

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

Yunanistanlı kardeşlerimiz
nasıl kavga edilmesi gerektiğini
cümle aleme öğretiyor...
Yunan halkı,
kendilerine açlık ve
yağma dayatan
emperyalistlere ve
işbirlikçi hükümete karşı
sokak sokak dövüşüyor...

Sayı 58, Temmuz 2011-7, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

Ve Türkiye'de her iki kişiden biri,
kendisini yoksulluğa ve yolsuzluğa
mahkum eden ama arada önüne iki
paket makarna atan bu iktidara oy
veriyor...

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

TÜRKİYE
HAZIR HEDEF
2023

GERİYE DOĞRU
İLERLEYELİM BEYLER!..

SERHAT ÖZCAN

Türkiye 2023'e hazır. Durmak yok yola devam... Taraf olmayan bertaraf olur. İleri demokrasi... Statükocular. Gizli tanık. Ergenekon... Medeniyet. Zihniyet. Biat... Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Ermeni, Rum, hepimiz kardeşiz. Kürt açılımı... Port ihaleleri. Çok amaçlı kültür merkezleri. Kentsel dönüşüm projeleri. Eksen kayması... Biat. Deniz Feneri. Halkın iradesi. Balkon konuşmaları...

Bu kavramlar AKP'yle yaşamımıza giren ve gündemi meşgul edip hayatımızdan çekilen, sonra tekrar ısıtılıp önümüze konan, popüler siyasetin günlük politikalarının siparişi ödevleridir. Isıtılıp önümüze konmayan ve hatta soğumaya bırakılan bir tektir bu saydıklarım arasında: Deniz Feneri.

İlk akla hızlıca geliverenler bunlar. KCK'lar, taş atan çocuklar, biber gazları, kopya skandalları, hukuk cinayetleri, açıktan tehditler, yalarım yutarım vekiller ve gazeteciler... Ve ülkenin bugünkü durumu...

Seçim sonuçları zaten birçoğumuzca malumdur. Yine usulsüzlükler, hileler, seçim öncesi ve sonrası gövde gösterileri, 'kıskananlar çatlasın'a kadar varan pespayelik ve görgüsüzlük ve ülkenin değişmez gibi görünen sözüm ona kaderi...

Baştan saydığımız kavramların birçoğu üzerine yazdık yıllardır. Bugün en fazla konuşulan ve üzerinde çok da durulmayan 'halkın iradesi'ne bir de bizim gözümüzden bakalım istedik. Seçimler sonrasında her yerde yine koca koca afişler: 'Teşekkürler Türkiye!'

Bizim mizahçılar da hemen sözün özünü pankart yaptı: 'Tesettürler Türkiye!'

Seçim öncesinde 'çalışanlar' doğal olarak seçimde ve seçim sonrasında hak etikleri ödülleri kavuştu. Örneğin Ergenekon sanığının hastalığı yoktur diyerek Silivri'ye geri dönmesini sağlayan

doktorlardan birinin eşi iktidar partisinden milletvekili şimdi. O kadar coşkulu ki, yüreği çerçevelettiği mazbatasını kapıp koşuvermiş Meclis'e. Hanımefendinin mazbatasını koydurtmuş, 'kıskananlar çatlasın' diyerekten. Ama o mazbatayla kayıt işlemi yapabilmek için, seçilen üç görevli, çerçeveyi sökme görevlerini başarıyla yerine getirmiş!..

Büyük gazeteci, ülke sevdalısı insan, Şamil Tayyar da sunduğu hizmetlerin ödülü olarak vekil seçilenlerden. İktidara servis ettiği Ergenekon belgeleriyle meşhur olmuştu kendileri. Gerçi burada kimin kime 'servis' sağladığı değişken bir durum, ama, "Konu emperyalistlerin çıkarlarıysa vatan teferruatı." Millet iradesi AKP'yi seçerse iradedir, başkalarını seçerse, biz buna irade değil şursuzluk demeliyiz.

Halkın iradesi!

"Her ne kadar iktidar vekillerinden bölgeler bazında daha fazla oy almış da olsa, bağımsızlar halkın iradesini yansıtamaz. Çünkü iktidar degillerdir ve 2023 gibi ulvi bir hedeften yoksundurlar."

En küçük kasabasından en büyük belediyesine kadar, avanta almadan iş yapmayan ve yandaş olmayana vatandaş demeyen bu 'zihniyet', "Halkın iradesi bizi seçti," diye hava atmaya devam ediyor. Kürt açılımı diyerek KCK operasyonları için düğmeye basan hükümet, bazı Kürt vekillere de meclise girme izni vermiyor. Üstüne üstlük, gizli tanık sayesinde, çok önemli bağlantıları olduğu iddia edilen Mustafa Balbay da, sadece hükümetin ve savcılarının bildiği ve dahi avukatının bile öğrenemediği, bu gidişle bizim de uzun yıllar bilemeyeceğimiz bir suçtan, 'delilleri karartabilir' ya da 'darbe yapacağı silahları sakladığı yerden çıkarabilir' ve 'yurtdışına kaçabilir' gibi kuşkuyla, hücrede

tutulmaya devam ediliyor.

İstanbul'da halkın iradesinden sayılmayan bağımsız milletvekilleri bildiri okurken bol biber gazlı bir saldırıya maruz kalıyor. Halkın iradesini yansıtan milletin partisinden başbakanı bunlara suskun kalıyor. Hani iki gün önce balkondan herkesi kucakladı ya!..

Geçmiş şaibeli, dolandırıcılık, kaçakçılık, tarikatçılık, cemaatçılık, ihalecilik gibi işlere bulaşmış hatta bunlardan dolayı yargılanmış bir sürü insan iktidarın kanatları altında Meclis'e girebilmiş ve halkın iradesine mazhar olmuşken, muhaliflerin birçoğu meclis dışında kaldı. Yani olay şudur: Denmektedir ki, "Anayasa değişikliğinde bize yol verin bizde sizin vekillerinize yol verelim. Hem yarın bir gün, 'Bu nasıl Anayasa, siz buna nasıl olur dediniz?' diye tepki gösteren olursa, 'Vekillerimizi Meclis'e başka türlü sokamadık' kılıfını da bedava kazanmış olursunuz."

Daha önce de yazmıştım ve tekrarlamakta yarar görüyorum. Dayatılanın özü şudur: "Gelene kadar demokrasi istiyoruz, geldikten sonra, Allah kerim eyy cemaat-i müslimin. Ellerinizde gaz tenekeleriyle bekleyim bizi, Sivas'tan yola çıktık, yakaraktan geliyoruz!.."

Türkiye'de parlamentonun durumu budur işte. Gidişat Arap Yarımadası ve Afrika'nın kuzeyinde yaratılan kargaşadan bağımsız değildir. NATO'dan, Pentagon'dan, Pensilvanya'dan da bağımsız değildir...

Bizden uyarması, ülke hızla iç savaşa sürüklenmektedir. Bu durumda her vatandaş '2023' hedefinde ima edilen ne olduğunu görüp, algılamak durumundadır. Millet iradesi diye yutturulan senaryoyu doğru okumak gerektiği kanaatindeyim. Memleket yönetimini çadır tiyatrosuna çevirenleri kıskanan varsa halâ, ister çatlasın, ister patlasın.

MANTAR TARLASI

Neyi hayal ettiğimi söyleyeyim: Beşşar Esed yönetimi halkın hürriyet ve adalet talebini kan deryasında boğmakta ısrar ettiği takdirde devrim liderleri muhacerette -tercihan Türkiye'de- yeni bir hükümet (geçiş dönemi hükümeti) ilan edip "Suriye'nin meşru temsilcisi Baas rejimi değil biziz" diyorlar ve Suriye halkını Baas zulmünden kurtarması için Türkiye'ye çağırda bulunuyorlar, Türkiye de yeni hükümeti resmen tanıyor ve onun çağrısı üzerine Suriye halkının yardımına koşuyor... Gönlümden geçen şey, gördüğüm geçen sayısız Suriyeli devrimcinin de gönlünden geçen şey tam olarak şu: Türkiye ordusu İdlib, Halep, Hama, Humus üzerinden halkın sevinç gösterileri arasında Şam'a yürüyor, Baas rejimini yıkıyor, katliamı durduruyor, işkencehaneleri boşaltıyor, Beşşar Esed ve avanesini tasfiye ediyor, hürriyet ve adalet ilan ediyor, halk iktidarının kurulmasına zemin hazırlıyor ve hiç vakit kaybetmeden Türkiye'ye dönüyor... Cumhurbaşkanı Suriye konusunda sivil tedbirlerin yanı sıra askerî tedbirlerin de alınmakta olduğunu açıkladığına göre, askerî bir müdahale ihtimal dahilinde...

Hakan Albayrak... Neydi, 'afil filinta' mıydı bu arkadaş?..

○○○

Bakın çok ilginç birşey yapacağız. Üçgen biçiminde birbirimize takacağız. Ben Haydar Bey'e takacağım, Haydar Bey Mehmet Bey'e takacak, Mehmet Bey de bana takacak ve gazeteler için haber niteliğinde olan bir şey çıkacak...

Milletvekili seçilen Hürşit Güneş Meclis rozetini nasıl takacağını anlatırken erotik erotik konuşuyor. Daha evvel de, "Kürtler eninde sonunda bizim kucağıma oturacak," diye bir laf etmişti... CHP'nin Amerikancı kadrolarının zeka seviyesine mükemmel örnek...

○○○

Ahmet Kaya ile kaç kere karşılaştık hatırlamıyorum. Belki bir, belki iki. Şarkılarını çok seviyordum. 'Saza Niye Gelmedin'i hâlâ dinliyor ve doyamıyorum. Sonra aramıza o tatsız manşet girdi. **Ertuğrul Özkök... Ahmet Kaya'nın mezarını ziyaret etmiş... Yahu, biz bu adama ne diyelim ki şimdi?..**

○○○

Burada olmayan, hangi nedenle olmadığını bilmediğim büyük bir düşünür, din adamı bir insana teşekkür ederim. Ona teşekkür etmemin en önemli tarafı bu ülkeyi, bu insanları, bu dili sevdirdiği için, milliyetçiliği Hrnt Dink'i öldürenlere, Orhan Pamuk'a, "Seni öldürecekiz!" diyenlere bırakmadığı için; bu ülkede, bu ülkeyi sevmenin bir suç olmadığını hatta gurur verici olduğunu dünya ile bütünleştirdiği için Fethullah Gülen'e teşekkür ediyorum.

Sinan Çetin... Türkçe Olimpiyatları'nda yıkama yağlama alanındaki hünelerlerini sergiliyor... Yalnız, yine çok kasmış kendini, Ali Ağaoğlu'nun da dediği gibi, "Kamera önünde rahat olacaksın Sinancım!"

○○○

Bir dilin olimpiyatı olmaz ki. Hadi onu yaptın, olimpiyat dediğin tek daldan olmaz ki. Hadi onu yaptın, olimpiyat her yıl ve aynı ülkede yapılmaz ki. Hadi onu yaptın, senin dilin İstiklal Marşı ve Arif Nihat Asya'nın şiirlerinden mi ibaret? Hadi onu yaptın, hayvan yerine koyduğun bu çocukların karşısında niye ağlıyorsun? Hadi anıra anıra ağladın, sen de iki kelime Swahiliye öğrengene ayı!

Selim Temo... 'Özlü söz' kontenjanından...

Bu lanet dönemde devrimci olmak...

“Ya burjuva ideolojisi, ya da sosyalist ideoloji. İkisi arasında bir orta yol yoktur (çünkü insanlık ‘üçüncü’ bir ideoloji yaratmamıştır ve ayrıca da sınıf karşıtılarıyla parçalanmış bir toplumda sınıf-dışı ya da sınıf-üstü bir ideoloji söz konusu olamaz). Öyleyse, herhangi bir biçimde sosyalist ideolojiyi küçümsemek, ona birazcık olsun yan çizmek, burjuva ideolojisini güçlendirmek anlamına gelir.”

Lenin, Ne Yapmalı?

2007 seçimlerinden önce ‘solun ortak adayı’ tartışmalarının yapıldığı bir dizi toplantıdan birine katılmıştık. Bilgi Üniversitesi’nin tahsis ettiği salonda yapılan Türkiye çözümünü önemli bir kesiminin temsilcilerinin bulunduğu toplantıda kürsüye çıkan bir ‘meccup’ –evet o gün onun bir meccup olduğunu düşünmüştüm– tam olarak şöyle demişti: “Bizim adayımız, Kürtlerin, Alevilerin, Ermenilerin, Müslümanların, gayrimüslimlerin, türbanlı ve türbansız kadınların, eşcinsellerin, travestilerin, Çingenelerin, ezilenlerin, işçilerin, yani bütün ‘ötekileştirilenlerin’ adayı olmalıdır.” Birlikte gittiğimiz arkadaşlarla, “Ulan biz nereye geldik?!” dercesine birbirimize baktık, “Buradan bi cacık olmaz!” kararına vardık ve toplantıyı terk ettik. Binadan çıkarken dikkatimi çekti, kapıda Avrupa Birliği bayrağı dalgalanıyordu. Sonra, o toplantılardan çıkıp Baskın Oran ve Ufuk Uras çıktı aday olarak. Ufuk Uras, ‘Mahir Hüseyin Ulaş, kurtuluşa kadar savaş!’ ve ‘Ufuk bize çorba ısmarlasana!’ sloganları altında Meclis’e yolcu edildi. Vekilliği dönemindeki en mühim icraatı Obama’yı otuziki dişini göstererek ayakta alkışlamak oldu, utanmasa imzalı resmini isteyecekti. Bir de, gider ayak ‘sivil itaatsizlik’ edip kravatını çıkardı.

O toplantıdan bugüne köprülerin altından akan sular, o günkü refleksimizin ne kadar yerinde olduğunu defalarca gösterdi. ‘Bi cacık olmadı’ onlardan. “Baskın Oran olmasaydı AKP’ye oy verecektim,” diye samimi ikrarda bulundular, adımlarını Nazlı Ilıcak ve Abdurrahman Dilipakgillerin adımlarına katıp ‘Darbelere Karşı 70 Milyon Adım’ oldular, Konversleri çekip Genç Sivillerle beraber iş tutup ‘aktivistlik’ yaptılar. Yetmez ama, Başbakan’dan “Afferim!” bile aldılar. Teşhir oldular. Artık bunlara söylenecek söze yazık...

Bu liberal zevat, fiiliyatta iktidara yancılıktan öte bir siyasi varlık gösteremedi. Fakat çok daha önemli bir hizmetleri oldu kapitalizme, maalesef sosyalist solda büyük bir fikri tahribat yaratmayı başardılar. ‘Ezberleri bozacağız’ diye çıkmışlardı yola, sosyalist solun ezberini darmadağın ettiler.

“Dilimin sınırları dünyanın sınırlarıdır,” demiş filozof. Konuştuğumuz dil bir anlamda bizim paradigmamızı, düşünce sistematiğimizi, meselelere yaklaşım, çözümleme ve kavrayış tarzımızı, ve hepsinden önemlisi kerteriz noktalarımızı belirler. Solun dilini değiştirmekle aslında dünyasını değiştirdiler. Devasa bir ideolojik hegemonya oluşturdular. Kendi dillerini, kendi kavramlarını, kendi dünyalarını, dayattılar sosyalist sola... Ve ne yazık ki solun önemli bir kesimi buna teslim oldu.

Kimyası değişti Türkiye solunun, liberal hegemonya karşısında varlığı pahasına koruması gereken pozisyonları terk etti. Lenin’in ‘burjuva ideolojisi ve sosyalist ideoloji’ diye ifade ettiği cepheleşme, biz ve onlar, dost ve düşman, yahut sınıfa karşı sınıf kavrayışı yerini ilkesiz, şekilsiz, omurgasız, gün be gün değişebilen, hiçbir kerterizi olmayan bir söylem, duruş ve hareket tarzına bıraktı. Memlekette devrimcilik, Galatasaray Meydanı ile Taksim tramvay durağı arasında bir aşağı bir yukarı yürüyen, ota boka basın açıklaması yapan, sonra da Mıs Sokak’ta oturup içen ve kendilerini ‘aktivist’ olarak adlandıran birtakım garip adam ve kadınların istigal ettiği bir sosyal faaliyet

Rus Devrimi’nin ardından, kan emici aşağılık Çar II. Nikola’ya kar temizletilirken... Tarihte bunun başarılı olduğunu bilmek bile yüreğimize su serpiyor. ‘Sınıf kinimiz’in somut tecellisi işte budur...

haline getirildi neredeyse. Sosyalistler, devletin, “Burada her halt serbest fakat buranın dışına çıkmak yasak!” diyerek Beyoğlu’na –başka şehirlerde de bunun muadili semtlere– hapsettiği marjinal sosyo-kültürel gruplardan biri haline geldi maalesef.

Örgütsel liberalizm de ideolojik-politik omurgasızlıkla at başı gidiyor. Koca koca örgüt liderleri, solun simge isimleri kendilerini ‘aktivist’ olarak tanımlamaya başladılar. Ortak aday toplantısında meczubun vazettiği pozisyona geldi sol. Milîtlilik ve devrimci politik eylemin yerini bir takım profesyonel ve yarı profesyonel ‘aktivist’lerce yapılan ve ‘şenlik havasında eylem’ denilen atraksiyonlar aldı. Dekolte kıyafetle basın açıklaması yapmış olmanın matah bir gurur ve iftihar vesilesi olarak dillendirildiğine şahit olduk. İşçi mücadelelerine, direnişlere öteki kategorisindeki herhangi bir grubun eyleminden öte bir önem verilmediğini, hatta mesela ‘trans onur’ yürüyüşüne katılan solcuların önemlice bir kısmının söz gelimi silikozis hastası kot işçilerin mücadelesine yahut bir fabrikadaki direnişe pek de teveccüh göstermediklerini gördük.

Öteki-ötekileştirme-ötekilik diye bir kavram peydah oldu solda. Solcular ‘ben ötekiyim’ diye dolanmaya başladı ortalıkta. (Halbuki ‘öteki’ tam da ‘ben olmayan’ demektir. Ben berikiyim, biz berikiyiz, öteki olan burjuvazidir, mülk sahipleridir, sömürenlerdir. Öteki olan düşmandır.) Envai çeşit ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel, kültürel, cinsel kimlikler ‘ilkbahar çiçekleri gibi’ fişlrdı. Sınıf kimlikleri arada kaynadı gitti, unutuldu. Bayraklar birbirine karıştı. Ezacıbaşı’larla, Boyner’lerle el ele kadın özgürlüğü savunulurken, bizim kadim ‘komprador burjuvazi’ tanımımıza cuk oturan ‘Kızıl Milyarder’ler solun hâmisisi olarak baş tacı edildi. Emperyalist sermayenin sponsorluğunda ‘devrimcilik’ yapıldı oldu. Emperyalist ülke büyükelçilikleriyle, Avrupa Birliği temsilcilikleriyle, vakıf, demek ya da sivil toplum örgütü adı altındaki emperyalist ‘think-tank’lerle ortak projelere imza atıyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Doğan Holding’in *Radikal*’ine, Doğu Holding’in *NTV*’sine merkez yayın organı muamelesi yapan solcular türedi. Buralarda cilalanan adamlar neredeyse peygamber kabul ediliyor. Buraların söylediği söz solun sözü haline geldi. ‘Empati, uzlaşma, ortak akıl, geçmişimizle yüzleşme’ gibi afili sözcükler, buraları ikbal kapısı belleyen ve maalesef solun büyük teveccühüne mazhar olan ‘organik aydın’ların nutuklarının sihirli kavramları haline geldi. İşçi sınıfı yok artık, ‘çalışanlar’ diye bir kategori var, üretim ilişkileri yerine de ‘çalışma yaşamı’. Sınıfsal bir zemine dayanmayan her türden karşı olma ya da savunma hali ‘in’ şimdi. Militarizm karşıtlığı makbul, savaş karşıtlığı makbul, terör ve şiddet karşıtlığı makbul. (Halbuki bunların her biri sınıfsal bağlamın dışında kendi başına iyi ya da kötü denecek bir yanı olmayan nötr kavramlar. Birer siyaset enstrümanı olarak militarizm de, savaş da, şiddet de, hatta terör de kim tarafından ve kime karşı kullanıldığına göre anlam bulur.) Siyasal analizlerde sınıfların yerini statüko, vesayet, sivilik ve değişim kavramları aldı. Daha düne kadar AKP’ye laf söyleyen ‘darbeci’ addedilirdi solda, emperyalizme dikkat çeken hâlâ milliyetçi!..

Sınıfsız-sıfatsız bir demokrasi ve özgürlük söylemi eşliğinde anti emperyalist devrimciler, bu devletin kurşunuyla, bu devletin dar ağaçlarında kan vermiş kahramanlar, Mihri Belli’ler, Deniz’ler, Mahir’ler ‘darbeci’ ulusalcı, memlekette 60 senedir iktidar olan, her askeri darbeye daha da palazlanıp güçlenen sağcı gerici ‘darbe ve vesayet mağduru’ özgürlükçü oldular. Ceberrut ‘merkez’in karşısında mağdur ‘çevre’nin temsilcileri olarak empatiye layık görüldüler solda. Sınıfsız sıfatsız bir ‘ceberrut devlet’ algısı üzerinden bu kez Deniz Gezmiş’lerle Adnan Mendires’ler, Mustafa Suphi’lerle İskilipli Atıf Hoca’lar Kemalizmin mağdurları olarak eşitlendiler. İttihatçılara sövmek solculuğun şanından artık. 1908 devrimi askeri darbe oldu, Resneli Niyazi’ler darbeci çete, Abdülhamit zavallı mağdur, İtilafçılar demokrasi kahramanı... –O Jakobenler ki Fransız Devrimi’nin ‘Bolşevik Partisi’dir– Jakobenlik bile küfür niyetine kullanılan bir kavram artık. ‘Devrim’e ‘darbe’, 16. Louis ile Marie Antoinette’e darbe mağduru diyecekler, tam olacak...

Eskiler, “Gavurun ekmeğini yiyen onun kâhcını sallar,” der. Hangi zeminde ve düzeyde olursa olsun, düşmanla birlikte iş tutan, niyetlerinden bağımsız olarak son tahlilde ona hizmet etmektedir.

Özcesi, liberalizmin piyasaya sürdüğü post-modern zıvalar Devrimci Marksizm’in temel doğrularını, burjuvazi, proletarya, sınıflar mücadelesi, kapitalizm, emperyalizm, devrim, sosyalizm, örgüt gibi kavramları neredeyse tedavülden kaldırdı. Sermaye kendi sınıf çıkarları gereği, sınıflar mücadelesinde bir hamle olarak yürütüyor bu ideolojik silahsızlandırma saldırısını. Oysa bu kavramlar solun olmazsa olmazlarıdır ve tam da bu yüzden düşman sınıfın hedef tahtasındadır. Bugün önümüzdeki en acil görev ideolojik zeminimize, dilimize, kavrayışımıza, yani en kıymetli ve en kuvvetli silahlarımıza ne pahasına olursa olsun sahip çıkmaktır. Bu silahlarımız olmadan biz bir hiçiz.

İşçiler ve patronlar var, sömürülenler ve sömürerler, mülksüzler ve mülk sahipleri, biz ve onlar var. Çıkarlarımız taban tabana zıt. Onların faydasına olan şey mutlaka bizim zararımızdır. Kanlı bıçaklı düşmanız. Ve hiçbir hal ve şartta düşmanla yan yana gelmez. Düşmanla barışılmaz, savaşılar. Düşmanla dövüşülür. Dövüşmeye gücün yoksa en azından sövülür. Düşmana empati-sempati duyulmaz. Düşmana kin duyulur, sınıf kini. Bu kini duymayan da devrimcilik sıfatına istifasını vermelidir.

Aleviler ne yapmalı, ne savunmalı?

18 yıl geçmesine rağmen ve hatta yüzlerce yıl geçse de acısı dinmeyecek bir insanlık ayıbının yarasından kan damlıyor. 35 insanın diri diri yakılıp, ordunun, devlet kurumlarının göz yumduğu bu katliam, hâlâ ortada insanlık ayıbı olarak duruyor.

Alevi-Bektaşî toplumu için, yüzlerce kara, zulüm dolu günden en tazesi. Tarih, kuyucu muratların katliamlarını, Şeyh Bedrettinlerin, Pir Sultanların, Seyit Rızaların katledilmelerini unutturmamalı ki Sivas katliamını unutsun.

Yakın tarihimizde Maraşlar, Çorumlar, Sivaslar, bunlar devletin Alevi-Bektaşî toplum üzerinden başlatıp, yiğit yüzlerce Anadolu insanını katlederek gerçekleştirdiği kirli katliamlardır. Tarih bu katliamları devlet eli ile yazıldığı için yargılayamasa da toplum, ilericiler ve duyarlı herkes yargılamayı sokakta, vicdanında, ve yaşamında yapacaktır.

Katliamın üzerinden 18 yıl geçti. Katledenler devletle ilişkilerini devam ettirmiş, kimisi memur olmuş, kimisi her ay emekli maaşını düzenli almaya devam etmiş, kimisi ülke yöneticilerine danışmanlık etmiş ancak bir türlü mahkemeler bu kişilere davayı sürdürmek için ulaşamayıp zaman aşımını bile dile getirmiştir. Bunun yanında kimi sanıklar ağır müebbet ve idam ile yargılanmış ceza aldı. Bir demokrasi zavallılığı, iç almazlık olan bu durum karşısında sorunun Alevi-Bektaşî toplumunun bir yargı kavgası değil toplumun demokrasi kavgası olması kaçınılmaz. Bu sebeple bu coğrafyada yaşanan katliamlar, zulümler karşısında Alevi-Bektaşîlerin kavgası kan davası değil açık demokrasi ve hak kavgası olduğunu belirtelim. Hacı Bektaş Veli Dergâhı Postnişini Veliyetin Ulusoy'un da dile getirdiği gibi, "Düşmanında insan olduğunu unutmama," sözünün rehberliği bize kan davası güdemeyeceğimizin ipucunu açıkça veriyor.

Alevi-Bektaşî toplumunda son 20 yılda yaşanan örgütlülük atağı sonucu gerek Avrupa'da gerekse Anadolu'daki örgütlülüğün hız kazanması Alevi hareketinde bazı uygunsuz sapmalara yol açtı, özün değil biçimin önem kazanmasına sebep oldu. Hal böyle olunca önümüzde duran aktif muhalefet görevimizi arkaya itip, burjuva politik arenada çözüm bulacağını sanma algısı üstün geldi. Bu sebeple de birçok demokratik Alevi örgütü kısır hesaplar ve çıkarlar peşinde kendi örgütlülüğüne zarar verdi. Alevi-Bektaşî örgütlülüğünün sorumluları her seçim dönemi partilerden aday olmak adına birbirinin kuyusunu kazıyor, kendi yüzlerine bakmayan sosyal demokrat partilere yamanmaya çalışıyor. Bu noktada örgütlülüklerin parçalandığı ve derin ayrışmalara yol açtığı ayan beyan ortada. Tarihsel kökleri

sebebiyle zalime karşı mazlumdan, ezene karşı ezilenden, zengine karşı yoksuldan yana tavır almış bir toplumun küçük çıkarlar peşinde savrulması ne yola sığar, ne de bu toplumun tarihine. O sebeple demokratik Alevi hareketi, kavgayı genişletip sorunların çözümünü kökten çözecek olan sonuç alıcı kavgalara ilerlemelidir.

Alevi-Bektaşîliğin sorunlarının nihai çözümü devrimci kavgadan geçer. Bu toplum temel demokratik taleplerin arkasında durmadan hiçbir sorununu çözemez. Yaşadığımız bu dönemde acil olarak önümüzde duran bu talepler şunlar:

a) Son seçimler neticesinde birçok seçilmiş vekilin, vekilliklerinin elinden alınmasından da gözüküğü üzere atanmışlara karşı seçilmişlerin savunulması çok önemli. Bir Osmanlı geleneği olan atanmış memurların gücü hâlâ devam ediyor. Seçilmiş belediye yönetimlerine karşı tüm yetkinin atanmış vali, kaymakam ve kolluk kuvvetlerinde olması buna açık bir örnektir. O sebeple atanmışlara karşı ısrarla seçilmişleri istemek önemli bir taleptir. Tarihsel kökenimize baktığımızda, erkandan nızlık alamayan bir dede nasıl cem eyleyemiyorsa, nızalığımız olmadan gelip atanmış birinin adaletine, dürüstlüğüne ve saydamlığına seçtiğimiz birinden daha çok itibar etmemiz istenemez.

b) Seçilmişlerin geri çağırılması... İsrarla atanmışlara karşı seçilmişleri savunmaktan bahsederken, seçilmişlerin denetimi saydamlığı ve kontrol edilebilirliğinin en güzel yolu seçilmişleri geri çağırma hakkımızdır. Yani kendi hür iradelerimizle seçtiğimiz bireyleri denetleme ve görevlerinde kötü niyeti engellemenin en büyük silahı toplumun geri çağırma hakkıdır. Belli bir rey ile seçilen birey ya da grupların yine toplumun yeter sayısı ile geri çağırılması denetim mekanizması olarak en büyük haktır.

c) Yeryüzünü tek, tüm insanlığı bir eylemiş Alevi-Bektaşî toplumunun her türlü milliyetçi ve dini akıma olan karşıtlığını, demokratik toplumlarda devletin resmi dini, dili, ya da ırkının olamayacağını bilerek, bu kavramların yaşamda hayat bulmasına karşı savaşmak önemlidir. Hele ki Anadolu gibi tarihin en eski medeniyetlerine ev sahipliği yapmış bir toprakta devletin bir dine,

bir dile ya da millete aitmiş gibi algılanması ya da istenmesine karşı tüm dini gruplardan, tüm ırki topluluklardan uzak kalması için mücadele etmesi yine demokrasinin temel taşıdır. Çünkü söylediğimiz gibi 72 milleti bir eyleyip hiçbir insanı, rengi, dili veya başka bir ayırt edici özelliği sebebiyle ayırt etmemiş olan bu yolun sahipleri olarak Alevi-Bektaşîler evrensel bir topluluk olmak zorundadır. Bugün Türkçe konuşmayan veya Türk olmayanların bulunduğu birçok coğrafyada bu yolun öğretisini eksik ya da fazla görmek mümkündür. Ermenilerde, Kürtlerde, Balkanlarda ve daha sayamadığımız yüzlerce gölgede. Bu sebeple de devletin kendine resmi dil din ve ırk edinmesine karşı insanız şınnı yükseltmeliyiz.

d) Bu topraklarda devletin Sünni İslamı eliyle örgütlediği, besleyip büyütüp hatta yaşamsal sürekliliğini sağladığı kurum olan Diyanet işleri'nin hemen kapatılmasını savunmak aktif bir kavga sebebidir. Çünkü demokrasilerde devlet aygıtı bir dine ya da bir dinin bir mezhebine karşı ayrıcalık sağlayan böyle bir yapıyı barındırmaz. İsrarla Alevi-Bektaşîler içinde dedelerin maaş alması ya da Diyanet'te Alevilere yer verilmesi talebi yükseltiyor; bu kabul edilemez. Tarihsel olarak demokratik ve devrimci olan bir kesimin böyle bir suç ortaklığına işgal etmesi düşünülemez. Mesela kendilerini ısrarla CHP'de tarif eden Alevi Bektaşîler bu partinin Diyanet'in kapanması için neden bir kere bile çaba sarf etmediğini sorguladı mı? Deniz Baykal döneminde Diyanet'in kapanmasını, tarikatların kontrolsüz örgütlenmesi olarak açıklayan zihniyet, demek ki bunu denetleme aracı olarak kirli devletin, kirli organı olarak korumak istiyor. Ki zaten her türlü Sünni yapı Diyanet'e bağlı kalmadan devletin farklı güç odakları tarafından destekleniyor.

e) Zorunlu din derslerinin kaldırılması veya kazanılan muafiyet haklarının uygulanması için mücadele de Alevi-Bektaşî toplumu için önemli bir araçtır. Çünkü kazanılmış bir hak olan bu muafiyet eğitim kurumlarında 'gayri Müslim' diye ayrımcılığa uğramamıza yol açıyor. Kazanılmış hakları gasp edenlerin arkasında durmalıyız.

Sonuç olarak... Alevi-Bektaşî toplumu için hâlâ yürekleri yakan Sivas katliamının acısını, haklarımızı mücadeleyle kazanarak dindirebiliriz. Yoksa kökten çözümler sunmayan ve toplumun sadece gözünü boyamaya yarayacak çözümlerle ancak kendimizi kandırırız. Toplumsal muhalefetin etkin gücü olan bu toplum, bozuk düzende düzgün çark olmayacağını unutmadan, çarkı yeniden yaratacak temelleri kurmak için kavga vermelidir.

Ve tren

Bu seçim sürecinde AKP kitlelerle yaygın ve derinlemesine organik ilişkileri olan en güçlü siyasi örgüt olduğunu bir kez daha kanıtladı. 'Parti'nin neredeyse askeri bir disiplinle çalışan üst kadroları, 2002 yılından itibaren Atlantik ötesi güçlerde sadakat ve işbirliği duygusu uyandırmayı; AB'ye girme ve onun kriterlerine uyma konusunda hevesliymiş gibi görünmeyi; Kürtlere ve Alevilere umut aşılamayı; sürekli refah artışı varmış gibi bir izlenim yaratmayı başardı. Reformcu, ilerlemeci ve asri görünmeyi gayet iyi becerirken; burjuvazinin, sendikaların, basın, devletin baskı aygıtlarının, bürokrasinin ve akla gelebilecek her şeyin alternatifini geliştirdiler ve kendilerine karşı olan bütün yapı ve kesimleri, siyasal partiler de dahil olmak üzere ya yok ettiler ya da çeşitli derecelerde etkisiz hale getirdiler.

Mükemmel bir denetim ve baskı tekniği kullandıklarını inkâr edemeyiz. Bu konuda gayet seçici ve sabırlı davrandılar. Kıymet-i harbiyesi olmayan muhaliflerine dokunmadılar, hatta zaman zaman serbest kalmaları ve diğer muhalifleriyle çekişmeleri için onlara yol verdiler; paranın gücünü kullanarak ana-akım medyayı kendilerine bağladılar ya da etkisiz hale getirdiler; kendilerine müzahir olan soluntrak liberalleri bile vitrin ışıklarıyla aydınlatıldılar. **Polisi ve polisin içindeki F-tipi örgütü, ayrıca yargı kurumlarını, düşmanlarını etkisiz hale getirmek için büyük bir maharetle kullandılar ve bunu yaparken -Wikileaks belgelerinin de gösterdiği gibi- yabancı ülke istihbarat teşkilatlarının verilerinden şantaj ve tehdit amacıyla yararlandılar.**

Yaptıklarının dünya tarihinde bir örneği yoktur. 1936-39 yıllarında Çarlık döneminden kalma ya da muhalif olma potansiyeli taşıyan generallerin tutuklanıp kurşuna dizildiği Stalin dönemini bir yana bırakırsak, askeri diktatörlükten çok partili siyasal rejimlere geçen ülkelerde bile bu kadar çok sayıda muvazzaf subayın böylesine havadan sudan iddianamelele tutuklandığı görülmemiştir. Bu gidişle Deniz Kuvvetleri'nin 'bahriye bandosu'na indirgenmesi, Hava Kuvvetleri'nde general kalmaması ve Kara Kuvvetleri'nin de 'gösteri ve tatbikat taburları'na dönüşerek, adının 'Asâkir-i Muhammedîyye lejyonları' olarak değiştirilmesi mümkündür.

AKP bütün bunları ellerini zerre kadar kırılmadan, 'yargı kararları'nı ya da 'soruşturmanın sonucu'nu bekleyerek ve bekleterek; devletin para musluğunu ve gezgin sıcak para akımlarını gayet başarılı biçimde kullanarak; askeri literatürde 'dolaylı taarruz' denilen savaş yöntemini andıran bir dizi taktik hamle içinde kendi ana stratejisini ustaca gizleyerek ve ayrıca 'yaratılanı yaratandan ötürü severek', Ahmet Arif'ten şiirler okuyarak, 'Berfo Nine'yle birlikte gözyaşı dökerek gerçekleştirdi. AKP yıkamak üzere olduğu 'laik Cumhuriyet' rejiminin bütün tarihi zaaf ve hatalarını, hoyratlıklarını ve Atlantik ötesi güçlere tam bağımlılığını, eski 'derin devlet' kadrolarını açığa düşürecek şekilde büyük bir ustalıkla kullandı.

Demokrasi treni

Televizyon başında oturan vatandaşlar, geride bıraktığımız şu seçim kampanyası boyunca, vaaz veren imam üslubu ve ses tonuyla konuşan Başbakan'ı seçim meydanlarında ve ekranlarda, Ahmede Hani'nin Mem-u Zin'inin ciltli baskısını sallayıp, "Bunu biz

Maraş Kıyımı

Tarihsel Arka Planı ve Anatomisi

Aziz Tunç

"Maraş kıyımı, Türkiye'nin 12 Eylül darbesine savrulduğunda dönüm noktası olmasına karşın, bugüne değin kapsamlı bir araştırma konusu olmadı ve sürekli üstü örtülmeye çalışıldı. Maraş'ta insanlığa karşı bir suç işlenirken, bunun 1896'lara dek uzanan derin kökleri olduğu da es geçildi. Aziz Tunç cesaretle, bu gerçeklere ilişkin perdeyi aralarken, Maraş'm gayri resmi tarihine de bir giriş yapıyor."

Ragıp Zarakolu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

perona girmek üzere...

bastırdık” diye övünürken ve, “Biz olsak Apo’yu asardık!” diye babalanırken; “Tek millet, tek bayrak!” diye haykırırken ve “Selahaddin-i Eyyubi’nin Haçlılar’a karşı gazâsı”na İslami bir hitabetle methiye düzerken; bir yerde Hacı Bektaş Veli’yi, bir başka yerde Ebu Suud Efendi’yi överken; Ankara’nın Kızılay semtini Selçuklu mimarisine göre nasıl dizayn edeceğini ve devasa ‘çılgın projeleri’ni görsel numaralarla anlatırken; Libya ve Suriye konusunda inanılmaz çelişkiler sergilerken; seçimlerden sonra kızağa çekeceği *Marmara* gemisini suya indirirken izlediler ve her iki seçmenden biri gidip oyunu AKP’ye verdi.

Hâlâ siyasal ergenlik döneminden çıkamayan halkımız kendisini güvende hissetmediği zaman en güçlü gördüğüne, kulağına ve gözüne en çok hitap edene meyiletme eğilimindedir. Bu noktada Bertolt Brecht’in, “Kulaklarına hoş gelen şeyi doğru sanıyorlar,” sözünü hatırlayalım.

Peki halkımız AKP’ye oy vermeyip de kime oy verecekti? Onu taklit etmeye çalışan, panik içinde her yerde her şeyi vaat eden, kendi ideolojik hamulesini geminin bordasından fırlatıp atmış, kendi parti tarihini en kaba ve insafsız saldırılara karşı bile savunamayan, İzmir’de başka Tunceli’de başka telden çalan, kaset komplosuyla başa geçen sıradan biri olduğu için zerre kadar siyasi formasyonu olmayan mali hesap uzmanı liderinin ağzından ‘Karagöz-Hacivat’ üslubuyla konuşan CHP’ye mi? Yoksa arkaik milliyetçi üslubuyla meydanlarda infaz urganı sallayan, Atlantik ötesi güçlere göz kırparken hayatının kazığını yiyip ansızın Amerika’ya keşfeden ve baraj altı kalma dehşetiyle debelenerek maratonu tamamlamaya çalışan MHP’ye mi?

Bu seçimlerde parlamenter sistem AKP’nin örgütsel ve siyasal ağırlığı altında ezildi. AKP’nin başkanı dünya siyaset sahnesinde ‘Türkiye’nin lideri’, BDP dışındaki siyasi partiler ise ‘demokrasi’ oyununun figüranları gibi göründü. AKP, İhvanı Müslümin’in, Hamas ve Hizbullah’ın tabanda örgütlenme tarzını, Goebbels’in propaganda ilkeleri ve ABD başkan adaylarının propaganda teknikleriyle birleştirdi. Yeterli sayıda milletvekili çıkaramamış olması kendi devlet sitemini kurmasına, en azından bunu denemesine engel olmayacaktır.

Demokrasiyi bir amaç değil araç olarak gördüğünü ve istenilen durağa gelindiğinde ‘demokrasi treni’nden inileceğini daha önce belirten (inanmayan youtube’a falan bakabilir) Recep Tayyip Erdoğan için vakit gelmiştir. Tren perona girmek üzeredir. AKP’nin kalfalık dönemi, yani reformcu ve yenilikçi görünme dönemi sona ermiş; hasadı kaldırma, yıllardır biriktirilen güçleri pekiştirme ve sahaya

sürme dönemi başlamıştır. Bülent Arınç’ın Bursa’da MÜSİAD üyeleriyle yaptığı kahvaltılı toplantıda özlü bir ifadeyle, “Yaralı halde bırakmak çok tehlikeli olur,” dediği güçleri tamamen ezmek için, kendi zenginlerine, eşrafına, öğretim üyelerine, sendikacılarına yer açmak için daha da küstahlaşan bir dille totaliter ve polisye yöntemler kullanacaktır.

‘Osmanlı imperiumu’

AKP’nin en zayıf ve çatışmalı olduğu alan dış siyasettir ve bu alan Kürt sorunuyla da yakından ilintilidir. Son balkon konuşmasında Başbakan’ın bence en önemli cümlesi şuydu: “Diyarbakır kadar Ramallah, Trablus, Kudüs, Batı Şeria ve Gazze kazanmıştır.” Bu bölgeler ve şehirler Ortadoğu’ya hâkim olmak isteyen bütün güçlerin (İngilizler’den Naziler’e, Baasçılar’dan İsrail ve ABD’ye kadar) denetlemek istedikleri ‘Fertile Crescent/ Bereketli Hilal’i coğrafi olarak yansıtmakta; aynı zamanda AKP’nin Kürt sorununu Türkiye bağlamında değil, Ortadoğu ve Kuzey Afrika kapsamında değerlendirdiğini göstermektedir. Bir zamanlar BOP eşbaşkanı olmakla övünen Başbakan’ın PKK tasfiye edildikten sonra -ya da bu koşulla- Güneydoğu Anadolu’da PKK’nin

Irak bölge yönetimini Türkiye’ye federatif bir yapıyla bağlamak için ABD-İsrail ile pazarlık yaptığını tahmin edebiliriz.

Aslında bu strateji AKP’nin ‘emperyal Osmanlı’ stratejisiyle uyumludur. Fakat ABD-İsrail’in Ortadoğu ve Kuzey Afrika’yı Türkiye dahil olmak üzere, küçük, etkisiz ve kolay denetlenebilir devletçiklere bölme -Condoleezza Rice, “22 devleti böleceğiz,” demişti-, bu arada bağımsız bir Judeo-Kürt bölge devleti kurma stratejisine ters düşmektedir. Bu alanda yapılacak manevra ve pazarlıkların, Türkiye’nin ve AKP’nin kaderini Ortadoğu bağlamında belirleyeceğini düşünmek yanlış olmaz.

AKP’yi ABD’nin bölgedeki uzantısı olarak görmek durumu basitleştirmek olur. Kendi stratejik hedefleri vardır ve bu hedefler doğrultusunda büyük güçlerle taktik düzeyde manevra yapmaktadır. Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktur. Baas Partileri de geçmişte bu türden stratejiler belirleyerek büyük güçlerle çelişmişlerdi. AKP’nin onlardan tek farkı, Baas hareketini andıran bir ulusalcılığı değil, geniş anlamda bölgesel bir İttihad-ı İslam’ı temel almasıdır. Derununda bir ‘millî görüş’ ateşi yanmaktadır ki, ona faşist karakterini veren de budur.

Aslında bu da Davutoğlu’nun

Stratejik Derinlik (Küre Yayınları, 2009) adlı kitabını dikkatle okumalıdır. Bu kitapta, Cumhuriyet tarihi boyunca Türkiye ilk kez Osmanlı İmparatorluğu’nun doğal (stratejik) mirasçısı sayılmakta ve İslam dünyasını birleştirme potansiyeli taşıdığı öne sürülmektedir. Aslında Batı’da ‘eksen kayması’ tartışması ‘Van minüt’ hadisesiyle değil, Davutoğlu’nun Dışişleri Bakanı olmasıyla alevlenmiştir. Davutoğlu, Türkiye’nin “Periferik olma şansı hiç yoktur, [bu ülke] AB’nin, NATO’nun ya da Asya’nın kenar ülkesi (‘sideline’) değildir,” demektedir. Peki, nedir? “Balkanlar’ın, Ortadoğu’nun ve Kafkasya’nın dışmerkezi (‘epicenter’), genelde Avrasya’nın merkezi, Akdeniz’den Pasifik’e kadar uzanan *Rimland*’ın [yani demografi, doğal kaynak ve endüstri bakımından merkez bölge -Y.A.] ortasında yer alan bölge”dir. Tabii böyle şeyler, biraz ABD’nin Nazi jeostratejilerinden araklayarak Brzezinski gibi adamların kalemiyle geliştirdiği konseptlerin uyarlanmasıdır; bana da Hitler’in *Lebensraum* (hayat alanı) tezini hatırlatmaktadır. Gerçi Naziler’inki farklıydı; onlar aryanleri birleştirmek için doğruya doğru hareketlenmişlerdi, bunlar Sünni Müslümanlar’ı birleştirmek için güneye doğru nüfuz alanı istiyorlar; malum, emperyal olmak için suyu (Dicle-Fırat-GAP) korumak, petrole ulaşmak vb. gerekiyor. Bu pilav aslında çok su kaldırır ve bu konuda fazla uçmak bu yazının sınırlarını zorlar.

Kısaca belirtmek gerekirse, AKP, balkon konuşmasının da açıkça yansıttığı ‘emperyal Osmanlı’ söyleminde ısrar etmekte, ortalık fazla karışır (Sünni-Şii çatışması, Suriye’nin parçalanması, İran ile ABD-İsrail savaşı vb.) bu yönde şansını denemeye hazırlanmakta; olmazsa, bir tür taşeron ‘alt emperyalizm’e razı olarak gidebileceği en uzak mesafeye kadar gitmeyi düşünmekte; bu yolda gayet pragmatist ve esnek davranmakta, askerleri de ezerek bu yönde biçimlendirmeye uğraşmakta, ille de ‘Osmanlı imperium’u diye bastırırsa başına gelebilecekleri de sanki sezmektedir.

Şu geçen yıllarda AKP’nin haklıdan ancak bir merkez-sağ parti gelebilirdi. Çok denediler ama başaramadılar. Cumhuriyet mitingleriyle ivme kazanan bir ulusalcı-laisist cephe de aynı şeyi değişik yöntemlerle yapabiliirdi. Fakat bu da olmadı. Son seçimler bu ayrım çizgilerinin silikleştiğini, AKP’nin ideolojik hegemonyasını siyasi hegemonyayla tamamlamak üzere olduğunu göstermektedir. Ülke, AKP’nin ümmeti, etnik pan-Kürt hareketi ve ‘diğerleri’ olmak üzere üç siyasi kampa bölünmüştür. Hiçbir bakımdan türdeş olmayan ‘diğerleri’nin ne yapacaklarını, en azından varlıklarını nasıl sürdürebileceklerini düşünme vakti gelmiştir.

Belki biraz karamsar olacak ama ülke bir şekilde iç savaşa sürükleniyor, saflar daha da keskinleşecek ve her birimiz dövüşmek zorunda kalacağız...

Delikanlılık ve faşizm!

T C'nin başbakanı delikanlıdır, hatiptir, vaizdir...

Kasımpaşa'da yetmişmiş, 'bitirim' tabir edilen mahalle delikanlısıdır... 'One minutes please!' (Bir dakikalar lütfen!) çıkışını yapabilecek kadar delikanlıdır ve süper *ingilizce* bilir. Öyle deniyor yani... Halbuki ben İstanbul'a arada bir geldiğimde Kasımpaşa civarında Polizei'a direnen herhangi bir vatandaş görmüş şansına

erişemediğim gibi bilakis söz konusu semtin çocuklarının polis olmaya heveslendiklerini de gördüm --'başa bakan' etkisi olsa gerek... Semt ahalisi devlet ile barışık...

İyi ki ergenliğim ve gençliğimin ilk yılları Ankara'nın Çiğir'inde geçti de, az buçuk delikanlılık barometresinden haberdar oldum. (Bu arada, Ümit Dertli ve Hakan Gülseven de bu mahallenin tedrisinden geçmiştir, sokakta tanıştık.) Mesela Çiğir'de polis adli bir suç nedeniyle aradığı elemanın evine operasyon düzenlediğinde, aranan elemanın kapıya dayanan polisleri Viyana kapısına dayanan Osmanlı askeri misali kaynar su ile haşladığını bu semtte gördüm. Gene 'Yunus' olarak adlandırılan motorlu kara canlılarının bu semtte sopalandıklarını, mahalle halkından bir pazarcı abimizin, 'eski dörtöl' da bir şekilde açılmış Ülkü Ocağı binasını elinde keser olduğu halde kendiliğinden tahrip ettiğini de gördüm. 'Ocak' öylece kapandı...

Ertesi gün yiyecek ekmeği olmadığı için gaspa çıkan fakat, "Ben devrimciyim," dediğinde, "Abi bir kusurumuz olduysa affola," diyen, iri kıymı kardeşlerin devrimcilere saygı duyduklarını da görmüş bulundum. Biz o mahallede neler yaşadık neler...

Gerçi Tayyip de çok şey yaşamıştır. Yine de onda fena bir 'poz' hali var gibi. Hatta gözlemler o 'poz' halini doğruluyor. *Türkiye Resimleniyor* projesinin Meclis'te yapılan açılış sergisinde kendisiyle karşılaşmış arkadaşları, bir hisimla sergi salonuna girip, küfreden gibi bakıp, kimseyle muhatap olmadan peşine taktığı koruma ve yalaka ordusu ile geçip gittiğini söylemişti. Bizim Çiğir'de öğrendiğimize göre, delikanlının hakikisi poz yapmazmış...

Maalesef memlekette inanılmaz sayıda vatandaş, 'vatandaşlık hakkı'nı kullanarak sandığa gitti. Gidenlerin yarısı AKP isimli partiye oy atverdi. Analizlere bakıyorum, pek çoğu Tayyip'in delikanlılığı, ani çıkışları, laf ebeliği ve benzeri nedenlerle oy vermiş diye telaffuz ediliyor. Hem de kelli ferli, işi siyaset bilimi olan akademisyenler ediyor o kelamı.

Delikanlı, Hatip Dicle'dir...

Şimdi bütün o 'akademik' analizler bir kenara, bu iktidarın oy oranı 'delikanlılık'la açıklanamaz zannımca. Diclelerin Hatip, aldığı 85 bin oya rağmen Meclis'e giremiyor zira. Halbuki, şu Meclis'te daha delikanlısı bulunabilir mi? Yıllarını zindana görmüş, gık dememiş, hâlâ davası uğruna direncini körüklüyor...

Peki, Tayyip ne yapıyor? Balkona çıkıp uzun uzun konuşuyor, güzel kentim Ankara'nın simgelerinden Atakule, konuşmanın finalinde ışıkdandılıyor, şov yapıyor. Atakule'nin meşhur yuvarlak tepesinin neden mor renkle aydınlatıldığı muamma tabii; bir de, civar

Çiğir Mahallesi

semtlerde şov nedeniyle elektrik kesintisi yaşandı, not edelim...

Faşist işi...

Bu arada, balkon konuşmalar 'delikanlı işi' değildir, faşist işidir; ilk defa Mussolini'nin, daha sonra Hitler'in düzenli tekrarladığı bir ritüeldir. Faşist ideolojinin mimariye yansıması ise, binaların önünde bırakılan -binlerce insanın sığabileceği

kadar -geniş bir boşluk, bu boşluğu tam karşıdan ve merkezden gören, sadece liderin çıkacağı bir balkondur. Lider o balkona çıkıp alanı doldurmuş olan binlerce insana hitap eder, devamında değişik kutlamalar yapılır. (Muhtemelen Atakule bu sebeple Japon kerhanesi gibi ışıkdandırılmıştır.) 'Lider' balkondan halkını selamlar. Artık hislerinden ve düşüncelerinden arınmış yığınlara dönüşen insanlar, Polonya'yı işgal eder, Rus halkının tepesine bomba olup yağar, toplama kamplarını sabun ve düğme fabrikalarına çevirir... İşçilerin bütün hakları gasp edilir, hastanelerde, devlet kuruluşlarında öncelik faşist militanlara verilir. Orduda muhalefet etme ihtimali olan bütün komutanlar bir şekilde tavsiye edilerek ordunun tam anlamıyla denetim altına alınması, tüm askerlerin ölene kadar liderin emirlerine uyacakları yönünde şeref sözü vermesi sağlanır. Çocuklar, öncelik orduda olduğu için, yeterli gıdayı alamayıp açlıktan ölmeye başlar; kadınlar bir dilim ekmeğe için bedenlerini satar. İş bitince, kan emici iş adamları, toplama kamplarından geçici sürelerle aldıkları tutsakları hiç para ödmeden çalıştırarak sıfır işçi maliyeti ile milyarlar kazanır. Sendikalar, demekler, mahkemeler tamamen işleyişini yitirir. Muhalefet edecek tek bir medya kuruluşu bile bırakılmaz, muhalif gazetecilerin hepsi toplama kamplarına doldurulur veya faili meçhul cinayetlere kurban gider. İnsanları düşünmeye sevk edecek bütün kitaplar toplatılır ve imha edilir. Tek adam, tek parti, tek ideoloji ve biat eden yığınlar... Sistem tam olarak böyle çalışır... Bunların tamamı faşist İtalya ve Almanya'da yaşanmış tarihi olaylardır, sadece hatırlayalım dedim...

RTE'nin balkon konuşmaları vasıtasıyla faşist liderlere özenip özenmediğini bilmem mümkün değil, fakat bu kadar 'delikanlılık' çıkışı yapan, önüne gelen herkesi azarlayan, 23 Nisan'da koltuğuna oturan çocuğa, "Artık başbakan sensin, ister asarsın ister kesersin!" diyen bir adamın, 'delikanlı' tabir edilmektense, bir parça tedavi görmeye teşvik edilmesi daha mantıktır. Belki biraz karamsar olacak ama bu acayip ruh halinin ülkeyi bir şekilde iç savaşa sürüklediğini, safların daha keskinleşeceğini ve her birimizin dövüşmek zorunda kalacağımızı düşünüyorum.

Daha ileri gideyim... Eğer Almanya ve İtalya'daki dedelerimiz gibi, akışın nereye doğru gittiğini erkenden fark edemeyip gereken mücadeleyi vermezsek, maalesef bizim memlekette de tarihteki meşhur lafın benzeri edilecek: "Önce Kürtleri aldılar sesimizi çıkarmadık. Sonra komünistleri, devrimcileri aldılar sesimizi çıkarmadık. Sonra sosyal demokratları aldılar sesimizi çıkarmadık, sıra bize geldiğinde ses çıkaracak kimse kalmamıştı..." Hatta bu lafın edilmesine çok az kalmış bile olabilir...

Neyse ki biz dövüşmeyi Çiğir'de öğrendik...

Diktatörün

1 2 Eylül 2010 tarihinde yapılan halkoylamasının en önemli söylemi neydi?

"Kenan Evren ve darbeciler yargılanacak?" Pek çok insan bu söyleme inandı. Cemaatçı solcuların yürüttüğü kampanyalarla insanlar AKP'nin kuyruğuna takıldı. Kampanyayı en cansiperane yürüten ekip, Ronigillerin DSİP'i idi... Hafızasızlığın ve unutkanlığın en tipik insan özelliği olduğu bir toplumda yaşıyor olabiliriz ama bu toplumda unutmayanlar da var...

Bakin bu Ronigillerin DSİP'i 13 Aralık 95'te, *Sosyalist İşçi* isimli gazetelerinin 32'inci sayısında 'Şeriat ve faşizme hayır!' sloganı atarak 'Sağ parlamentoya karşı oylar CHP'ye' çağrısı yapmış!

Peki, Ronilerin sabah akşam küfür ettikleri sosyalistler ne yapmış o günlerde? Kürt hareketiyle (HADEP) 'emek barış özgürlük bloğu' kurup, seçimlere katılmışlar. İnsan merak etmeden duramıyor: Şimdilerde yerden yere vurdukları Baykal-Sav CHP'sine oy isteyenler, çok değil, 7 yıl sonra (2002'de) ne oldu da 'şeriatçı ve faşist gelenek'ten geldiğini söyledikleri bir partiye (AKP) oy istediler?

DSİP'in ortaya koyduğu yaklaşımı genel olarak 'Avrupa Troçkizmi'ne bağlayabiliriz, zira DSİP'in Britanya'daki 'abi partisi' SWP (Sosyalist İşçi Partisi) de 90'lı yıllar boyunca her seçimde Thatcher'a karşı İngiliz İşçi Partisi'ni desteklemiş fakat ne olduysa 2000'li yıllarla birlikte, içinde Britanya'da yaşayan İslamcı-muhafazakarların yer aldığı Respect Party'i desteklemiş. Bu şaşırtıcı benzerliği, Sırrı Süreyya Önder'in, 17 Ocak 2011 günü *Radikal* gazetesinde yazdığı *Roni Margulies'in gıcırdayan teşhisleri* yazısında okudum. Sırrı Hoca, sorular sormuş Roni'ye ve yazısını, "Cevap verirken, Anadolu'da 'Beylerle bostan ekinin bir yerinde hıyar biter!' derler sözünü hatırdan uzak tutmayın" diyerek bitirmiş. Rahmetli nenem, "Bir avuç tuzla ortalıkta hıyar arama," derdi nasihat verirken. Çok şükür ki, Kenan Evren'in AKP tarafından yargılanacağına inanıp ortalıkta hıyar aramadık, beylerle bostan da ekmedik...

Tayyip Erdoğan, 20 Temmuz 2010'da yapılan AKP grup toplantısında, şair Nevzat Çelik'in 12 Eylül askeri darbesinin yani Kenan Evren'in idam ettiği devrimcilerden biri olan Necdet Adalı için yazdığı

Şafak Türküsü şiirini okumuş, gözlerindeki timsah gözyaşlarıyla, "Tam 30 yıl sonra, yine bir 12 Eylül günü, gencecik ölümlerle, zamansız vedalarla 17 yaşındaki çocukları yağlı uşak taşıyan zihniyetler hesaplaşacağız... 12 Eylül Anayasası'nın izlerini silmek için 'evet' kampanyasını başlatıyoruz," demişti. Başlattılar. 17 yaşındaki çocukları 'parasız eğitim istiyoruz' dedikleri için, pankart açtıkları için hapishanelere taktılar. Genç bir kadının bebeğini düşürdüler, tekmeleleriyle. Kürt halkının seçilmiş belediye başkanlarını, BDP yöneticilerini ve Türkiyeli sosyalistleri hapislere taktılar. Şimdi yine seçilmiş milletvekillerini Meclis'e almıyorlar...

Kafalar karışıyor!

26 Ocak 2011 tarihli *Taraf* gazetesinde, *General Vidala yargılandı. Peki ya Kenan Evren?* başlıklı bir yazı yayımlandı. Yazıyı Arife Köse ve Mütebe Kılıç yazmış. Yazarlar, Başbakan'ın yukarıda aktardığım konuşmasından sonra başlayan ve Ronigillerin İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bastırıp duvarlara astıkları

'afişlerde yürütülen *Yetmez Ama Evet* kampanyasında yer almış. 'Evet' demenin AKP'nin yelkenini şişirmek anlamına geldiğini ve Kenan Evren'in yargılanmayacağını söyleyenlerin, "tüm çarpıtmalarına rağmen, çok basit ve teknik bir amacımız vardı," diyor yazarlar. Neymiş o amaç? "12 Eylül'de darbe anayasasında açılan her gedigin desteklenmesi gerekirdi." Ne güzel bir amaç. Ama sorun şu ki, ortada açılan bir gedik yok! Bilakis 30 yıldır delik deşik olmuş bir şeyin, deliksiz ve daha sağlam halde getirilmesi var!...

Yazarlar, Kürt sorunu, Aleviler, Hrant Dink cinayeti vs. pek çok konuda yol kat etme adına 'evet' demiş. Bu konulara girmeyelim, çok uzar yazı ama 12 Eylül halkoylamasından sonra Kürt sorununda AKP'nin savaş dayatıcılığını, Alevi çalıştaylarından çıkan sonuçları ve Hrant'ın katilinin çocuk mahkemesine götürülüp 'suça itilmiş çocuk' yapılmasını *animsatılım* ve Kenan Evren'in yargılanma(ma)sına dönelim...

13 Eylül sabahı yazarlar çok heyecanlanmış. Heyecanlarının nedeni 'evet', 'hayır' ve 'boykot' diyen herkesi, 13 Eylül sabahında ellerinde dilekçelerle adliye

yargılan-ma-ma öyküsü

koşturan değişiklik ise, darbecilere yargı yolunu kapatan maddenin kaldırılıyor' olmasıymış. Yazarlar karıştırıyor sanırım. 'boykot' ve 'hayır' diyen sosyalistler o tarihlerde adliye kapılarındaydı ama bunun sebebi dilekçe vermek değildi. Onlar tutuklanıyordu. Bizleri adliyeye arka kapıdan soktukları için görmemiş olabilirler. Tabii aramızda 'özgürlükçü' ya da 'cemaatçi' soldan kimse yoktu, çünkü onlar o sıralar tekne gezileriyle 'evet'in keyfini çıkarıyordu!..

Yazarların heyecanı 4 ayda sönmüştü. Şöyle yazıyorlardı: "Ama aradan geçen dört aya rağmen hiçbir işlem yapılmadı. Anlaşılan o ki Yunanistan'da ve Arjantin'deki darbe karşıtları gibi mücadele etmezsek bu topraklarda darbeciler yargılanmayacak." Farkına varmak ne güzeldi. Ama benzer sözleri, oylar verilmeden önce sosyalistler söylemişti: "Bağımsız politik hattını örmeden olmaz. Burjuva partilerinin yelkenini şişirmeyelim," dediklerinde, Ronigiller onları 'çarpıtmakla', 'statükoculuk'la eleştiriyordu!

Evren'in yargılanabilmesi için 'mücadele edilmesi gerektiğini' fark eden yazarlar, "bu sürecin ilk adımı olarak" aralarında Adalet Ağaoğlu'ndan Baskın Oran'a, Lale Mansur'dan Oral Çalışlar'a, Mithat Sancar'dan Ferhat Kentel'e, Ali Bayramoğlu'ndan Kerem Kabadayı'ya kadar birçok ismin yer aldığı, **Kenan Evren'i koruyanları izleme komitesi** kurmuş. Komitenin amacı, "13 Eylül 2010 sabahı Kenan Evren ve darbecilerin yargılanması için savcılığa verdiğimiz dilekçenin hiçbir işlem yapmadan rafa kaldıranları deşifre etmek"miş. Komitecilerin ilk 'eylemi' ise, 17 Ocak'ta Beşiktaş adliyesi önünde basın açıklaması yapmak olmuş. Dilekçelerini verdikleri "İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Vekili Turan Çolak kadı ve suç duyurumuz hakkında işlem yapmayan, Kenan Evren'i savcılığa ifadeye çağırmayan Cumhuriyet Savcısı Kadir Altınışık'ı görevi" çağırışlar. Ve görevini yapmayan savcılar Adalet Bakanı'na şikayet etmişler. Adalet Bakanı da, şikayetleri dikkate alarak, Turan Çolak kadı'yı İstanbul Başsavcısı, Kadir Altınışık'ı ise Yargıtay savcılığına atamış! Şaşırdınız mı? Bir şaşırmadık. Zekeriya Öz'ün dediği gibi, "**Devlette süreklilik esastır!**"

Ayrıca, özel yetkili savcılar işlerini yapmıyor demeyin. Ne yapsınlar işleri çok fazla! Siz dilekçe verirken, bizler içeride tutuklanıyorduk, bizzat şahit oldum. Odalar yerden tavana kadar dosya dolu. İfade vermek için kapıdan içeri bir adımdan fazla giremiyorsun. Biraz anlayışlı olun, yapılmamış bir darbeden, basılmamış bir kitaptan geriye doğru gidiyorlar!..

Kenan Evren, halkoylaması öncesi **Sözcü** gazetesinden Ertuğrul Akbay'a mülakat vermiş, fakat mülakat halkoylamasından sonra yayınlanmış, nedense! Ulusalçıların

AKP yargısının seçim öncesi müsameresinde Kenan Evren avukatlarıyla birlikte 'sorgu hatırası' pozu verdi...

Sözcü'sü neden böyle yapmış, Emin Bey bilir! Biz evren'e kulak verelim: "Oturduğum masaya geldi, konuştuk. Ona, 'devlet başkanlığım sırasında zamanın belediye başkanı Bedrettin Dalan'a (Ergenekon'un 1 numarası diye aranıyor ya, devlette gerçekten devamlılık var!) yaptığım yardımlardan falan söz ettim. Bunun üzerine Tayyip Erdoğan bana '**Ah paşam ah!**' dedi. **'Sizin zamanınızda ben olacaktım ki belediye başkanı, neler neler yapar, sizin desteğinizle İstanbul'u uçururdum!'**"

"Yetmez ama evet paşam, ah paşam ah" diyenler, ilişki bununla sınırlı değil: "Ben de onun başkanlık konutuna iki kez gittim. Senin anlayacağım aramız çok iyiydi (...) ancak referandum sırasında 'Darbeci Evren' olduk çıktık. Ama **siyaset bu, hoş görmek lazım**. Ben kendisini hâlâ severim. Ondan bir kötülük görmedim. Başbakan olmadan önce de, sonra da hep saygılı oldu."

Demek Başbakan hep saygılı oldu ve 'Darbeci Evren' söylemi siyaset gereği... O zaman bu kapı kapalı. Geriye Cumhurbaşkanlığı kalıyor. Bakalım Kenan Evren ne demiş:

"Abdullah Gül başbakan olmuştu ya, işte ondan sonra behi ziyaret etmek istemiş. Ben de kendisine randevu verdim. Hatta Kalender Orduevi'ne makam otosuyla değil, sivil arabayla geldi. (...) Biz de kimseye haber vermeden gizlice içeriye aldık. Yarım saat kadar oturdu. Bana saygılarını, sevgilerini sundu. Bu ülkeye yaptığım iyiliklerden söz etti." Gül, "**Paşam, bu ülkenin sizin gibilere ihtiyacı var,**" demiş. Sanırım bu kapı da kapalı!..

İzleme komitesi üyeleri, "İçeriden sonuç alamazsak, AİHM'e gideriz," diyorlarsa, 12 Kasım 2010 tarihli **Radikal**'de çıkan, **AİHM, Devrimci 78'liler Federasyonu'na üye 75 kişinin Evren ve arkadaşlarının yargılanması ile ilgili başvuru, 'anayasal engeller var' gerekçesiyle reddetti** haberini anımsatalım da boş yere zaman ve enerji harcamasınlar, çünkü yargılama için anayasal engeller

var! Peki, halkoylamasında siz neye 'evet' dediniz?

Hâlâ ikna olmayan, AKP'nin Kenan Evren'i yargılayacağını düşünenlere, "Yetmez ama evet, ah paşam ah" diyenlere bir önerim var: Bu iş dilekçeyle, devletle görüşmeyle olmaz. Ayrıca komitenizde yer alan Kerem Kabadayı'nın **Mor ve Ötesi** davulundan da yeterli ses çıkmaz. Size Ronigillerin çaldığı '**okyanus ve ötesi**' davulu lazım. Hayır sonuç alacağınızdan değil, sesiniz gür çıkar...

"Bunlar bizi etkilemez. Bol bol dilekçe veririz ve yargılarız," diyorsanız, size AKP'nin 'askeri vesayet' ile kurduğu ilişkiye ve yaklaşımına dair iki örnek daha vereyim. Hava güzel, havalandırmada çay-sigara güzel olur. Güneşi kaçırmamak gerek.

'Askeri vesayet' ve AKP

10 şubat 2011 tarihli **Günlük** gazetesi, **AKP askeri vesayeti destekliyor** başlıklı bir haber yapmış. Haberin içeriği şöyle:

"BDP, Şırnex (Şırnak) milletvekili Hasip Kaplan'ın Türk ordusunun iç hizmet kanunu'nun 35'inci maddesinin değiştirilmesine ilişkin yasa teklifinin TBMM genel kurulu gündemine alınmasına ilişkin önergesi AKP'lilerin oylarıyla reddedildi." Malum 35'inci madde, darbecilerin yasal dayanağını oluşturuyor. Ve Kenan Evren'i yargılayacağını, darbeci zihniyetle hesaplaşacağını söyleyen AKP, bu teklifi reddediyor!

10 şubat 2011 tarihli **Hürriyet** gazetesi, **Meclis'te 'darbe tartışması'** başlığıyla bir haber yapmış. CHP'li Muharrem İnce, eski mahkeme tutanaklarından AKP'li Ahmet İyimaya'nın, Kenan Evren'in avukatlığını yaptığını belgelemiş ve, "Sizi gidi darbe şakşakçıları sizi, sizi gidi darbe tüccarları sizi, sizi gidi Ergenekoncuları sizi!" diye konuşmuş. **Şu hale bak! Herkes herkese Ergenekoncu diyor**. Daha en başından, bu iş sulanacak, asıl derin devlet, kontrgerilla yargılanmayacak dediğimizde bizlere 'statükocu solcu' diyenlere ne demeli şimdi?

İnce'den sonra İyimaya gelmiş kürsiye ve şöyle cevap vermiş: "Bir sabah Turgut akıntürk bana telefon açtı. 'Ahmet Bey Kenan Paşa'ya dava açıldı, davayı kabul eder misin?' dedi. Vicdani sorgumdan geçirdim. Bir darbe yapmış insanın hukuktan yardım isteme talebine, ben davayı aldım. Ama avukatlık yaptım. Bir zarf içinde Çankaya'dan para geldi. 500 lira para. 'Parasını alıyorum ve iade ediyorum' dedim."

Özrü kabahatinden büyük. Şecaat arz ederken, merd-i Kipti sirkatin söylemiş. Vicdanın sesini dinlemiş, para almamış, bunlarla övünüyor. Yahu, "Savunma hakkı herkesin vardır, profesyonelce avukatlık yaptım, iyi de para aldım," desen bundan daha kötü duruma düşmezdin. "Canım Ahmet İyimaya sıradan bir AKP milletvekili," mi diyorsunuz? Hiç öyle sıradan biri değil: **Meclis Adalet Komisyonu Başkanı!...**

Yeter mi? Hâlâ yetmez diyenlere, AKP'nin Kenan Evren'in maaşına 900 lira zam yaptığını ve Evren'in maaşının 12 bin lira olduğunu söyleyelim. (12 Şubat 2011, **Hürriyet**) Nasıl hesap iyili? Peki biz ne diydük bütün bu süreçler yaşanmadan, bu haberleri okumadan önce? "Ar damarı çatlamış cemaatçi solun yarattığı bir başka mistifikasyon ise, 'Askeri vesayet yıkılsın ki, darbeci Kenan Evren yargılsın' yalanıdır. Kenan Evren yargılanmayacaktır. Çünkü, 12 Eylül askeri darbesi, uluslararası finans kapitalin Türkiye kapitalizmine dayattığı programlardan ve 24 Ocak kararlarından bağımsız ele alınamaz. Dolayısıyla, 12 Eylül askeri diktatörlüğü, kılıcın burjuva toplumu üzerindeki diktatörlüğü değil, burjuvazinin kılıca dayalı diktatörlüğüdür."

Şimdi gelelim işin en heyecanlı yerine... Seçim öncesi AKP yine bir 'şov' yaptı ve Cumhuriyet Başsavcısı Vekili, Kenan Evren'in ayağına giderek, 12 Eylül soruşturması kapsamında 'ifade aldı'. Evren de yaptığı her şeyi savundu. Başsavcı Vekili basın görüşmesini diye arka kapıdan kaçtı. Şimdi onca muvazaf ve emekli asker 'darbe planladılar' diye cezaevinde ama darbe yapan ve yaptığı darbeyi savunan Kenan Evren, lojmanında zamlı maaşıyla gül gibi geçinip gidiyor!

Ama Roni, bu '**ayağa giderek ifade alma**' işinin ardından küstahça şöyle yazıyor: "Çok dikkatli incelemedim, ama 'Yetmez ama evet diyenlerden özür dileriz' şeklinde bir manşet yoktu galiba. Olsun. Ben özürlerini kabul ediyorum." Hani mevzuu bilmesek Kenan Evren'in kürek mahkumu edildiğini sanacağız. Seçim geçti, o soruşturma falan da yalan oldu tabii. Anlaşılan, bir tek Ronigiller Kenan Evren'in mahkum edildiğini sanıyor!

Şarlatanları bir kenara bırakırsak, şimdi **daha berrak görülüyor ki, referandumda 'evet'in kazanması AKP'yi besledi ve artık çok daha pervasız hareket edebiliyorlar. 'İleri demokrasi' palavraları iyiden iyiye fazıyan bir nitelik kazanıyor**. Devrimcileri zorlu bir mücadele süreci bekliyor...

Mutluluğun sefaleti üzerine...

80'lerin ilk yarısında lisedeydim. 80 darbesinden 3 yıl sonra yapılan ilk seçimler sırasında İstanbul Atatürk Fen Lisesi'nde taze bir yatılı öğrenciydim. Hapis hayatı gibi bir şeydi yatılılık. Sadece cumartesi günleri dışarı çıkabiliyorduk. Özal dönemi. ABD ve cuntacıların favorisi olan Turgut Özal hanedanlığının başladığı yıllardı. Daha 15 yaşındaydım. Korkunç zamanlardı o zamanlar. Yokluk yıllarıydı. MP3 bile yoktu mesela. Walkman sahibi olma hayalleri kurup kaset peşinde koşmak zorunda kaldığımız yıllardı. O yoklukları ancak yaşayan bilir. Bugün bir dakikada sahip olunan şeylere yıllarca sahip olmayı beklediğimiz yıllardı o yıllar. Bugünlerde bir ay arayla konserler veren heavy metal devleri Judas Priest'lerin, Iron Maiden'ların bile albüm yapabilmek için para babaları karşısında kırk takla attığı yıllardı. Onların albümlerini bir bant kayıt stüdyosunda kasetlere çekirtmeye çalıştığımız zamanlardı. Değil dünya gözüyle onları görmek, albümlerini bile elimize alamazdık. CD denilen şeyler yoktu. **Rahmetli babam Tercüman gazetesinin bir kazık kampanyasından bozuk bir video almıştı o yıllarda. (O bozuk video Nazlı Ilıcak'ın botoksunu patlatsın inşallah.)** Renkli televizyondan sadece birkaç ay sonra olan bir gelişmeydi bu. Evimde bozuk bile olsa bir video vardı ama ben yatılı bir okulda walkman sahibi bile olamadan tutsaklık yaşıyordum. Ama yine de iyi bir gelişme vardı. Son 3 senedir yaşadığım gece kabusları sona ermişti. Peki bu kabuslar nasıl sona ermişti? Nasıl sona erdiğini anlamak için nasıl başladığından bahsetmek gerek belki...

İlkokul yıllarında başlayan ve yatılı liseye adım attığım günlere kadar süren korkunç bir kabuslar dönemi yaşadım ben. Uyumaktan korkar olmuştum. Üstelik *Elm Sokağı Kabusları* serisi de tam o sıralarda başlamıştı. Rüyalarımda bir tane Freddy Kruger yoktu. 11 tane Freddy Kruger tarafından saldırıya uğruyordum. Yatağımda yatıyor görüyordum rüyalarımda kendimi. Çevremde çok sayıda insanımsı yaratıklar beni ele geçirmeye çalışıyordu. Aslında dakikalar süren, ama bana yıllar gibi gelen bu kabuslardan kurtulmak için annem beni önce doktorlara götürdü. Lakin tıp dünyası derdime çare bulamadı. Bunun üzerine Ankara Keçiören'de yaşadığımız apartmandaki her otu ve boku cinci hocalar ile halleden bazı geri zekalı komşularımızın aklına uydu annem. Onların tavsiye ettiği çok sayıda cinci hocalara gittik. İşin enteresan yanı, o sıralarda beş vakit namazında, türlü sınıf, okul ve Ankara birincilikleri olan, ilk bakışta gayet başarılı görünen, biraz inek sayılacak türden efendi ve kendi halinde bir öğrenciydim. Bu kabusları hak edecek ne yaptığımı uyanık saatlerimde düşünürdüm ama bir türlü bulamazdım. Söylemeye gerek yok. Her nasılsa **80 darbesinden en çok nemalanan cemaatin eline düşmüştüm o sıralarda.** Okuldan çıkar çıkmaz aslında bir apartman dairesi olan cemaat dershanelerinde her biri Freddy Kruger kadar iman sahibi abilerin elinde *Risale-i Nur*'ları, *Sözleri* filan ezberlemeye çalışırdık. Lakin o abiler o kadar beceriksizdiler ki bende sürekli bir *Escape From Alcatraz* (*Alcatraz'dan Kaçış*) duygusu

uyandırılırdı. Zaten Fen Lisesi sınavlarına biraz da bu nedenle girmiş ve yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştum.

İşin doğrusu daha akil balığ bile olmadan iki kere Kuran'ı hatmetmiş, kendimden yaşça büyüklere bile Kuran dersleri vermeye başlamıştım. Ayıptır söylemesi, **okullarda nasıl başarılı olduysam Kuran kurslarında da aynı başarıyı tekrarlamış, cemaat abilerimizin gözdelelerinden olmuştum.** Kaç ümmiye okuma yazma öğrettiğimi hatırlamıyorum bile. Hatta o Freddy Kruger Abiler adımı bile değiştirmişler ve Gürkan adı pek İslami olmadığı için bana kod adı bile vermişlerdi. 'Cemil' adını taktılar bana. Daha önce *Leman*'da yazdım hikayesini. **Hekimoğlu İsmail ile bir apartman dairesinde aynı safta namaz bile kıldım elhamdülillah.** Böyle bir fırsatı kaç cemaatsever yaşamıştır? Kıymetini bilmek lazım.

Devrimci cin!

Cinci hocalar bir alem. **Sürahilerdeki suya cin toplayıp onlarla pazarlık eden birini hatırlıyorum.** En şarlatanı oydu kanımca. Anneme ve komşu kadına, "Bu çocuk 11 cin tarafından esir alınmış. Bırakmaları için 500 lira istiyorlar. Ben 300 diyorum ama çok inatçılar. 450'den aşağı bırakmayız diyorlar," demişti.

Allahtan o sıralarda sadece cemaate takılıyordum, *Sızırtı* dergisi yerine rahmetli babamın bana en büyük kıyağı olan Tübitak'ın *Bilim ve Teknik* dergilerine de takılıyordum. Daha o yaşta Einstein'dan, Max Planck'tan, Heisenberg'ten hatta Özallı yıllara rağmen Darwin'den bile haberdardım. Üstelik o zamanlar Tübitak ve bu dergi son altın yıllarını yaşıyordu. Malum bilimsel yasaları 'Kuran, 1400 sene önce bunları şunları söylemişti' salaklığında değil, hakkını vererek öğreniyordum. Allah'ı neredeyse tamamı gavurların bulduğu yasaların çıkmaz sokaklarında aramak embesilliğinden mustarip değildim. Cinlerin radyoaktifitesi ile kafayı kırmış değildim. Neyse ki bu sayede o sahtekar cinci hocalardan yakamızı kısa sürede en az zararlı kurtardık. Annem de oğlunum yaşadığı hallerden kaynaklanan tüm çaresizliğine rağmen, malum cinlerin oğlunu 50 liralık iskonto karşılığında rahat bırakmayacaklarını anlamıştı. Derken başka cinci hocalara da gittik. Her biri ayrı telden çalan bu soytarılardan sadece bir tanesi esaslı çıkmıştı. Çok az bir para karşılığında beni okumuş ve üflemişti. Nefesi korkunç derece kötü kokuyordu. Belki de bu nedenle 11 cinden 10 tanesi taşı tarağı toplayıp arkalarına bakmadan kaçmıştı. Cinci hoca, **"Sadece bir tane cin kaldı. Onu kovamam ben. Hatta onu hiçbir hoca kovamaz. Ama merak etmeyin, kabuslar yaşıtan kötü cinlerden kurtuldu bu çocuk,"** demişti. İşte bu seanstan kısa süre sonra Fen Lisesi'ne gitmişim ve gerçekten bir daha gece kabusları yaşamamış, 50 kişi bir arada kaldığımız yatakhanelerde gece yarılarını çılgınlık atmamışım.

Başka arkadaşlar atıyordu. Onlara yardım eder olmuştum. Ne tesadüfse 80 darbesinden hemen sonra cemaate paçayı kaptırdığım zaman başlayan ve son 3 yıldır yaşadığım o korkunç kabuslar birdenbire bıçak gibi kesilmişti.

Garip bir şekilde Elm Sokağı kabuslarından kurtulmuş ve yine tuhaf bir şekilde malum cemaatten de uzaklaşmıştım. Artık bir tanecik cinimle mutlu ve mutmain isyankar günlerim başlamıştı. Herkesin inek olduğu yeni bir ortama gelmişim. O yüzden inekliğe boş verip hayatın temel meseleleri ile uğraşmaya koyulmuştum. Atom zerresinde Allah'ın 99 ismini aramaya son vermiş, 80 darbesi ve bir sonraki sonucu olan Özallı yılların 2000'li yıllarda Türkiye'yi nasıl gerici ve saçgı yapacağını öngörür olmuştum. Ülkenin ve insanlığın kurtuluşuna kafa yorar hale gelmişim. Yazmaya başlamıştım. Hayatın anlamını sorgularken Kafkalar'dan Marxlara, Dostoyevskilerden Oğuz Ataylara kimi bulduysam ondan istifade eder olmuştum. Kürsü bulduğum ortamlarda ateşli konuşmalar yapıyordum. Hattı

zatında devrim yapmamıza da ramak kalmıştı netekim. Okul müdürü düşmanım olmuştu. Ben de onun bir numaralı düşmanıydım. Zaten ilan bile etmişti. **Bütün öğrencileri kendisinden nefret ettirmeyi başaran okul müdürü, benim gözümde aileden sonra hesaplaşılacak olan ikinci bir sosyal iktidar odağının pespaye bir kuklasıydı.** İsyanımıza kısa sürede hayli taraftar da toplamıştım. Hani şu lise 3 sene değil de 5 sene olsaydı, büyük ihtimalle son sene

okulu komple ele geçirecek ve kurtarılmış bir lise yaratacaktık neredeyse. Zaten biz mezun olur olmaz Özal'ın haydut memurları okula üşüştiler ve okulu onlar ele geçirdiler. İşte o isimsiz cinci hoca sayesinde adeta bir canavar doğmuştu. **Muhtemelen cinci hocanın kovamadığı o cin, devrimci, sosyalist, solcu, demokrat ve hatta anarşist bir cindi.** Hiçbir hocanın kovamayacağı bir cinin solcu, demokrat ve devrimci olmasına şaşırılmak gerek. Cemaat cinlerinin hakkından gelen cinci hoca bu solcu cinle baş edememişti. Cemaat cinleri de nedense gördükleri ilk kötü nefesli hoca karşısında taşı tarağı toplayıp başka bir savunmasız öğrenciyi hücum etmiş olmalıydılar.

Lise yıllarında bir münazara yaptık. Hiç unutmam o münazarayı. Mevzu, tanıdık bir mevzu. Belki de hemen herkesin okul yıllarında karşılaştığı ve hatta 70 yaşına kadar da peşini bırakmadığı bir mevzu: **"Hayattaki amacınız nedir?"** diye sorulmuştu.

Münazaraya katılan arkadaşların pek çoğu benzer bir kategoride buluşmuştu. Türkiye'nin en başarılı, en zeki, en çalışkan, en akıllı ve en inek öğrencilerinden oluşan arkadaşlarımızın çoğu bu soruya, "Mutlu olmak," cevabını vermişti. Mutlu olmak için ne yapılması gerekiyorsa sıralamışlardı. Evler, yatlar, katlar, arabalar, kürsüler, ödülleri,

zenginlik, ün, şöhret vesaire akla gelebilecek tüm materyalist araçları mutlu olmak gayesi ile kullanacaklarını ifade etmişlerdi. Aradan 25 sene geçti. Pek çok arkadaşımın bu amaca ulaştığını umuyorum ve hatta bir kısmını biliyorum. Zaten Allah'a şükür hemen hepsinin durumu da benden pek hallice. Dolayısıyla bu amaca bu kadar kısa sürede ulaştıkları için onları tebrik ediyorum. Peki ya o münazarada GHK dostunuz ne demişti ve 25 sene sonra ne oldu?

O münazarada hiç düşünmeden, **"Hayattaki amacım değişmek ve değiştirmek,"** dedim. Vallahi de billahi de hayattaki biricik amacım buydu. Belki de benim değil de beni ele geçiren içerideki cinin amacı buydu. Nitekim 25 senedir de öyle oldu. Bulduğum ortamlarda bu amaca hep sadık kaldım. Elden geldiğince değiştim. Ve elbette değiştirdim. Değiştirmek için değişmek gerektiğini bildim. Elime ne geçti diye sorarsanız elbette ne yatlara ne de katlara sahip oldum. Bakın bu durum değişmedi. Fakat sizler gibi binlerce dostla sahibim artık. Yolda yürürken, hatta şu yazının yazılmasından önce bile, bir yüce gönüllü okur dost durduruyor beni. "Merhaba, siz GHK değil misiniz?" diye soruyor. Bir AVM'ye gidiyorum. Amacım teklif sunmak, mal satmak. Ama AVM müdürü, "Bir dakika yahu siz GHK'sınız," diyor ve malı davarı bir kenara bırakıp memleketin nasıl kurtulacağını konuşuyoruz. Türkiye gibi dünyanın en saçgı ülkesinde her biri Che kadar, her biri Denizler kadar kahraman binlerce dostum var artık. İçinde yaşadığımız saçgı haydutluk çağında devrimciliğin, demokratiğin, solculuğun kıymetini bilen binlerce kahraman dostum var benim. O yüzden şu yazıyı Starbucks'ta yazdığım için içimizdeki en kötü solcu ben bile olsam, bu solculuğun, bu demokratiğin, bu devrimciliğin kıymetini bilmek zorunda herkes. **Çünkü en kötü solcu için bile yüzde 50'nin bir anlamı yoktur. Solculuk, menfaatperestlerin hazırladığı uyduruk pasta dilimlerine sığmaz. Hiçbir RED okuru, hiçbir GHK okuru hiçbir pasta diliminde istatistik unsuru değildir.** Sizler, mutluluk budalaları değil, değişenler ve değiştirenlersiniz. Mutlu olmak gibi basit ve mesnetsiz bir palavranın peşinden koşmadınız. Eğer böyle sümsük bir hayaliniz olsaydı siz de o AK PALAVRA'ya oy veren yüzde 50 içinde olurdu ve ondan sonra dünyanın en mutsuz halkı olarak ilan edilmezsiniz.

OECD denen uluslararası sermaye teşkilatının yayınladığı sonuçlara göre Türkiye halkı OECD ülkeleri arasında en mutsuz olan halkın ta kendisiymiş. Her 4 kişiden 3 tanesi mutsuzmuş bu ülkede. Fakat hükümetin propaganda aygıtlarından birine dönüştürülen TÜİK'e göre yüzde 61'den fazlamız hayatından pek memnunmuş. Ortada iki adet sonuç var. Birisi uluslararası sermayenin lider örgütlerinden olan OECD'nin sonucu. Diğeri ise Türkiye Cumhuriyeti Başbakanına bağlı olan ve enflasyonu flüt ve epilasyon cihazları ile ölçen TÜİK'in sonucu. Aslında her ikisinin de doğru ve güvenilir olmadığını biliyoruz. Hele hele ikincisinin ne kadar palavracı olmak zorunda bırakıldığını hepimiz biliyoruz. Peki ama hangisi doğruya daha yakın? Bu millet şimdi mutlu mu mutsuz mu?

OECD'nin mutluluk sonuçları herhangi bir ankete dayanmıyor. Kapitalist yaşam tarzının kıstaslarına göre belirleniyor. İş sahibi olmaktan tutun da evin içinde tuvaletinin olup olmamasına kadar çok sayıda parametreyi baz aldıkları için böyle bir sonuca ulaşılması o kadar anormal değil. Kistasları belirleyen kurum, sonuçları da otomatik olarak belirlemiş oluyor. Netice olarak OECD bizi mutsuz ilan ettiyse elindeki kıstaslara bağlı bir durum. Bu kıstaslar ise tamamen kapitalizmin sözde nimetleri ile ilgili şeyler. Öte yandan OECD'nin amacını bilmek gerek. OECD denilen teşkilat bu sonuçları, "Vah zavallı Türkler ve Kürtler. Ne kadar mutsuzmuş bu gariban halklar," diyerek dünya bize acısın diye babamızın hatırına yapmış değil. Türkiye'nin ve diğer bazı mutsuz ülkelerin büyük fırsatlar barındırdığını ortaya çıkarmaktan başka bir gayeleri yok. Onlara göre mutsuzlar ligi demek, çok sayıda finans yatırımlarının yapılacağı, yepyeni haydutlukların arenası olmak demek. Onlara göre mutsuzluk demek, kapitalist yaşam tarzının kıstasları için halen aç olan bir ülke demek. Zaten bu ligin ilk sırasında olmamız, biraz da, "Ey dünyanın tüm kapitalistleri, birleşiniz ve bu mutsuz halkı mutsuzluk zincirinden kurtarınız!" mesajından başka bir şey değil. Eğer biz de kapitalist olsaydık OECD'nin bu inceliğine teşekkür etmemiz gerekirdi. Çünkü Türkleri ve Kürtleri yat, kat sahibi yapmayı planlayan bir teşkilat bu. Elbette herkes değilse de yüzde beşimize yat mat satsalar bizi de mutlu sayabilirler bir gün.

TÜİK ise malum yandaş sonucunu sözde anketlere dayandırıyor. Güya 1800 kişiyle görüşmüşler. Neticede Adalet ve Kalkınma Palavrası'na (kısaca AKP) bağlı bir teşkilatın Türkiye halkını Engin Ardıçgiller, Nazlı Ilıcaklar, Cengiz Çandarlar, Hasan Celal Güzzeller kadar mutlu saymasına şaşırarak değiliz. **Hattı zatında yüzde 50 gibi bir halk parçası da AK PALAVRA'ya inandığına göre yandaşlık ve yalakalık penceresinden bakıldığında halkın yarısının mutlu olduğu dahi söylenebilir.** Fakat hayat acımasızdır. AKP'nin temsilcisi olduğu uluslararası haydut düzeninin kıstasları ortada. Bu kıstaslara göre bu halkın yüzde 75'i mutsuzdur kardeşim. Daha yüzde 20'miz taharetini bahçesinde yapıyor. Yüzde 50'mizin işi yok. İş olan yüzde 50 de dünyanın en uzun çalışma saatlerine sahip en ucuz ücretli köleler. Kısacası eşek gibi çalıştırıyoruz. Karşılığı ise diğer ülkelerde çalışanların yarısı bile değil. Bu halde bir tabloya bakan OECD'nin TÜİK gibi kalkıp vatandaşlarımıza, "Mutlu musun, mutsuz musun?" diye papatya anketi yapar gibi soru sormasını beklemek hıyarlık olsa gerek. Asgari ücretin iki depo benzine yetmediği bir ülkeye anketör gönderecek kadar salak bir kurum değil bu OECD.

Peki 4 TC vatandaşından 3 tanesi kendisi farkında olsa da olmasa da matematiksel olarak mutsuz iken, 2 vatandaştan bir tanesinin AKP'ye oy atmasına ne demeli? **AKP'nin yüzde 50 oy almasının tek nedeni işbu halkın mutluluk peşinde koşmasıdır.** Halkımız, mutsuz olan bir halktan beklenecek tipik bir davranış sergilemiştir. Mutsuzluk öyle bir hal almıştır ki halkın yarısı AKP'ye oy verecek kadar umutsuzluk deryasında yüzmektedir. Mevcut durumun salak sepet ve densiz Stockholm sendromları ile açıklanacak bir yanı yoktur. Böylesi bir yorum, CHP'nin sahip olduğu vizyonu ifade eder. İlla ki psikolojik

bir yorum gerekiyorsa, Türkiye seçmeninin yaşadığı halin izahatı 'Borderline -Sınır- ve Bağımlı Kişilik Bozuklukları'nda bulunabilir.

Bir çeşit intihar

'Borderline Kişilik Bozukluğu' yaşayan bireyler intihar gösterilerine ve hatta bizzat gerçek intihara meyillidir. **AKP'ye oy vermeyi de bir çeşit intihar olarak algılamakta hiçbir beis görmez tipik bir borderline bireyi.** Özellikle kendilerini liberal olarak tanımlayan veya özgürlüğü saçıcılıkta bulacaklarını sananlar, kendilerini öteden beri merkez sağda gören seçmenlerde sıklıkla rastlanacak bir hadisedir bu. **Son 4 yıl boyunca her an her dakika türlü özgürlüklerin bertaraf edildiği bir ülkede daha fazla özgürlük diye AKP'ye oy vermek, bir gece vakti otoyolda ters şeritte farlar kapalı iken saatte 250 km hız yaparak adrenalin zıyaletini çekmeye benziyor olabilir.** Tipik bir borderline hadisesidir bu. Sınırdan yaşamaktan sapıkça bir zevk duyulur. Yine bu borderline bireyler, kendilerine ve çevrelerine zarar vermekten tuhaf bir haz alırlar. Bu nedenle bütün zararları ve ziyanlara rağmen AKP'ye oy veriyor olmaları anlaşılır görülmektedir. Tipik bir borderline bireyi, son seçimde AKP'ye oy verirken kendini jiletlemenin hazzını duymuş olabilir. Yine bir başka borderline bireyi, mührü AKP'ye bastığında sevmediği bir komşusunun saksısına işediğini hayal edip bu eylemin vereceği hazzı tatmış olabilir. Hatta cinsel boyutu da vardır bu işin. Borderline bireylerde sıklıkla sınırları zorlayan ve sonu zarar ziyan ile bitebilecek cinsel eylemlere rastlanabilir. Evli bir kadın seçmen AKP'ye oy verirken kocasını ve kocası da AKP'ye oy verirken karısını aldatmanın fantezisini kaskılarında hissetmiş dahi olabilir bu seçimde. **Her 4 senede bir AKP'ye oy vermek bir çeşit 'one night stand - tek gecelik ilişki' hazzı yaratıyor olabilir.**

Kaldı ki hiçbir seçimde olmayan bir şey oldu bu seçimde. Seçim öncesi karısını aldatan milletvekili adaylarının geçit töreni yapıldı. Cemaatin ve AKP'nin propaganda memurları tarafından 'subliminal-bilincaltı' seviyesinde verilen bu mesajın en çok yine AKP'ye yaradığı anlaşılıyor.

Borderline bireyler, sürekli mutsuzluk histerisi içinde yaşadıkları halde sözde mutluluk hayalleri ile yanıp tutuşur. Tek amaçları mutlu olmaktır. Kendilerine sorulduğunda mutsuz oldukları halde çok rahatlıkla mutlu oldukları yalanını da söyleyebilirler. 1800 vatandaşın TÜİK'e mutlu olduklarını söylemelerinin altında yatan en önemli etmen, görünüşe göre yine bu bozuklukla ilintilidir. **Matematiksel olarak mutsuz oldukları OECD referansları tarafından ispatlandığı halde anketlerde mutlu olduklarını söyleyen bir halkın ruhsal sıkıntıda olduğu ve profesyonel bir yardıma ihtiyaç duyduğu aşikardır.**

Borderline bireyleri, kendilerine kahraman yaratmaya bayılır. Peki ya mutsuz Türkiye halkı kime aşiktir? Borderline kişilik bozukluğundan mustarip Türkiye halkının son kahramanı da Tayyip Bey

kardeşimdir. Hem Osmanlı döneminde ve hem de Cumhuriyet döneminde lider kompleksi ile kuşatılmış bir halkın kendisine Kasımpaşa delikanlısı ayarında birini lider bellemesinde şaşacak bir şey yoktur. Kemalistler 80 yıl boyunca Atatürk'ü tanıltırmalarının derdine yansınlar. (Engin Ardıç sendromuna ben bile düştüm iyi mi?) ... Peki ama bu aşk nereye kadar gidecektir?

Borderline bozukların bir diğer önemli özelliği de aşık oldukları kahramanlarından bir süre sonra apansız nefret etmeleri ve Bülent Arıncı dahil hiç kimsenin gözyaşına bile bakmadan çöpe atmalarıdır. Bu nedenle benzer kaderi bu ülkede yaşamış çok sayıda lider olmuştur. Maalesef aynı son Tayyip Erdoğan'ı da beklemektedir. **Çok değil bir ya da iki seçim sonrası Tayyip Erdoğan da Kenan Evren gibi 'keşke yaşanmasaydı' duygusu ile hatırlanacaktır bu ülkede. Turgut Özal'ın bile bu halkın gönlünde iddia edildiği gibi yüce bir yeri yoktur. Her sene nisan ayında sadece bir avuç insan mezarı başına gider. Birkaç yüz kişi dışında bu mevtanın ruhuna Fatıha okuyan bile kalmamıştır. Adnan Menderes asılırken ona zerre sahip çıkmayan bu halkın yarın öbür gün Tayyip Erdoğan'ı da bir çırpıda unutacağını söylemek için kahin olmaya gerek yoktur.**

Mutluluk peşinde...

İyi ama bu halklar neden böyledir? Aslına bakarsanız 40-50 yıl gibi süreçte aynı haktan bahsetmek mümkün değil. Halkın bir bölümü ölüyor. Daha fazlası ise doğuyor ve büyüyor. Ama bireylerin çoğu ailede ne gördüyse yetişkinliğini onun üzerine bina ediyor. Her ne kadar tipatıp aynı haktan bahsetmiyor olsak dahi birbiri ile ziyadesiyle akraba olan halklardan bahsettiğimiz aşikar.

Mesele, insanın diğer canlılardan farkıyla ilintilidir. İnsandan başka diğer canlılar ürediklerinde yeni doğan bireylere çok fazla annelik babalık yapmaz. Diğer canlılar hayatta kalma mücadelesine erken yaşta başlar. Oysa insan denilen canlı, dana kadar olana dek anne ve babanın, çekirdek ailenin içinde yer alır. Hatta Türkiye gibi Doğu genleri yüksek orandaki toplumlarda, değil 18 yaşında, 35 yaşında bile halen anne ve babanın yanında ailenin küçük evladı olma hadisesi devam eder: İşin gerçeği, ilkökul sıralarına kadar ortalama her birey aile içinde hayatın bir mutluluk oyunundan ibaret olduğunu sanarak büyür. İlkokul yaşantısı ile beraber aile dışına çıktığında ilk çatışmaların ve çelişkilerin yaşandığı döneme girilir. Hayatın basit bir mutluluk yuvasından ibaret olmadığının ilk işaretlerinin alındığı bu dönemin ardından gelen ergenlik dönemi işin ciddiyetinin yavaş yavaş hissedildiği bir dönem olur. Toplumla tanışma dönemi olarak tanımlanabilecek olan bu dönem, tüm bireylerde mutluluğun düşmanı sayılabilecek esaslı kaygıların yeşerdiği bir dönem olarak varlığını belli eder. Maalesef

anne ve babası mutluluğa tapan ve kendilerini aile dışında ayrı bir birey olarak göremeyen çocukların büyük bir bölümü hayatlarındaki en büyük ve mutlak amacın 'mutlu olmak' olduğu

yanılgısına düşer. Eğer birey, kısa zamanda başta aile kurumu olmak üzere mevcut tüm kurumlar ile diyalektik bir hesaplaşmaya girerse ve bu hesaplaşmalardan mümkün olan en az zararlı çıkarsa elbette kendisine daha anlamlı amaçlar edinebilir ve tüm bir hayat boyunca yanılgı içinde yüzmek tehlikesinden kendini kurtarabilir. Böylece kapitalizmin yarattığı sanal mutluluk okyanuslarında boğulmaktan kurtulabilir. Söz konusu hesaplaşmalara girmeyip kendisine toplumun normları ve değerleri tarafından bağlanmış bütün zincirleri mübarek bir muska sanmaya devam eden bir birey için geriye iki seçenek kalır. Ya borderline kişilik bozukluğu içinde olduğunu bilmeden yaşamak zorundadır. Ya da daha beter bir bozukluğun pençesine düşmekten kurtulamaz...

Mutluluk peşinde koşanların yakalandığı bir diğer rahatsızlık olan 'bağımlı kişilik bozukluğu' rahatsızlığı ise tüm rahatsızlıklar içinde belki de en umutsuz olanı ve en kötüsüdür. Görünüşe göre, AKP'ye oy veren seçmenlerin maalesef yüzde 15-20'si de işte bu dertten mustarıptır. Her ne kadar psikoloji biliminin bağımsız bir rahatsızlık olarak ele aldığı, ancak Borderline bozukluğun ileri bir aşaması olarak sayılabilecek olan 'bağımlı kişilik bozuklukları'nda tipik bir sonuç olarak rastlanabilecek cemaatleşme eninde sonunda bireyi birey olmaktan çıkartır ve bu dünyada ölmeden önce ölmenin sözleşmesini imzalatır. İlk bakışta tasavvufi bir yücelik olarak görünen bu hadisenin bireylik kabiliyetini kaybetmiş bu kişilere fiziksel olarak ortada var olmayan bir cenneti vaat etmesi ziyadesiyle ekonomi temelli bir stratejidir. Çünkü cemaatleşen kitleler uluslararası kapitalizmin en sevdiği en kolay lokmalardır.

Mutluluk peşinde koşmak bir acizliktir. Hayatın amacını mutluluk ile tanımlamak sıgıktır. İnsan olmanın temel işlevlerine de aykırıdır. Huzur bulmak, memnun olmak gibi daha kabul edilebilir gayeler dururken siyasal tercihleri bile mutluluk hayallerine meze etmenin ağır sonuçlarını yaşıyoruz çağımızda. Sadece bu ülkenin insanların değil, dünya halklarının temel hastalıklarından biridir bu. Öyle veya böyle hepimiz bir çeşit bozukluğun kurbanıyız aslında. **Borderline olmayanların narsistik olduğu, narsistik olmayanların şizoid olduğu, şizoid olmayanların obsesif-kompulsif olduğu bir gezegende aslında hepimiz bozuklardan bir bozuğuz.** Böyle olması da çok doğal aslında. Hemen her şeyin altında ekonominin yattığı bir dünyada egemen düzenlerin uluslararası sermaye çeteleri tarafından işletildiğini hesaba katarsak bütün dünya halklarının hâlâ neden Freddy Kruger olmadığına şaşırıyalız belki de.

Yine de her bireyin içinde hiçbir cinci hocanın kovamayacağı devrimci, demokrat ve solcu bir cin olduğunu bilmek beni rahatlatıyor ve iki kişiden birinin bir palavraya inandığı bir toplumda dahi geleceğe herkesten daha fazla umutla bakmamı sağlıyor. Çünkü kapitalizmin yarattığı uyduruk mutlular ve umutsuz mutsuzlar yoktur bu evrende. Sadece ve yalnızca değişenler ve değiştirenler vardır. Çünkü mutluluk, ay sonu ödenecek bir fatura meselesidir bu gezegende. Ödendiği zaman geriye mutsuzluk kalır. Oysa değişenler ve değiştirenler, faturalarla değil tarihlerle hesaplaşırlar.

Aziz Nesin yaşasaydı...

Yazının başlığını Egemen Bağış görseydi, Che gibi Aziz Nesin'in de, sağ olması halinde AKP'ye oy vereceğini söylerdi sanırım. Kendisini ciddiye almıyoruz. Tıpkı, bir seçimden daha AKP açık ara galip çıktığı için, her seçim sonrası olduğu gibi, AKP'ye oy veren yoksulları; cahil, geri kafalı, ilkel, aptal olmakla suçlayan ve kendilerine de Aziz Nesin'i alet eden birbirinden zeka küpü arkadaşları da ciddiye almadığımız gibi. Ama şimdiden söyleyelim, Aziz Nesin yaşasaydı CHP'ye de oy vermezdi.

Aziz Nesin ülkedeki acayiplikleri hayatı boyunca tiye aldı çünkü başka türlü sü kuşkusuz onun için dayanılmaz olurdu; lakin cahilliğe küfretmekle, cahillere küfretmenin arasındaki ayrımın dahi farkına varamayan kimi sivri zekalılarla karıştırmamak lazım Nesin'i. O yüzden artık bırakılsın, "Bu ülkenin yüzde 60'ı aptal ve biz çok ileri zekalıyız," ayakları. Sonuçta kimi AKP'ye oy veriyor, kimi CHP'ye ama herkes evinde paşa paşa *Survivor*'ı izliyor mu, izliyor. Merak etmeyin, Aziz Nesin de yukardan gülerken sizi izliyor...

Aziz Nesin konusunu çözüme bağladıysak, bu 'aydın' modeliyle uğraşmaya devam edelim.

İnsanlara daima tepeden bakan ve çözümünü, o küçük akıllarıncı, hiçbir zaman önüne pratik bir şey koyamadıkları, yaklaşmadıkları, içinden biri olamadıkları halkı, karşısına çıkan her sorunda hakir görmekte bulan bu korkak, ikiyüzlü, ne yöne döneceği belli olmayan, kendinden bile kuşkulu, rezil küçük burjuvalara, hayatlarının şamarını vaktiyle Oğuz Atay atmıştı. Bu tarihi tokadı, bir kez daha hatırlatmak boynumuzun burcu:

"Ey zavalı milletim, dinle! Şu anda, hepimiz burada seni kurtarmak için toplanmış bulunuyoruz. Çünkü ey milletim, senin hakkında, az gelişmiştir, geri kalmıştır gibi söylentiler dolaşıyor. Ey sevgili milletim! Neden böyle yapıyorsun? Neden az geliyorsun? Niçin bizden geri kalıyorsun? Bizler bu kadar çok gelişirken geri kaldığın için hiç utanmıyor musun? Hiç düşünmüyor musun ki, sen neden geri kalıyorsun diye durmadan düşünmek yüzünden, biz de istediğimiz kadar ilerleyemiyoruz. Bu milletin hali ne olacak diye hayatı kendimize zehir ediyoruz. Fakir fukaranın hayatını anlatan zengin yazarlarımıza gece klüplerinde içtikleri viskileri zehir oluyor. Zengin takımının hayatını gözlerimizin önüne sermeye çalışan meteliksiz yazarlarımız da aslında şu fakir milleti düşündükleri için, küçük meyhanelerinde ağır tadyıla içemiyorlar. Ey şu fakir milletim! Aslında seni anlatmıyoruz. Sefil ruhlarımızın korkak karanlığını anlatıyoruz. İşte onun için sana yaşayamıyoruz. Senin yanında bir sığıntı gibi yaşıyoruz. Hiç utanmıyor muyuz? Hiç utanmıyoruz!" (1)

Ne sağlam bir 'aydın' eleştirisi... Ve hiç kuşkusuz bugün de geçerliliğini koruyor...

Ağızlarda, belki de dünyanın en erdemli şeylerinin savunulduğu; fakat kalplerde, dünyanın en alçağa şeylerinin hissedilebildiği, kısacası at izinin it zine kanştığı bir devirde, aydınlarımız da tüm bu kokuşmuşluktan payını

alıyor. Atay'ın da işaret ettiği gibi, zavalı milletin sorunlarını kendi sorunu gibi göremeyen, acılarını kendi acılarıymış gibi hissedemeyen; ama görüyormuş, hissediyormuş gibi yapan, asalak bir 'aydın' sınıfımız var.

Ve tam da bu noktada, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Huzur*'unda İhsan'ın Mümtaz'a önerdiği yol önem kazanıyor: **"Mesuliyetini taşıyacağın fikrin adamı ol!"**

Bir zamanlar toplumda aydın olmanın, bir mesuliyeti vardı; hapse girmek, 'düşünce suçlusu' olmak gibi. Peki ne değişti? Gerçekten söylendiği gibi, ülkemiz özgürleşti mi? Fikir hürriyetinin önü mü açıldı? Bilakis, basılmamış kitapların dahi toplatıldığı günleri yaşıyoruz. Peki o halde değişen ne?

Eskiden aydın olmak demek, muhalif olmak demektir. Toplumdaki aykırı ses olmak demektir. Bir mevzu üzerinde insanlar birbirini yerken, "Yahu kardeşler, bakın bu işin bir de şu yönü var!" diyebilmek, görülmeyen şeyleri görmek, sonuçlarına almadan bildiğini, inandığını söylemekti. Yani sözün özü, aydın kişi, namuslu kişiydi.

Peki şimdi? Evvela toplumdaki aydın prototipi tersyüz edildi. Aydın kişinin muhalifliği yok edildi, daima iktidardan, gücü elinde bulundurandan yana olan yeni bir 'aydın' figürü oluşturuldu. Ve böylece, hakiki aydın olmanın olmazsa olmaz koşulu, eleştirel bakış da yok edildi.

Yani eskiden, Kundera'nın dediği gibi, **iktidar bizi nereden yaralıyorsa, orası kimliğimiz olurdu. Artık iktidarın neresini yalıyorlarsa, kimlikleri de orası oluyor.**

Kundera, Komünist Parti üyesi olmasına rağmen, SSCB'nin, ülkesi Çekoslovakya'yı işgal etmesine karşı çıkabildiği ve yıllarca sürgünde yaşamayı göze alabildiği için değerlidir. Tıpkı Adorno gibi. **"Farklılık, aynılığa teslim olmanın fiyatını yükseltmek için geçerlidir,"** (2) derken Adorno, bu sözü, Hitler faşizminin yükseldiği bir Almanya'da söyleyebildiği için değerlidir, önemli bir beyindir, aydındır. Hiçbir zaman aynılığa teslim olmamıştır. Ne tesadüf ki o da yıllarını sürgünde geçirmek zorunda kalmıştır. Ve asla fiyatı olmamıştır.

Peki bizim aydınlarımız? Farklı olmanın yasaklandığı, insanların düşünsel anlamda tek tipleştirildiği bir Türkiye'de, iktidarın makul aydın tipine uydukları için, yani aynılığa teslim oldukları için, hepsinin bir fiyatı var ve aslında pek ucuzlar. Adorno'nun bir fiyatı yoktu, onların var...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rntey.org>

Aydın olmanın onurunu terketmiş, iktidarın güdümünde, iktidarın manipülasyonlarının ve dezenformasyonlarının doğrudan aracı oldukları için, her birinin bir fiyatı var!

Murat Belge'nin bir fiyatı var örneğin. Geçtiğimiz yıl içinde hükümetin 4-C uygulamasına karşı çıkarak, haklarını savunmak üzere direniş başlatan Tekel işçilerine bile laf uzatabildiyse, elbet bir fiyatı var.

Hopa'daki olayların ardından, polisin attığı gaz bombaları yüzünden kalp krizi geçirerek hayatını kaybeden emekli öğretmen Metin Lokumcu üzerinden bile, **"Bir adam öldü diye AKP'nin oyları düşecek diye sanıyorsanız, yanıyorsunuz!"** diyebilecek kadar insanlıktan çıkabiliyorsa, mutlaka bir fiyatı vardır...

Ama boşuna Murat Belge'ye kızmayalım. O bir seçim yapmıştır. Ve uzun zamandan beri de o taraftadır. Kızacak biri varsa illa, kendimize kızalım...

Peki ya biz?

Murat Belge bunları yıllardır söylüyor. Evet, hiç bu kadar hayasızlaşmamıştı belki ama iktidarın sesi olmayı kabul edeli epey oluyor ve hoşumuza gitsin ya da gitmesin, seçiminin gereklerini yapıyor. Ya biz? Biz tarafımızı belirledik, seçimimizi yaptık mı? Peki bunun gereklerini yaptık mı?

Murat Belge bunları söylerken, bir kere bile yakasına yapıp, "Ne diyorsun.kardeşim sen?!" diyebildik mi örneğin? Diyebilseydik, hâlâ, "Ama Murat Belge de bu ülkenin entelektüel birikimine önemli katkılar sunmuştur," diye vızıldayan sivrisinekleri çekmek zorunda kalır mıydık?

Öte tarafın sözüm ona aydınları, seçimlerden sonra köşelerinde halkın ne kadar gerizekalı olduğuna dair bir taraflardan işpitler çıkarırlarken, yine onların yakalarına yapıp, "Siz esas kendinize bakın!" deyip, aynayı kendi yüzlerine tutabildik mi?

Tabii öte yandan anlayamadığım olaylar da olmuyor değil. Medyadaki iktidar baskısında anlayamayacak bir şey yok. Bu baskılardan son dönemde nasibini alan Nuray Mert de hepimizin malumu. Ama mesela, Perihan Mağden nasıl farkında olamaz bu durumun? Nuray Mert'e yapılan operasyon gün gibi ortadayken, Başbakan seçim mitinglerinde kendisine öfke kusarken, Perihan Mağden neden *Tarafa* bir yazı yollayıp, güya Ertuğrul Özkök'ün Ahmet Kaya'nın mezarını ziyaret etmesini eleştirirken, yazının

sonunda -konuyu oraya nasıl bağlayabildiğini de anlayamadığım bir şekilde- Nuray Mert'in Ergenekoncu olduğunu ima etme gereği duyar?

Perihan Mağden'in bu yaptığını medyada her gün yapmaya hazır olan ve zaten halihazırda da yapan yüzlerce iktidar yalakası varken, neden bu göreve Perihan Mağden soyunur? Anlayamıyorum.

Hadi diyelim ki, Perihan Mağden, bu yazısıyla düştüğü yerin farkına varamayacak kadar siyasi analiz yoksunu biri. Peki aydın duyarlılığına ne oldu? İktidar topyekûn bir meslektaşına saldırırken ve zamanında kendisi de bu saldırılardan epey nasibini almışken, nasıl olur da o meslektaşını savunmaz, üstüne üstlük saldırıya katılır? Yazık...

Artık şunu net bir biçimde söylemek gerekiyor. Türkiye'deki aydın sorunu, en önemli sorundur. İşsizlik, evet büyük sorundur. Yoksulluk, bence esas sorun zenginlik olsa da, evet büyük bir sorundur. Ama en büyük sorun, bu ülkenin tabiri caizse *kaşarlanmış*, yıllardır başımızla aydın diye üşüşmüş, palazlanmış entelektüel çetelerdir.

Peki yapılması gereken ne? Yepyeni bir aydın sınıfı oluşturmak!

Başımıza halkçı, muhalif kesilip, daha cahilliğe küfretmekle, cahillere küfretmenin ayırımına bile varamamış bir kütte var; 9 yıllık AKP iktidarına karşı halka önerilebildikleri tek alternatif CHP'ye oy vermek olan elitist, küçük burjuva bir çöplük... İşte bu sebeple, iktidarın güdümünde, iktidarın çıkarlarını kollayan, otorite sevdalısı, güç yalakası, AKP'nin organik aydınlarının da dışında, yepyeni, devrimci bir aydın sınıfı yaratmak gerekiyor.

Yoksulların, ezilenlerin, mağdurların dertlerini kendi dertleri gibi görebilen; ama bunu da dışardan değil, bizzat o kütelerin içinde, onlarla beraber yaşayarak, hissederek başarabilen ve ne olursa olsun konumunu daima iktidarın karşısında mevzilendiren, iktidara kendi görüşleri gelse dahi, aydın olmanın en önemli gereği olan eleştirel bakış özelliğini asla yitirmeyen, gereğinde kaleminin ucunu iktidara karşı ok gibi sivirtilirken, gereğinde de eline bir taş alıp -evet bildiğimiz taş, kaldırım taşı- iktidara fırlatan, devrimci bir aydın sınıfı yaratılmalıdır.

Bunun için evvela kendimizle, samimi bir şekilde hesaplaşmak zorundayız. **Toplumun karanlığıyla yüzleşmeden, kendi karanlığımızla yüzleşmek ve toplumdaki önce kendimiz aydınlanmak zorundayız. Çünkü Wittgenstein'in vurguladığı gibi, ancak kendinde devrim yapabilen devrimci olabilir.** Ya da başka bir deyişle son sözü Oğuz Atay'a bırakırsak: Kendini çözemeyen kişi, kendi dışında hiçbir sorunu çözemez. (3)

(1) Oğuz Atay, *Oyunlarla Yaşayanlar, İletişim Yayınları*, syf: 51.

(2) Theodor W. Adorno-Max Horkheimer, *Aydınlanmanın Diyalektiği, Kabalcı Yayınevi*, syf: 132.

(3) Oğuz Atay, *Tutunamayanlar, İletişim Yayınları*, syf: 93.

Başka dünyanın insanları ya da tecrit edilmiş yaşamlar...

Hayatın karanlık yüzü...

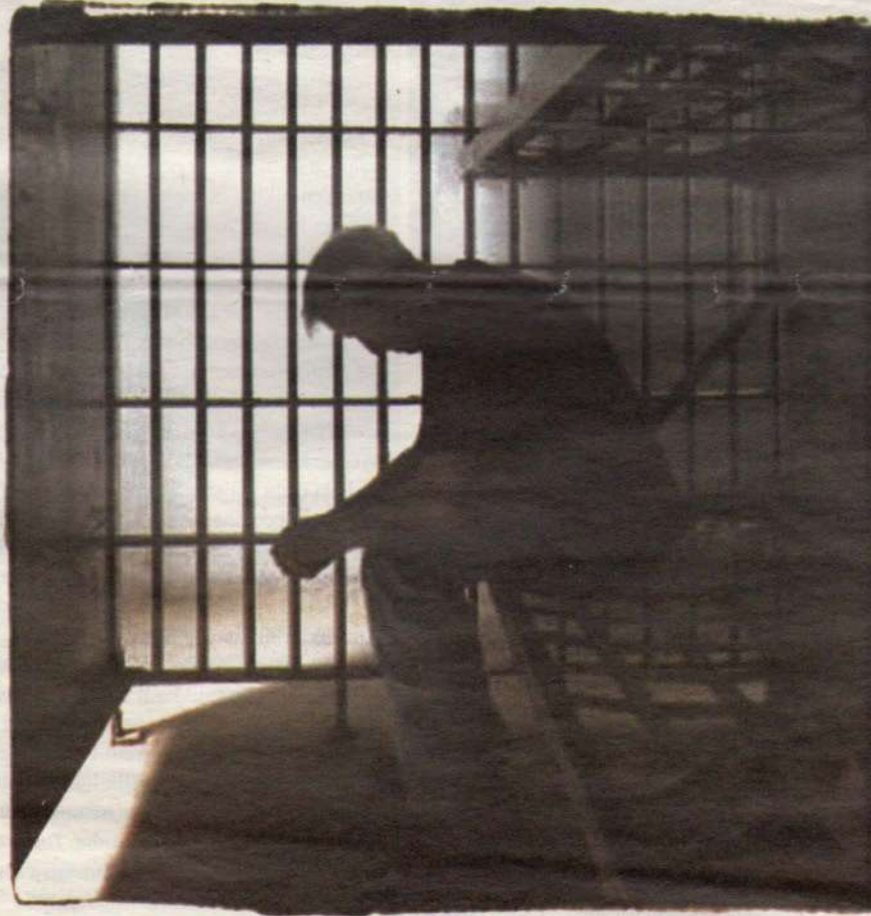
"Bu zindan, bu kırgın, bu can pazarı macera değil..."

Ahmed Arif

Pek çoğumuz mutlaka o ya da bu şekilde bir yakınımızı kaybetmişizdir. Çocuklar dâhil, hemen herkes yaşamına iz düşürecek cinsten bir acı görmüştür. Hani, yaşamı az buçuk anlamaya çalışanların 'hayati sorunlar' dediği türden... Hastanelerin onkoloji servislerinde bu türden acılar vardır örneğin. Önlerine gelen küçük/gündelik sorunlar karşısında şımarıklık eden ve bu sorunları dünyanın en ağır yüküymüş gibi sadece kendilerinin değil yakınlarının da önüne sürenlere, ilk elden işaret ettiğim yerdir onkoloji servisleri. Ama şimdilerde öyle bir yer keşfettim ki, bu yer bırakın küçük sorunları unutmanızı dünyanın en büyük sorunlarını çözme iddiasına koşullandırıyor sizi: Cezaevleri... Hele de tipi F olanlar...

Kardeşimi 11 yıl önce alabildik 'hayata dönüş operasyonu'ndan, şimdi ahabımı aldılar 'hayata dönüş evlerine'... Yaşam körü insanların o bildik 'yapanlar cezasını çekiyor' yaklaşımı hiçbir şekilde kapatılmaya uğrayan mahpusların yaşadığı insanlık dışı tecridi, yer yer uğratıldıkları şiddeti ve yakınlarına zaman zaman yaşatılan rahatsızlığı karşılamıyor. Bizim sıkıntımız zaten bu düşünceye sahip olanlarla değil. Topluma dayatılan normal tavidir bu; asıl sıkıntı cezaevlerinde olan insanlarla hem düşünce hem de yaşam olarak yakın olan insanlarla, onların neyi yapamadıklarıyla...

İnsanın duvarların ardına, iktidar süreçlerinin en ağır işletildiği tecrit mekânlarına, başka insana kapatıldığı yerdir cezaevi. Kim ne derse desin ezme-ezilme ilişkisinin en dolaysız yaşandığı yerdir. Bütün şiddet biçimlerini en yalın haliyle yaşatırlar mahpuslara. Orada, duvarların arasında onlara duvar olabilecek hiç kimse yoktur. Ellerini uzattıklarında ancak benzer nedenlerle yanı başlarında olan insanlara değerler. Bu bir nebze de olsa diri kalmalarına aracı olur. Ama özellikle ağır müebbet cezalarıyla 'hayata dönüş evleri'ne kapatılan devrimciler, kendi yazgılarını anlatır gibi hücrelerine düşen cansız keleklerle süslerler mektuplarını. Onların kendi bedenlerinden başka degecek kimseleri yoktur yanlarında. Dışarıya doğru ne zaman ses vermeye çalışsalar, o ses duvardan geri dönerek bir sille gibi iner bedenlerine. Kendi kendilerine de mahkûmlardır. Dışarıdaki bir odada yalnız olmakla özdeş değildir yaşadıkları, o nedenle kimse dışarıda kendisini gönüllü olarak

kapadığı odasındaki keyfe benzetmesin hücre 'yaşam'ını. O odanın kapı kolu yoktur, kilidi başkasının elindedir ve geçirecekleri zamanı görevliler onlar adına işletir. Her an panoptikon/gözetleme altındadırlar. En kendilerinde oldukları zaman bile ruh hali olarak bir çift gözün üzerlerinde olduğu -ki, çoğu an öyledir de- psikolojisiyle davranırlar. Ancak dışarıdan kuvvet aldıklarında oradaki 'daracık' yaşamları genişler, moral bulurlar ve tüm gayretleriyle asırlar hayata. Dışarıdan bir ses: Sesin biçimi önemli değil bir görüş, ara ara gönderilen mektuplar, bir kitap, bir dergi...

Hangi 'suç'tan kapatıldıklarından bağımsız -siyasi ya da adli- hemen hepsi benzer süreçlerden geçiyor. Elbette siyasi olana dışarıda olduğu gibi içeride de oldukça 'ihtiyatlı' yaklaşıyor. Hatta, "Ben tutukluyum, bakın devam hâlâ devam ediyor," deseniz bile size farklı davranılmıyor. Yani suçu sabitlemeye kadar her zanlı suçludur! Öyle ki, aynı ağırlıkta olmasa bile bütün mahpuslara yapılan 'suçlusunuz!' muamelesi yer yer onları ziyarete gidenlere dahi yaşatılıyor. 'Suçluya' doğrultulan iktidar sopasına direnseniz bile siz de payınıza düşeni bazen alıyorsunuz. Özellikle üst aramalarında ve 'görüş'ler sırasında... Dünden habersiz

olup direnmeye kalkanlara ya düşman gibi yaklaşıyor, ya görüş cezası veriliyor ya da önlerine başka türlü engeller konuyor. İçeridekilere zaten yasaklı ve cezalı muamelesi yapılıyor. Siz de onlara, cezaevi iktidarına 'uygun' -siz esaretle anlayın- davranmazsanız, yakınlarınızı görmekten mahrum kalma cezası alabiliyorsunuz. Elbette cezaevinde çalışanların hepsi aynı değil. Az da olsa bizleri dışarıdaki yüzler gibi karşılayanlar da var.

İslah, tecrit, şiddet...

Cezaevlerinde her türlü düzenleme zaten kapatılmış olan insanlara sürekli olarak cezalı olduklarını hatırlatacak türden. En basitinden ister haksız yere, ister komünist/ iktidar karşıtı, isterseniz adi suç işlemiş iddiasıyla tutuklanın, 'yaşadığınız' daracık hücreler nefes alıp vermenize bile engel çoğu zaman.

Sözüm ona 'İslah edilerek' toplum içine salıverilmesi hedeflenen insanların çoğu tahakkümün âlâsının işletildiği bu tecrit/ şiddet mekânlarından ya sakatlanarak ya da kendilerine bir sürü psikolojik hastalık armağan edilerek ceza süreçlerini tamamlayabiliyor. Örneğin her ne kadar oradaki baskılara karşı durmaya çalışsalar da, genellikle duydukları ses iki hücre

arkadaşlarının ve oradaki cezai süreci işletenlerin sesi. 'Ölüm' cezasının 'yavaş yavaş ölüm'e dönüştürüldüğü ağır müebbet cezalılarından bahsetmek bile insanı zorluyor. Sadece kapılarını açmaya gelen gardiyanların sesini işitiyorlar. Geriye kalan tüm zamanları kendi iç sesleriyle geçiyor. Bir dakika ara verip bu tecrübeyi düşüncenizde deneyimlemeye çalışın. Sadece bir dakika... 23 saat boyunca 8 m² hücrede, bir saat gün ışığı altında... Şiddetin en kalıcı olanı fiziksel değil, varlığınıza kerte kerte uygulanandır. Örneğin anne ve babaları ile aynı anda görüşmeleri yasak ağır müebbet olanların. On beş günde bir, on beş dakika anneleriyle, on beş dakika da babalarıyla... Bir de tüm mahpuslara yer yer uygulanan disiplin cezaları var ki... Bu cezalara maruz kalanların ceza indirimleri yanabiliyor, bazen de yıllarca hiçbir yakınıyla yüz yüze görüşemiyorlar. Bir zamanlar mahpus komünist şair Nazım Hikmet'in dediği gibi: "Belki bu hâlin fizyolojik, psikolojik filân izahı vardır. Belki de sebep buna bana aylardır kendi sesimden başka insan sesi duyurmayan bu demirli pencere bu toprak testi bu dört duvardır..."

Yani gözlerinizi yıkayıp başka türlü görmeye başladığınızda cezaevi zorunun kapatılanlar açısından adından öte bir zora dönüştüğünü rahatlıkla anlayabiliyorsunuz. Ve bunu görebilmek için de bir yakınınızın mahpus olması gerekmiyor. O buz gibi binaların önünden geçerken içeriden gelen ve yüreğinizi ürperten slogan seslerini duymanız gerekmiyor. Hele bir mahpus yakını olmanız hiç gerekmiyor. Zordur mahpus yakınlığı, onlar içeride yaşamaya diri kalmaya çalışanların yaşadığı zorluklarla dikilirler yaşamın karşısına. Zordur mahpus anneliği, onlar bazen iki evladını aynı hücreden 'konuk' alırlar yanlarına. Gözyaşlarını akıttıktan çocuklarının boyunlarından aşağı, elleriyle onların kalbindeki gözyaşlarını silerler. Zordur mahpus eşi, sevgilisi olmak; eşlerinin, sevgililerinin buz gibi ellerini avuçlarken içlerindeki çığlıklarla zindanları yıkarlar. O nedenle en yakın oldukları insanlar aynı halleri yaşayanlardır, diğer mahpus yakınlarıdır. Çünkü bilirler ki, içerideki yakınları (eş, kardeş, yoldaş) hem hayatta kalma hem de mücadele etme uğraşı verir. Ve dışarıdaki cansız hayat hastalığının kendilerine bulaşmasından korkarlar.

"...Bir bilsen kimlere tasa, kedersin, Anlar mısın, şaşırp ağlar mısın ki? Bir bilsen kardeşlerim ne can çocuklar Ve bilsen nasıl vurur beni bu duvar. Akşam akşam, kara sevdam ağırır. Aman, aman hey!"

Ahmed Arif

Zafere

Hükümeti, Troyka'yı (IMF, AB ve Avrupa Merkez Bankası) ve onların Memorandum'larını (Troyka ile hükümetin)

"Ekmek-Eğitim-Özgürlük!.. Cunta 1973'te yıkılmadı, hâlâ iktidarda..." 15 Haziran'da Atina'nın Syntagma

Meydanı'nda bu slogan yankılanıyordu. Günlerdir meydana bulunan, iktidarın azgın baskılarına, tonlarca biber gazı ve göz yaşartıcı bombaya, özel polis kuvvetlerinin vahşice saldırılarına rağmen meydanı terk etmeyen öfkeli, inançlı ve karalı yüzbinler bu sloganı haykırıyordu.

22 günden fazla bir süredir bu meydanı mekan tutan halk iradesi –ki halkın gerçek iradesi yalnızca sokaklarda, meydanlarda, mücadelede vücut bulur- çok açık bir karar vermişti: Ne hükümet, ne parlamento, ne başka bir burjuva kurumu, bunların hiçbirisi artık bizi temsil etmiyor. Hepsini defolsun, Memorandumlarını, Troykalarını, ve en başta da hala o saçma siyasi ayak oyunları ile bizleri kandırabileceğini sanan, bizlerle alay eden Papandreu'nun işbirlikçi güruhunu da alıp defolup gitsinler.

Lanet Papandreu çetesi artık düşüyor. Kuyruklarını kıstırıp bırakıp gitmeleri yakındır. Bunu biz başardık, sevinçliyiz elbette, fakat çok dikkatli olmalıyız. Ne kadar seçim yaparlarsa yapsınlar, hangi hükümet gelirse gelsin (Yeni Demokrasi hükümeti, ya da ulusal birlik hükümeti, veyahut bir 'kişiler' ya da 'teknokratlar' hükümeti) hepsi gayri meşrudur. Bu kokuşmuş siyasi sistemden mustarip olan, Yunan kapitalizminin ve emperyalist ortakların krizi ve iflasına, peş peşe gelen memorandumlarına, acımasız kemer sıkma önlemlerine muhattap olan ve artık kendi kaderini kendi ellerine almak isteyen Yunanistan işçi sınıfı, emekçi halkı ve gençliği olarak bizler, kurulacak hiçbir burjuva hükümetini meşru görmeyeceğiz, hiçbirini tanımayacağız.

Tahta bir kılıcım vardı. Hayali düşmanlarımı öldürürken, Malkoçoğlu kadar 'acımasız' olmaya özen gösteriyordum. 'Rum gavuru'na indirdiğim her darbeden sonra damarlarımda dolaşan 'halis Türk kanı' ile bir kez daha gurur duyuyordum. Öyle ya, etrafımdakilerin de söylediği gibi, 'bu Yunanlılar, tembel, Rorkak ve düşkün'dü. Hayali de olsa, bir Yunan'ı öldürmek, onur duymam için yeterli bir sebepti...

Hakaretlerimizde bile 'Rum gavuru gibi' deyimini kullanacak kadar nefret etmemizin nedenini idrak edemesem de, böyle varlıkların tarih sahnesinde olmamaları gerektiğini, en 'milli'sinden eğitimimiz sayesinde öğrenmişim. Tarih kitaplarında, henüz ilkokuldayken, Yunanlıları 'yendiğimiz' her savaşın, şampiyonlar ligi müsabakası coşkusunda anlatılması da cabası...

Yapılan haksızlığa karşı, hakkını sokakta arayan Yunanlılar mıydı 'kahpe', 'tembel'? Umudunu ve dikkatini sokaklara saklayıp gerektiğinde kaldırımların altından, sakladıkları yerden,

'Memorandum II' bir soygun ve yağma planıdır. Buruşturup atacağız!

Hükümetin Troyka ile imzaladığı ve parlamentoya getirdiği Memorandum II / 'Orta Vadeli Program' ülkemizin 78 milyar avro'sunun yağmalanmasını öngörüyor. Programda şu önlemler var:

- **Olağanüstü bir vergilendirme saldırısı:** Neredeyse bütün ürün ve hizmetlerin en yüksek vergilendirme oranı olan yüzde 23'lük dilime dahil edilmesi, her türlü mülkiyetin vergilendirme kapsamına alınması, taşıt vergilerinin artırılması, sağlık harcamaları, mortgage ödemeleri ve benzeri vergiden muaf tutulan bütün harcamaların vergilendirme kapsamına alınması.

- **İşçilerin köleleştirilmesi:** Fazla mesai ücretlerinin kaldırılması, esnek çalışma kararının yalnızca işverenin tercihinine bırakılması, kamu sektöründe geniş kapsamlı işten çıkarmalar, özel sektörde toplu sözleşme sisteminin kaldırılması ve bireysel iş sözleşmelerinin genelleşmesi.

- **Kamu çalışanlarına yapılan aile yardımı ve benzeri ek ödemelerin kaldırılması, işsizlerle dayanışma (!) adı altında ücretlerden yüzlerce avroya varan kesintilere gidilmesi.**

- **Emeklilere yapılan ek ödemelerde, sosyal yardımlarda ve çiftçi emekli maaşlarında büyük kesintiler, eylülde çıkarılması planlanan yeni Sosyal Güven(siz)lik yasası.**

- **Sosyal konut harcamalarında, işsizlik ödeneklerinde, eğitim ve sağlık harcamalarında (ki, pek çok okulun, üniversitenin ve hastanenin kapatılmasına yol açacak) ve ilaç yardımlarında kesintiye gidilmesi. Dahası, sayıları 2.5 milyonu bulan işsizler ve göçmenler sağlık hizmetlerinden mahrum bırakılarak ölüme terk edilecek.**

- **Bunların da ötesinde, 50 milyar avro karşılığında bütün kamu malları**

'GAVUR'UN ETTİĞİNE BAK!

çıkardıkları umuda sardıkları taşları, 'kemer sıkın'ların üzerine atanlar mıydı? 'Rum gavuru' aslında, hiç de öğretildiği gibi değildi. Parlamanto binasının önünde takım elbiselinin düşmelerini ilikleyerek yalakalığın her çeşidini sergileyen kimse yok Yunanistan'da, onlar parlamanto binasını kuşatıyor... Eşkiya mısınız siz? Hopalı mısınız

8 O'lerin başında Ramsgate'de (İngiltere) o zamanın konjüktürüne karşı en iyi arkadaşlarım Yunanlı dostlardı. Güney sahiline vuran dalgaların sesleriyle yankılanan kıyıda, Metaxa, Baltık Denizi'ni andıran kumsal ve uzun gece sohbeterinde kurulan ruh üçgenlerinde zamana inat uyumaz, yağmura inat ıslanırdık. Bu adamlarda farklı bir şey vardı! İsyankar ruhlarının o günlere dek uzanan parıltılarını o sırada keşfetmiştim...

Kıbrıs'a çıkarma olmuştu; EOKA-B faşizmi Ada'da, cunta ise hem Yunanistan'da hem de bizim koşulların baş aktörleriydi. 12 Eylül faşizminin yönetime el koymasından hemen sonra yıldı. Onlar kendi '74 cuntalarını yargılama aşamasına geçmişti; 17 Kasım -Yunan halkının tarihi antifaşist ayaklanma günü- Yunanistan'da filizlerini vermekteydi. Daha sonra aynı ismi alan silahlı örgüt, Yunanistan'ın çeşitli yerlerinde emperyalist güçlere ve Yunan egemenlere karşı bir çok eylem gerçekleştirdi.

İki halkın tarih kitaplarında anlatılan düşmanlık hikayelerini dinleye dinleye büyüyen daha sonraki kuşağın çocukları, benzer işkencelerden geçerek devrimciliklerinin bedelini ödüyordu...

Faşizme karşı direniş

Yunanistan'ın sokaklarında yanan ateşi anlamak için İkinci Dünya Savaşı günlerine dönmemiz gerekir. Ben de bir Balkan çocuğuyum. Köklerim Yugoslavya'dan geliyor. Bir Partizan olan büyük amcamın adı Üsküp'te bir sokağın başında yazılı duruyor. İkinci Dünya Savaşı'nın direniş analizini yaparken, Yugoslavya ve Yunanistan'ın iki saç ayağı oluşturduğunu görürüz. Onlar olmaksızın Balkanlar'da olan biteni izah etmek mümkün değildir. Üçüncü ülke de bana göre başka bir coğrafyadaki Fransa'dır. Daha önceleri bizim kurtuluş savaşımızda emperyalizme direnen Türkiye halklarıydı. Patronların ideolojik borazanları ve faşistler, Komünist Manifesto'daki, "Bütün ülkelerin işçileri, birlesin!" çağrısından yola çıkarak, devrimcileri 'vatan haini' ilan etmeye çok meyillidir. Halbuki tüm dünyada tam da tersine emperyalizme karşı direnişin öncüleri komünistler ve devrimciler olmuştur. Fransa'da, Belçika'da, Hollanda'da, İtalya'da (Mussolini'ye rağmen Partizan güçleri) ve nihayet Yugoslavya'da gerçek vatanseverler devrimciler, komünistlerdi. İkinci Dünya Savaşı tarihi

bunu yazar. Kurtuluş Savaşı ile ilk meclis sonrasında hemen ayrılan Mahir Çayan da tarihe iki farklı perspektiften bakacak kadar cesur ve savaşıydı.

Örneğin Yunanistan'ın direniş tarihine baktığınızda gözükten tabloda bizdekinden daha kitlesel, daha yaygın ama bireysel önderliklerin daha geri planda kaldığı halk direnişiyle karşılaşırız. Tabana daha yayılmış silahlı direniş hareketi, Latin Amerika tipi fokoculuktan çok daha farklıdır. Bugünkü gösterilere ruhunu veren de budur. Bu ülkenin topyekûn sokaklara çıkarak sokak sokak direnişe geçme edimini aldığı gerçeklik şüphesiz muazzam antifaşist direnişin tecrübesiyle kazanılmıştır.

(Hemen bir zaman tünelinden George W. Bush'un Atina gezisine gidelim. Bakın, bu şehirde komünistlerin önderliğinde toplanan bir buçuk milyon insan, bu şerefsiz adam parlamentoda konuşurken, onu üç sokak ötede giyabında yargılayıp hüküm giydirdiyordu. Aynı Bush'un İstanbul seferini hatırlatmamı ister misiniz?)

Gelelim bugünkü ekonomi politığın bu ülkeye getirdiği günümüz kriz ve mali iflas resmine. Seneler boyu Amerika'dan -sonra AB'den- aldığı büyük yardımları Yunan burjuvazisi kendi halkına karşı kullandı. Zenginlikler eşitsiz dağıtıldı. Turizm geliri dışında oturmuş bir sanayisi olmayan ama Koç ve Sabancıları andıran armatörlerin, çok uluslu şirketlerin bulunduğu Yunanistan'da, günümüz adıyla küresel ortakların sömürdüğü kaynakların borcu, her seferinde ekonomik ve siyasi bir ihale olarak Yunan halkına kaldı. Şu günlerde Atina'da parlamento yeni borçlanma paketini onayladı. Bizimkinin iki misli bir kişi başına düşen gelir. 500 milyar dolar civarı bir dış borç ve nüfusu İstanbul'un yarısı kadar olan bir yarımadada... Ama sokakları umut dolu.

Efsane direnişçi köpek Kanellos (Tarçın), direniş kültürünün sokakları dolduran ruhu, tarihsel halk savaşıları kimliği Yunan halkına kazandıracaktır. Ekonomik verileri ne kadar yerle bir olsa da insani verileri çok yüksek bir toplumla karşı karşıyadır dünya. Üstelik tarihin garip bir tecellisiyle olsa gerek, onurları adına direnmek zorundadırlar. Bazı kayıplar rakamlarla ifade edilse de tarihi perspektifte sokaklar ve direnişi kazananlar ayrı bir yer tutar. Kanellos ve diğerleri gibi...

ALİŞ DİLEGE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

kadar mücadeele!..

e hükümet arasındaki borç anlaşması) yerle bir etmek için, dış borç ödemelerinin iptali için süresiz genel grev, genel direniş! İşçiler, emekçiler, gençler Syntagma'ya, Beyaz Kule'ye, meydanlara, sokaklara, mücadeleye!

Bütün Yunanistan ayakta. Bu fotoğraf Selanik'ten. OKDE militanları sokak gösterilerinin başını çekiyor.

haraç mezat satılacak. İçme suyu ve elektrik hizmetleri, toplu taşıma sistemi, karayolları, limanlar ve hatta parklar, anıtlar, ormanlar, plajlar ve adalar parayı verene peşkeş çekilecek.

- Memorandum II, ekonomimizin ve toplumumuzun bütünüyle çözülmesine yol açacak. Ücretler yüzde 30-40 oranında gerileyecek. Şu an itibarıyla 1.2 milyonun üzerinde olan işsiz sayısı, 2011 yılı sonu itibarıyla 1.5 milyonu bulacak. Bu rakama yarı zamanlı çalışan milyonlarca işçiyi de eklediğimizde tahribatın boyutları daha açık anlaşılacaktır. Gençliğin işsizlik oranı ise şu anda yüzde 42,5 düzeyindedir ve bu gidikle 50'yi geçecektir, ki bu oran Mısır ve Tunus'taki genç işsizlik oranına karşılık gelmektedir. Tüm bu kemer sıkma önlemlerinin bir sonraki memoranduma kadar hayata geçirilmeye çalışılacağı aşikardır. Evet, hiç kuşku yok ki yeni bir memorandum

kapıdadır, zira Memorandum II'nin başarısızlığa uğrayacağı kesindir ve dahası ekonomik ve sosyal kriz derinleşecektir.

Bizim yanıtımız: TOPYEKÜN İSYAN

Ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar. "Ya memorandum II'yi kabul edersiniz ya da ülke iflasa sürüklenir," diyerek düpedüz şantaj yapıyorlar. Memorandum II toplumumuzu harap etmekten başka hiçbir işe yaramaz. Öte yandan, eski para birimi Drahmi'ye geri dönmek, ücretlerimizin yüzde 30-40 düzeyinde azalmasına, işyerlerinin kapanması ve işten çıkartılmaların artmasına, eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik sisteminin çökmesine yol açacaktır. Dolayısıyla, 'akıllı davranıp' euro'da da kalsak (kalabildiğimiz kadar), iflas da etsek başımıza gelecek şey aynıdır: **Barbarlık düzeni**. Memorandum ve iflas gibi iki ateş arasında bizi kurtuluşa götürecek tek yol var: **Bir avuç Yunan**

idrak edebilmek için, 'Rum gavuru'nu iyi anlamak elzemdir. Bu 'korkak' halk, kendisini emperyalist sermayeye peşkeş çekmek niyetiyle 'kemerleri sıkın' iktidara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini cümle aleme göstermiştir.

İsyan yağmaya karşı

Yunan halkının isyanı, işte bu yüzden bizim seçimlerimizden çok daha önemliydi. Yunanistan Parlamentosu'nun bulunduğu Syntagma Meydanı'nda toplanan gruplar, mali önlemlerin görüşülmesini engellemek amacıyla, milletvekillerinin meclise giriş çıkışlarını önlemeye kalktığında, aslında sadece kendi kavgalarını vermiyor, tüm dünyaya ne yapmak gerektiğini gösteriyorlardı. Grev dalgası ve isyanın, bazıların iddia ettiği gibi Yunan halkının tembelliğinden falan kaynaklanmadığını kanıtlamak için, hükümetin almayı öngördüğü 'önlem'lere bakmak yeterli: Hükümet, 2012-2015 arasını kapsayan dönemde 28 milyar avro kesinti yapmayı öngörüyor. Ayrıca

kapitalisti ve onların suç ortağı Avrupa tekelleri ve bankalarına karşı halkın çıkarlarını savunmak için sürekli mücadele. Ya biz kazanacağız ya onlar, üçüncü bir yol yok. Bu kokuşmuş ekonomik ve siyasi sistemi bütünüyle yerle bir edebilmek için; kendi ürettiğimiz fakat bugüne dek bizden çaldıkları zenginliği, örneğin bir avuç Yunan kapitalistinin İsviçre bankalarındaki 600 milyar doları (ki bu miktar Yunanistan'ın tüm kamu borçlarından daha fazladır) geri alabilmek için; ihtiyaçlarımızı merkeze alan yeni ve farklı bir demokratik, radikal, sosyalist toplum yolunda kendi dayanışma ve örgütlülüğümüz ile gerçekten yeni bir başlangıç yapabilmek için harekete geçmeliyiz.

İlk adım, -Memorandum II kabul edilsin ya da edilmesin- bu rezil, kokuşmuş hükümeti alaşağı etmektir. Eğer bu hükümetin hayatımızı ve geleceğimizi talan etmek üzere yakamıza yapışan ellerini kırabilirsek, bundan sonra hangi hükümet gelirse gelsin böylesi adımlar atmaya kalktığında öfkeli nefesimizi enesinde hissedecektir.

Resmi reformist sol, yani KKE ve SYN/ SYRIZA (Yunanistan Komünist Partisi ve Radikal Sol Koalisyon - ç.n.) tamamen felce uğramış bir vaziyette, seçim yapılmasını talep etmekten başka bir siyaset üretmedi. Halbuki **esas görev örgütlenmeyi güçlendirmek ve mücadeleyi yükseltmektir**. Özellikle KKE, hükümet ve troykanın çetesine karşı yükselen bu muazzam halk hareketine her türlü iftira ve kara çalma yöntemini kullanarak saldırıyor.

Bize düşen ise, daha da kitleselleşmek, sokak ve meydanlardaki mücadeleyi yükseltmek, parlamento çevresinde ve tüm yerleşim yerlerindeki kamu binaları etrafında yarattığımız kuşatmayı daha da güçlendirmektir. Ülkedeki ekonomik hayatı tamamen durduracak sürekli bir genel grev

için mücadele etmeliyiz. Böylesi bir genel grevin başarıya ulaşması için yapılacak şey sendikaları zaten felce uğratmış olan bürokrasileri aşip onu aşağıdan yukarıya örgütlemektir. **Sokakları ve meydanları terk etmeyeceğiz, parlamento etrafındaki kuşatmayı kaldırmayacağız, bu troyka işbirlikçisi hükümet defolup gidene kadar ülkede hiçbir şey normale dönmeyecek.**

Taleplerimiz:

- Tutuklananlar derhal serbest bırakılsın.
- İsten çıkartınlar durdurulsun. Her türden esnek çalışmaya son verilsin. Üretimi durduran ya da işçi çıkartan bütün işletmeler bedelsiz olarak kamulaştırılsın, sahiplerinin mülklerine el konulsun, işçi denetimi getirilsin. Çalışma saatleri kısaltılsın, günde 7 saat haftada 5 güne çekilsin.
- Temel ihtiyaç maddeleri üzerindeki tüm vergiler kaldırılsın, fiyatları düşürülsün. Fiyatlar üzerinde işçi denetimi sağlansın.
- Ücretler ve sosyal ödemeler artırılsın. Asgari ücret, herkes için 1400 avroya yükseltilsin. Topluszleşmesiz işçi çalıştırmak yasaklansın.
- Kamu harcamaları artırılsın. Herkes için kamusal eğitim ve sağlık hizmeti sağlansın. Askeri ve diğer güvenlik harcamaları kısılarak eğitim, sağlık ve çevre koruma yatırımlarına daha fazla kaynak ayrılsın.
- Halktan çalınan kaynaklar derhal iade edilsin, devletin ve işverenlerin alacakları sosyal güvenlik fonlarına aktarılsın. Sosyal güvenliği ortadan kaldıran bütün yasalar geri çekilsin.
- Tüm iç ve dış borç ödemeleri durdurulsun.
- Bütün bankalar ve büyük işletmeler işçi denetimi altında bedelsiz olarak kamulaştırılsın, toplumsal yarar esasına göre işleyecek kamu işletmeleri kurulsun.

Her iki kişiden birine 'salak' gözüyle bakan büyük burunlu ulusalcılardan değiliz. Ne Türkiye halkından, ne de dünya halklarından umudumuzu asla kesmeyeceğiz. Yunanistan halkı, kemer sıkma adı altında gerçekleştirilmeye çalışılan talana gereken cevabı sokakta veriyor. Ortadoğu, diktatörlerin baskılarına karşı isyan bayrağını açtı. Hopa halkı, hükümetin 'boğaz sıkma' politikasına sokakta cevap verdi. Hopa, Yunanistan ve Ortadoğu'ya baktıkça, korkak, kahpe ve döneke olanın bu düzen olduğu gerçeğini bir kez daha anlıyoruz. Bu düzen, bizzat kendi çizdiği yollardan birini tercih etmemizi istediğinde buna Hopa halkı gibi sokakta cevap veren halklar bu düzen tarafından 'eşkiya' olarak nitelendirilse de, bu düzenin bizi 'eşkiya' olarak nitelemesinden değil, binler, yüzbinler önünde ödül vermesinden, övücü, sevici konuşmalar yapmasından korkarız. Metin Lokumcu'nun bizlere öğrettiği kavga, önce omuzlarımızda sonra sokaklarda büyüsün.

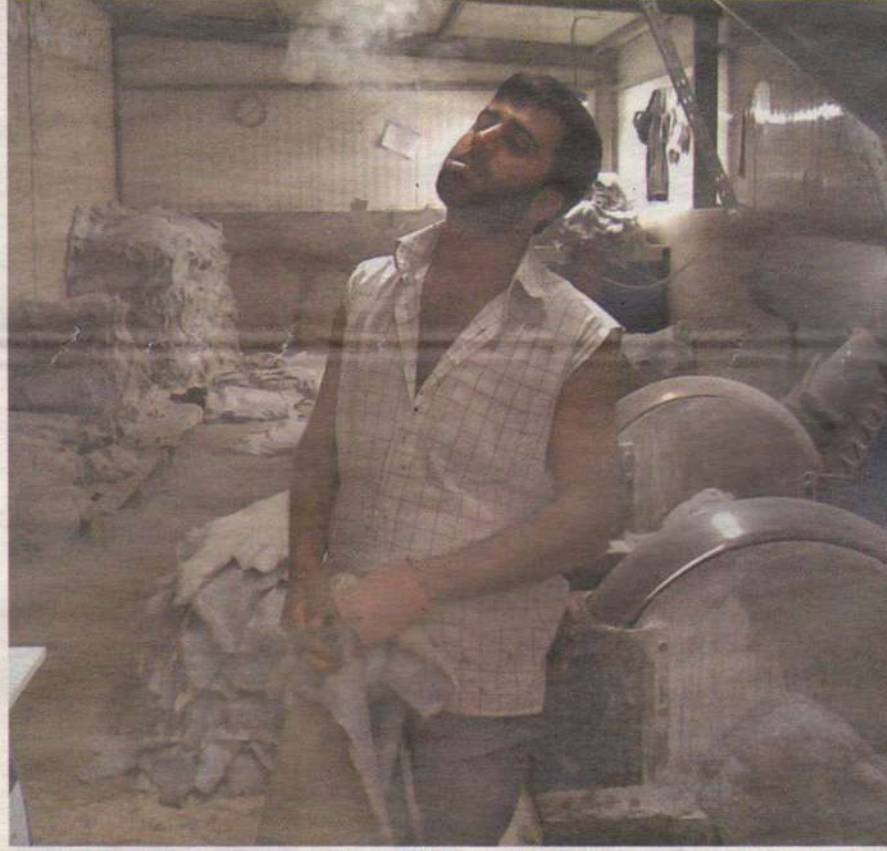
ÇAĞIN ERDİNÇ

Başlangıç... Ve ben hâlâ hiçim!

Babam toprağa girdiğinde 52 yaşındaydı. 14 yaşında gurbet diye geldiği İstanbul'da ilk ve daimi mesleğine tabakhane başladı. Birileri üzerinde namaz kılsın diye, birilerinin boş duvarını süslesin diye ve arabalarının koltukları gösterişli görünsün diye öldü babam. Babam ömrü boyunca asla giyemeyeceği o pahalı derileri üretti. Birileri metreslerine o pahalı kürkleri giydirip kasıla kasıla gezerken, babam maden iş kolundan sonraki en ağır iş kolu sayılan deri fabrikalarında ömrünü tüketmek üzereydi. Tüketti de... Babam, amcam ve ben aynı pislikte çırpınıp hayatta kalmaya çalışıyorduk. Bu üçlüden şu an hayatta tek kalan benim. Öleceği güne kadar uyardı, kızdı küfretti bana, "... koyduğumun tabakhanelerinde çalışma artık!" diye. İzah edemedim ölümü bekleyen o insana. Ben de mecburdum onun gibi. Hiç istemesem de ve her sabah öfkeyle kalkıp bitik bir halde gece eve dönsem de mecburum yani.

Ürettiğim nesneye yabancıyım hâlâ. Deri montum yok mesela. Taktığım kemer bile deri değil. Tek gerçek deri bedenimi kaplayan doğal kıyafetim. Mağazaların önünden geçerken camlarını indirmek geliyor içimden. Gasp edilmiş alınterimi görüyorum o cansız mankenlerin üzerinde. Her geçen gün kaybettiğim sağlığım, bitmek bilmeyen köleliğim geliyor bir an gözümün önüne. Sonra 52 yaşında dede bile olamadan ölen babamı hatırlıyorum. Vücudu kendini yok etmeye akciğerlerinden başlamıştı. Deri işçisinin yol haritası işte budur. Ne öğlen vakti güneşi görebilirsin tepende ne de yolunu beklerken sızıp uykuya dalan çocuklarının yüzlerini. En büyük hediye bitik ciğerlerindir.

Bu yaşma kadar onlarca farklı işte ve fabrikada çalıştım. Benim gibi plansız 'kariyer'i olan var mıdır bilmiyorum. Hiçbir zaman çalıştığım fabrikada 'en iyisi' olmayı ya da birilerinin taşaklarını yalayıp yükselmeyi düşünmedim. Tekstil sektöründe, pamuk tarlasında, zeytin bağında, meyhanede, kahvehanede, lokantada, otomotiv, plastik, gıda, alüminyum, kağıt, inşaat ve deri gibi birbiriyle pek alakası olmayan işlerde zaman geçirdim. Arkadaşlarım artık takip edememeye başladılar beni. Çok mesleği olan fakat topluma göre mesleksiz biriydim. Bir bakmışsın kargo firmasında kuryelik yapıyorum. Sonra bilgisayarıcıdayım. Oradan çıkıp yine deri sektörüne geçiyorum. Şimdi eskiye göre duruldum biraz. En fazla durabildiğim işim dokuz ay sürdü. Ana rahminde kaldığım süreyle paralel gitti çalışma sürelerim. Sıkıldım diye çok iş bıraktım. Kavgı edip, "İşini ... senin!" diye ceketini alıp çıktığım da çok oldu. Dik kafam yüzünden ilk harcananlardan biri oldum hep. Ne patrona yarandım ne de patroncu

Yıllardır görüşmediğim arkadaşlarımla birbirimizi tekrar bulduk. Kimini ben arayıp buldum, kimileriye beni... Kaldığımız yerden devam edeceğimizi düşünerek, şu an 'çok uzun yıllar geçmiş' deyip belirsiz bir zaman belirttiğim boşluğu, hızlı bir şekilde doldurup o mesafeyi kapamaya çalıştık. Sonra anlayacaktım ki doldurmaya çalıştığımız şey ne su bidonu ne de kapatmaya çalıştığımız açık kalmış bir kapıydı. Uğraşıp didindiğimiz şey birbirimizden habersizce geçen zamandı. Zaman, mecazen de olsa bağlanamazdı. Geçmiş zaman bugün tekrar yaşanamazdı.

İstediğin kadar dua et, istediğin kadar keşkelerde boğulup küfret, olmaz... Zaten dua da etmem...

Dolması ve aradaki kopukluğun bağlanması imkansız çünkü. Dolması biber, bağlanması da çözülmüş ip değildir ki, ha deyince olsun.

Onlar bana sordu. Ne oldun? İşin ne? Evli misin? Birilerinin babası mısın?.. Aynı şekilde

işçilere. İyi gözlem, fazla deneyim ve diklik çoğu zaman bıktırdı beni yaşamaktan. Çünkü benim için yaşamak sabahın köründe o cezaevine girip akşam iki buklüm evin yolunu tutmaktır. Hâlâ da öyle... Günde 14-16 saat ağır bir işte köpeklerden beter çalışmak kendimi kürek mahkumlarına benzetmeme sebep oluyor. Fabrikadaki çoğu işçi aynı tornadan çıkmışcasına birbirinin benzeri. Düşünce yapısının belli bir çizgide olması, olaylara karşı verdikleri tepkiler, her şeye şükür çekmeler beni onlara da isyan ettiriyor. Uzak duruyorum. Kitap Arşivi

ben merak ettim onların -içinde olmadığım- hayatlarını. Birbirimizden ayrı düşüğümüzdeki gibi miydik acaba?

Halk Dansları Topluluğu'ndan bir arkadaşım, bir üniversitede öğretim görevlisi olmuş. Hayatı en gayri ciddi yaşayan biri dediğim kişi yani. Şu an sahip olduğu 'kariyer' ailesinin beklentisi miydi, yoksa kendi hedefi mi bilmiyorum. Ondan daha iri gözlü güzel kız, onu tanıdığım zamanlarda deli gibi test çözer ve hedefinin matematik olduğunu söylerdi. Müziğe ilgisi yoktu. Ne söylediğimiz türklere katılır ne de çaldığımız bağlamaya ritim tutardı. Dün öğrendim ki konservatuari geçen yıl bitirmiş ve tayin edildiği köye gitmek için valiz topluyormuş. Sarı kız televizyoncu olmuş. Kekeme arkadaşım popçu, eski sevgilimse... Biri otelde garson bir başkası fabrikada müdür. Lisede sınıfın en pısrığı torbacı, parayla tekerlemeli küfürler sattığım gerzek muhtar olmuş. Birileri bir şeyler olmuş yani. Beni sorarsan, ben hâlâ hiçim...

zaman. Geçiyorum bir köşeye, o hızlı hızlı körtükleyerek anca iki sigara içebildiğimiz zaman parçasında; telefonumun notlar kısmına yazı yazıyorum. Onlar sevgiliye mesaj attığını düşünürken ben o iki sigara içimlik zamanda oradan uzaklaşıyorum.

Fakirliğin, kötü şartlarda işçilik eyleminin bu kadar derinden içselleştirilmesi hepimizi mahvediyor. Bazen kızıp küfrediyorum onlara içimden. Yaşlı bunaklar gibi söylendiğim çok oluyor. Oy vererek bir şeyleri değiştirme hayali çoğunun kafasında

kızıp küfredenler de oluyor içlerinde. Fakat, "Başka nasıl olacak ki?" deyip sonra o normal hallerine dönüyorlar. Çok sürmüyor sınır dışı gezileri. Çemberin dışına çıkmak ürkütüyor insanları.

Kafası ülke ekonomisinin çok iyi olmasına sevinmekten başka şeylere yaramayan insanlarımız kendilerinden farklı düşünenleri bir tarafa attı. Ülke ekonomisi büyüdü de ne oldu ki? Cebim hâlâ boş. Hâlâ hayvani şartlarda çalışıyorum. Bazen çalıştığım fabrikanın köpeği olsaydım diyorum. Gündüzleri uyur, ara sıra kalkıp havlardım. Sonra fabrikanın iki ayaklı köpeği, yani patronun enişi önüme koyardı kemiklerimi. Sonra yine uyku hali ve geceleri fabrikanın bahçesinde volta atıp canım sıkıldıkça havlardım. Ama bunların olmayacağını da biliyorum.

Kapitalist dünya, aslan, kedi...

Dünya geneli baz alınarak deri ve tekstil sektöründe iyi olduğumuz söylenir ve götümüz kaldırılmaya çalışılır. Bu işleri hangi ülkeler yapıyor. Ufak bir liste çıkarabiliriz hemen. Ve bu listedeki ülkeler bizim gibi sömürge ülkelerdir. İşçiliğin çok ucuz olduğu ve halkına her türlü bokluğu reva gören devletler yapıyor bunu. Sendikalaşmanın, örgütlenmenin olmadığı ve her türlü baskıyla çalıştırılıp sömürülen ucuz işçilerin olduğu ülkeler yani. Emperyalist ülkeler bizim üretim yaptığımız makineyi üretirken, bizim gibi ülkeler o makineleri alıp tüketim için üretim yapıyor. Farkın başka bir yerden ortaya koyuluşu budur...

Kapitalist dünya aslanı kediye boğdurabiliyor. Kimse olmak istediği şeyi olamıyor, yapmak istediği ve yeteneği olan işle uğraşacağına, hiç sevmediği ve şartların dayattığı işlerde ömür tüketiyor. Mesela Fazıl Say başka bir ailede doğsaydı yine şimdiki gibi başarılı bir piyanist olabilir miydi? Muhtemelen ya tersanede ölümle cebelleşen bir işçi, belki de kot taşlama yapıp ölümü erken gören başka biri olurdu. Ben de bu eşitsizliğin kurbanı olarak yıllarca baktan işlerde çalışıp okumaya, düşünmeye ve yazmaya uğraştım. Yazı ve müzik dayanağımdı benim. Ayakta durabilmemi sağlayan bastonumdur. Yıllardır okuduğum ve tavrını beğendiğim **RED** dergisinde yazmaya başlıyorum. Bu ilk ciddi adım benim için. Ve başlangıç. Bu ilk adım dostu düşmana, "Ben geldim!" demek gibi. Bunun için genel anlamda bütün **RED** cilere, patronlara köpeklik yapmayan onurlu işçilere, devrimcilere, alta kalkanlara, fahişelere, eşcinsellere, tinercilere, yolsuzlara, her şeye şükür çekmeyenlere, yalnızca dur diyenlere, müzik endüstrisine karşı direnen sokak müzisyenlerine, vicdani retçilere, tüm iyi kalpli insanlara ve lotus çiçeği olmak için direnen tüm kardeşlerime merhaba!

Evet, at koşar patron kazanır... Ki mücadele dediğin de işçiler, memurlar, köylüler, esnaf için sadece bir hayatta kalma mücadelesidir...

At koşar... Baht mı kazanır?..

Adana Hipodromunda öyle yazar, “At koşar baht kazanır,” diye. Orada öyle yazar da hakikatte at koşsa da koşmasa da patron kazanır. Hayır, buradan hipodromlara, at yarışlarına dalmayacağız doğrudan, belki dolaylı... Mesele biraz daha dramatiktir.

Adana, emeğin en eski yurdu! Ya da öyleydi; 12 Eylül’den, darbecilerden, Turgut Özal’dan, Demirel’den, Tansu Hanım’dan, Mesut Bey’den, ‘Halkçı Ecevit’ten ve Recep Tayyip Erdoğan’dan evveldi o hikâye. Ama şimdi harbiden hikâye... Ki Adana, artık yalnızlığımızın ve yoksulluğumuzun şehridir.

Adana’da yaklaşık dört yıl önce Özbucak Sanayi ve Ticaret A.Ş. zarar gerekçesiyle 700 işçiyi işten çıkarır. Peki, neler olur böyle bir durumda? Bence ileri demokrasinin yaşandığı ülkelerde [ki biz bu sınıfa giriyoruz hükümete göre, ya da o yoldayız], neyse efendim ‘çağdaş ve demokratik’ ülkelerde o işçiler en azından yasal haklarıyla ‘işten kovulur’ herhalde. Öyledir zannederim. İnsanlar haklarını alır ve gider. Fakat çalışma güvencesinin ve de güvenliğinin olmadığı ülkemizde durum farklı seyreder elbette.

Kovulan 700 (yazıyla yedi yüz) işçi hiçbir haklarını alamaz. Sadece kovulduklarıyla kalırlar. Devletin yasalarına sınırlar doğal olarak; fakat tam bu esnada devlet, ‘baba’ filan değildir. Yasalar da zaten sadece yasadır. ‘Özbucak Mağdurları’ işten çıkarıldıklarından bu yana alamadıkları kıdem ve sosyal hakları için mücadele etseler de iş mahkemesinde kazandıkları o haklarını alamazlar. Alamazlar, çünkü... Evet, at koşar patron kazanır. Ki mücadele dediğin de işçiler, memurlar, köylüler, esnaf için sadece bir hayatta kalma mücadelesidir; patronların atlarını koştururken gösterdikleri mücadelenin bir hazin naziresidir olsa olsa. Bizim için saygıya değerse, ötesi için kayda değer bile değildir.

Patron sefada, işçi cefada...

‘Özbucak Mağdurları’ adına Özcan Ökdem durumu gayet net anlatıyor:

“Biz; Özbucak sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi eski çalışanlarıyız. Yaklaşık dört yıllık süre içerisinde, çeşitli zamanlarda işverence işine son verilen 700 işçiyiz.

İşimize son verildiği andan itibaren gerekli tüm yasal yollara başvurmamıza karşın hak ve alacaklarımızı alamamış durumdayız. İçimizde; alacağını alamadığı için borçlu bir şekilde hayatını kaybeden arkadaşlarımız olduğu gibi, gerek kendi gerekse aile fertleri hastalanan ve paraları olmadığı için tedavilerini yaptıramayan pek çok sayıda arkadaşımız bulunmaktadır.

İşsiz kalan işçiler alacakları için beklerken, patronlar hipodromda at yarıştıyor... Hiç kuşku yok, işçinin bahtı kara ve patronlar hep kazanıyor...

Ekonomik sıkıntılar nedeniyle pek çok arkadaşımızın ailesi dağıldı. Pek çok arkadaşımız ev kirasını ödeyemez duruma geldi ve evlerinden atıldı.

Alacaklarımızı alamadığımız için borçlarımızı ödeyemez duruma geldik. Çoğumuz hakkında bankalarca icra işlemleri başlatıldı. Bir tarafta çok yüklü meblağlarda alacağımız bulunmasına karşın borçlarımızı ödeyemez duruma gelmek, icra takiplerine maruz kalmak hepimizi sıkıntı içerisine sokmuştur.

İşimize son veren şirketin mal varlığı, borcunu ödemeye fazlasıyla yetecek miktardadır. Ancak fabrika sahipleri mallarını satıp borçlarını ödemedikleri gibi, icra yolu ile satışı engellemek için de her türlü çabayı harcamaktadırlar. Alacaklarımızı alamamak mağduriyetimiz her geçen gün daha da artırmaktadır.

Şirketin sahipleri Nusret Balkaroğlu ve Karabucak ailesi yaşamlarını tüm rahatlığı ile devam ettirmelerine karşı, biz aile fertlerimizle birlikte iki üç bin kişi yıllarca alın teri dökerek hak ettiğimiz alacaklarımızı alamadığımız için yaşayamaz hale gelmiş durumdayız.

Biz; Özbucak eski çalışanları olarak, alacaklarımızın tamamını tarafımıza ödenene dek her türlü yasal zeminde mücadelemizi sürdüreceğimizi basına ve kamuoyuna saygı

ile duyuruyoruz. Alacaklarımızı tahsil edene dek basın açıklaması ve eylemlerimiz her pazar devam edecektir. Desteginiz için şimdiden teşekkür ederiz.”

Tabii çaldıkları kapılarda bir çare bulamayan işçiler devam ederler derde derman aramaya, kayıtlara şöyle geçmiştir söz konusu sürecin bir aşaması:

“İşçilerin alınterini ödeyemeyen ancak milyarlarca liraya yarış atı satın alan, Patron Balkaroğlu’nu Adana Hipodromu önünde ‘Gün Gelecek Devran Dönecek Balkaroğlu İşçiyi Hesap verecek, Hırsız Balkaroğlu, Vur Vur İnselin Balkaroğlu Dinlesin, İşçiler Burada Hırsız Balkaroğlu Nerede, Zafer Direnen Emekçinin Olacak’ sloganlarıyla protesto ederler.”

Protesto ederler de, atlar hâlâ koşarken kazanan hâlâ patronlardır. O anlar şöyle yaşanır:

Polisler hemen hipodrom kapısı önünde yığınak yapar. Yoğun yağmurun altında, işçiler hipodrom önünde çalışma esnasında hayatlarını kaybeden dört işçi kardeşleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirirler. Saygı duruşu boyunca sloganlar hiç durmaz.

Saat 15:30 olduğunda işçiler yağmura aldırmadan eylemlerini sürdürür. Resmi polisin haricinde çok sayıda sivil polis eylem yerindedir. İşçileri ve orada

bulunanları tek tek kamera ile kayıt altına alırlar. Araçları ile yoldan geçen vatandaşlar da korna ve alkışlarla işçilere destek verir...

Böyledir bir büyük hikâyenin Adana sathındaki tefrikası. Hikâye dediysek öylesine hikâyelerden değil, hakiki hayat sahnelerinden efendim. Yıllardır ezici çoğunlukla üstelik yoksulların oyunu alan bir partinin iktidarında sadece sayılan oyların yüzde ellisi bir ‘eşitliği’ temsil eder, ötesinde temsil edilen o ötedeki veya berdeki yüzde ellilerin dışında kalandır ki onların da bir kolu hipodromlarda birer saygın vatandaş olarak fotoğraf verir. (tjk.org’ dandır şu alıntı cümle, tabii bir de fotoğrafı vardır bu cümlenin: “Kupa törenine TJK Yönetim Kurulu Üyesi Şencan Fotocan ile TJK Asli Üyesi Nusret Balkaroğlu ve Nusret Balkaroğlu’nun eşi Pakize Balkaroğlu ile kızı Eda Balkaroğlu da katıldı.”) Haklarını ödemedikleri işçilerin paralarıyla, aile erkânıyla, mutlu mesut bir şekilde, hiçbir vicdan azabı çekmeden, bahtı ilelebet ceplerinde, kazanmayı kuponlarında garantiye alarak, devletin en muhterem vatandaşları katında, bir VIP tadında, yüzde ellilerin değil aslında milyonda ellilerin saltanatında, tam da üçüncü dünya ülkelerinin ileri demokrasisini tarif ederek... Neymiş; at koşar...

Balkon konuşmasına dair

Bir mahalle kıssası daha, sıkılmadıysanız yine Ustura Kemal’den... Belki seçim sonrası o meşhur Balkon Konuşmalarından birine denk gelir.

Efendim, 1970’lerdir. Ustura o zamanlar eski uzun Şavrole’lerden biriyle Adana’da dolmuşçuluk yapıyordur. Rakı akşamların bir sabahında, henüz afyonu patlamamış bir vakitte evin sokağından caddeye çıkacaktır Ustura Kemal. Köşeden döner, o da ne? Bir kamyonet yolu kapatarak park etmiştir. Elbette sinirlenir Kemal Usta. Bir iki söylenir Adana usulü, sin kaf vs. Sonra kornaya girer. Hala çıt yoktur sokakta kamyonetin hareket etmesine dair. Camdan seslenir, “Hey kamyon sahibi!” diye. Ses tonu öfkesinin şiddetine göre artar, öfkesine göre de eylem planı değişir. Neticede belinden çıkartır kasaturayı, kamyonetin motor kaputunu hacamat eder. Bu arada öfkesi azalırken o kamyoneti bıçaklama hazzında, ne yaptığının da farkına varır. İyice sakinleşir. Üzerine tatlı bir babacanlık iner, hatta şimdi şefkat doludur, ne güzeldir, ne iyidir, belki de o kamyoneti delik deşik eden kendisi bile değildir. “Ama canım,” der, “Böyle de park edilmez ki...” Ve kamyonet sahibiyle bir tür helalleşmeyi bekler...

Tren gelmez... Hoş gelmez...

Geçtiğimiz Mayıs'ta KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Sendikası'nda (BTS) örgütlü Demiryolları çalışanları 1998'den beri en kapsamlı eylemlerine imza atarak Türkiye'nin altı ayrı noktasındaki garlardan yola çıktı ve raylar üzerinde yürüyerek Ankara'da Ulaştırma Bakanlığı önünde buluştu. AKP iktidarıyla birlikte demiryollarının tasfiye sürecine sokulduğunu ve tüm varlıklarıyla birlikte eşsiz tarihi ve kültürler değerlerimizin ve çok önemli yeryüzü parçalarının da uluslararası sermayeye peşkeş çekilmekte olduğunu belirten BTS'lilerle, demiryollarında dönen oyunların ve ulaştırma politikalarının iç yüzünü konuştuk. Demiryolları konusunda en kapsamlı arşivlerden birinin sahibi, **Haydarpaşa Dayanışması** neferi, Baş Repartitör Tugay Kartal ve BTS Şube Başkanı Makinist Hasan Bektaş, TCDD'deki yağma sürecinin ulaştığı boyutu **RED**'e anlattı...

Son eylemlilik sürecinden başlayalım mı?

H.B. Biz yürümeye alıştık sendika olarak. Tarihimizde çok yürüyüşümüz var. 1998'de de kapsamlı bir yürüyüşümüz olmuştu, o zaman da Türkiye'nin dokuz ayrı bölgesinden yürümüştük. Bu yürüyüşlerin amacı demiryollarındaki ve personele ilgili sorunlara dikkat çekmek. AKP iktidarıyla birlikte demiryolu yönetiminin değişmesinin ardından, özellikle son iki yılda çok ciddi bir siyasi kadrolaşma yaşandı. Ulaştırma politikalarını da yanlış buluyoruz. Bunları sık sık yönetime iletmiştik ama değişen bir şey olmuyordu. En son iki ay önce de bir atama furası oldu ve yandaşları atama ayyuka çıktı. Daha önce sendikamız genel müdürlüklerle görüşme yaptı çünkü atamalardan önce görevde yükselme sınavı da yapılmıştı; bu sınavın sonuçlarına uyulması ve ondan önce yapılmış yanlış atamaların da geri alınması talebimizi ilettilik ama değişiklik olmadı. Sonuçta bu yapılanların kamuoyuna teşhir edilmesi ve bir baskı oluşturulması dışında yapacak şey kalmadı. Velhasıl 11 Mayıs'ta 6 ayrı bölgeden yürüyüş başlatma kararı aldık: Kapıkule, İzmir, Gaziantep, Diyarbakır, Kars ve Samsun...

Demiryollarından yürüyorsunuz...

H.B. Tabii... Bununla ilgili broşürler hazırladık. Geçtiğimiz güzergâhta basın açıklamaları yapıldı. Örgütlü olduğumuz garlarda toplu karşılama ve uğurlama ile uygulamalar teşhir edildi. Oldukça başarılı bir yürüyüş oldu. 16 Mayıs'ta yürüyüş kolları Ankara Garı önünde buluştuk. Coşkulu bir buluşma oldu, ardından, Demiryolları Genel Müdürlüğü önüne geldik ve oturma eylemimiz fiilen başladı. Eyleme katılan arkadaşların hemen tamamı kadroluydu ve çok kararlılardı. Genel Müdürlük önünde 6 otobüs Çevik Kuvvet etrafımızı sardı. Müdahale etmiyorlar ama psikolojik bir baskı var. Bu arada Genel Müdür Yardımcısı Mustafa Çavuşoğlu geldi, görüşmek istediğini söyledi. Gittik görüşmeye, bize, "Genel Müdür burada yok, yarın sabah 10'da gelecek" dediler.

Kendileri çağırıyor, sonra 'müdür yok' yani!

H.B. Evet! Mesela, yürüyüşten bir gün önce de genel müdürlük çağrı yapmıştı ama yine genel

Ülkenin bütün zenginliklerini yağmadılar, şimdi de Demiryolları, tüm varlıklarıyla birlikte emperyalist sermayeye peşkeş çekiliyor. Demiryolu Baş Repartitörü Tugay Kartal (solda) ve BTS Şube Başkanı Makinist Hasan Bektaş, TCDD'deki yağma sürecinin ulaştığı boyutu **RED**'e anlattı...

müdür yok diyerek genel müdür yardımcılarında biri konuşmak istemişti. Sonra, "Eenel müdür akşam on buçukta gelecek. Görüşmeden önce biz kendi aramızda bir ön hazırlık yapalım," dediler. Çünkü biz taleplerimizi 33 madde halinde sıralamıştık, üzerinde çalışmak istediler. Tamam, dedik, saat 16:00 gibi toplantıya çıktık.

T.K. O arada bir de çadır olayı oldu...

H.B. Evet, bu arada bize destek olmaya gelenler oluyor tabii. KESK'ten de bir grup geliyormuş, o grubu engellemişler. Ön toplantı tam başladı, haber geldi, "KESK'li arkadaşları polis bırakmıyor," diye. Hemen toplantıyı terk ettik, aşağıya indik. Ufak çaplı bir arbeye oldu. Bu arada biz de, "Çadır kuracağız," dedik ama çadıra polisin müthiş tepkisi var. Çadır lafını duymak istemiyorlar, "Ne yaparsanız yapın, çadır kurmayın, İçişleri Bakanlığı'nın kesin emri var," diyorlar. Tehdit unsuru çadır! İlle çadırı toplatacaklar. Çadırla beraber toplantı odasına çıktık. Bir polis müdürü gördü yukarıda, "Çadır burada durmasını!" "Ya ne olacak?" "Yan tarafta boş bir oda var, boş odaya çadırı alalım, orada bir arkadaş başında beklesin!" "Buyurun telefonla konuşun; amirim öbür odaya gitsin, diyor." Çok trajikomik bir durum... Genel Müdür'le birlikte daire başkanları, şube müdürleri, bizden de seçtiğimiz heyet, gittik. Toplantı on buçuktan gece üçe kadar sürdü. Demiryolu tarihinde böyle bir şey ilk defa oldu. 33 madde teker teker tartışıldı. Önceden hazırlık yapmış onlar da. Kurumla ilgili tüm taleplere tamam, dediler, yapma sözü verdiler. Taleplerimizden bazıları ise yasal düzenlemelerle ya da Devlet Planlama gibi başka kurumlarla ilgiliydi. Onlarla ilgili de çalışacaklarını ve hükümete baskı yapacaklarını söylediler. Sadece bir konuyla ilgili olumsuz cevap aldık: 2009 Kasım'ındaki yürüyüş eylemimizden sonra da 16 arkadaşımıza verilen idari cezaların geri dönüşünün olmadığını söylediler. Genel

Müdür toplantıda anlattı, gün be gün bizi takip ediyorlarmış, özellikle Ulaştırma Bakanı "Mutlaka bu sorunu çözün" diye bastırıyormuş. Seçim öncesi hiçbir sorun istemiyorlardı.

Peki, sonrasında söz verdikleri konularda somut gelişmeler oldu mu?

H.B. Birçok konuda çalışma yapacağız, demişlerdi. Aynı gün bir sorunla ilgili teftiş kurulundan müfettiş gönderildi. 2 gün sonra bir gelişme daha oldu, sonra bir gelişme daha oldu. Yani aynı gün itibarıyla somut adımlar atıldı. Unvan alamayan arkadaşlarımızın durumu düzeldi, bazı usulsüz atamalar geri döndü filan. Ama tabii bu adamların geldiklerinden beri yapmak istedikleri belli: Her yere, özellikle de kilit noktalara kendi düşüncesindeki adamları atamak ve bizi en çok rahatsız eden de bu çünkü bu kurum özel bilgi ve birikim isteyen bir kurum. Yetişmiş insanların bazı konularda olması gerekir ve yıllardır da -mesela ben 30 yıllık demiryolcuyum, Tugay benden daha eski- önceleri bir atama yapıldığı zaman o atanan kişi siyasi olarak farklı bir insan bile olsa diyebiliyorduk ki, "Bu insan bu işi yapar." Ama son yıllarda öyle yerlere öyle atamalar yapıyorlar ki artık aklınıza gelmeyecek insanlar.

Bu konuda AKP'nin tavrı önceki iktidarlardan çok mu farklı?

H.B. Kesinlikle, kesinlikle. "Yahu biz bu adamı buraya atıyoruz ama bu iş olmazsa ne olur" gibi bir kaygı yok mesela. O kadar rahatlar ki, atıyorlar adamı, "bizim adamımız" diyorlar. Tek ölçü o. Ve atamalarla ilgili yasal prosedürler de var mesela. Orada da "kanunun arkasından dolanmak" mı diyorlar? Çok iyi beceriyorlar.

T.K. Aynı şeyi ihalelerde görüyoruz. Taşeronlaşmada görüyoruz...

H.B. Mesela görevde yükselme sınavı yapıldı, bu sınavda en yüksek notu alan arkadaş kendi

servisinde bölüm yardımcısı oldu ama sınavı kazanamayan yandaş bir oraya müdür oldu. Bunlar toplumsal adalet duygusunu çok incitiyor. İş barışını bozuyor, görev yapacak insanların görev şevkini kırıyor. Çoğu insan küstürüldü.

T.K. Mesela diğer kamu kurumlarında olduğu gibi bizde de bir Sivil Savunma birimi var. Buralara da genellikle subay emeklisi ya da ordu mensubu insanlar getirilir yönetime. Mesela son atamalarla bizdeki Sivil Savunma birimine Diyanet İşleri'nden birini getirdiler uzman olarak. Oradan aldılar Eğitim Müdürü yaptılar bu vatandaş, burada 35 yıl eğitim müdürlüğü yapmış, basın-yayın mezunu bir kadın arkadaşımız dururken. Yani Demiryolları'ndaki kadrolaşma yalnızca din üzerinden değil cinsiyet üzerinden de yürüyor.

Taşeronlaşma ne durumda?

H.B. Demiryolları'nda, 80'li, 90'lı yıllarda toplam çalışan işçi ve memur 67 bin civarındaydı. Bugün 32 bin. Yarı yarıya düşmüş durumda. Bunun da 17 bini memur ve yönetici kısmı, yaklaşık 15 bini de işçi kadrosu. Taşeronlaşma yaklaşık 15 yıldan beri var. Bu hizmet alımı şeklinde ya da bizim yaptığımız bazı şeylerin taşerona verilmesi şeklinde. Gişe hizmetleri, güvenlik hizmetleri...

T.K. 1995'te Boot Allen & Hamilton isimli bir Kanadalı şirket getirildi. Bunlar Demiryollarının Yeniden Yapılandırılması diye bir rapor hazırladı. Dünya Bankası'ndan 1 milyon dolar kredi alındı ve bu kredi de bu danışmanlık firmasına geri verildi. Dünya Bankası bir cebinden aldı, diğer cebine koydu, bu arada da bizi borçlandırdı. Neticede söylediği de, "Demiryolları asli işlerini yapсын. Onun dışındaki işlerden elini çeksin, liman işletmekten vazgeçsin, okul, hastane, atölye... Bunların hepsinin piyasaya açılması öngörüldü. Ve bu kapsamda da demiryollarındaki atölyeler, fabrikalar bir bir elden çıkarılmaya, limanlar özelleştirilmeye, eğitim merkezleri, Eskişehir'deki

meslek lisesi, dikimevi gibi Demiryolları'nın neredeyse kendi yağında kavrulduğu tüm yan üretim dalları kapatıldı. Bu raporda başka konular da vardı: "Yük treni işletmeciliğinden vazgeçin, yolcu treni işletmeciliği yapın," diyordu Demiryolları'na bu rapor. Hatta diyordu ki elektrikli tren işletmeciliği yapmayın, dizel tren işletin diyordu ki petrol tüketin. Haydarpaşa- Ankara arasında prestij trenleri çalıştırın. Hatta bunun süratini de söylüyordu, 160 km. olsun diyordu ve AKP iktidara gelir gelmez 160 km'lik treni sefere koydu ve Osmaniye'de devrildi. Ondan sonra ise iş biraz daha profesyonelleşti. Canac diye bir firmadan rapor alındı. Bu şirket demiryollarının yeniden yapılandırılması kapsamında süratle bazı yazılım programlarının satın alınmasını söylüyordu. Halbuki demiryollarında önceleri bir bilgi işlem birimi kurulmuştu, yazılım da ürettiyordu ama sonra bu birim kapatıldı ve dışarıdan alınması söylendi. İşte ana hat yolcu seferlerini azaltın diyordu. Yıllardır bu ülkenin insanların hayatına, beynine kazınmış trenleri bir bir seferden kaldırdılar. Pamukkale Ekspresi, 4 Eylül Ekspresi, Toros Ekspresi... Bir çok istasyonu kapatın hatta elden çıkarın diyordu. Hatta sonra anlayışı değişik yönetimler gelir, bunları yeniden canlandırmaya kalkar filan diye 'yıkın' diyordu. Banliyö hizmetlerinin yerel yönetimlere aktarımını destekleyin, onların özelleştirmesini de yerel yönetimler yapsın, diyordu. Bunu da ilk olarak İzmir'de CHP'li bir belediye hayata geçirdi. Demiryolcular artık İzmir'de trene para öder oldular. Buna karşı bir eylemlilik süreci devam ediyor. Yine o raporun önerilerinden, limanları özleştirin. Bunu tabii özelleştirme anlamışlar, Haydarpaşa hariç bütün limanları özelleştirdiler. Otel, motel sair konaklama olanaklarının olduğu yerlerde bunları kullanın, personel yatakhanelerini kapatın dediler, bütün yatakhaneler kapatıldı. Arkadaşlarımız artık otellerde konaklıyor. Yatakhaneler, kamplar boş.

Aslında sizin görev süreniz boyunca Türkiye'de hep işbirlikçi hükümetler iktidarda oldu. AKP dönemi diğerlerinden çok mu farklı?

H.B. Esasen 1940'lı yıllardan sonra Türkiye'de demiryolları anlayışı değişiyor. 40'larda Amerikan Ulaştırma Bakan Yardımcısı Türkiye'ye geliyor ve *Hits Raporu* diye anılan raporu hazırlıyor ve bu rapordan sonra Türkiye'deki ulaşım tercihi değişiyor. Ondan önce cumhuriyet döneminde uzun yollar yapılıyor ama bu rapor özetle diyor ki ulaşım tercihinizi karayolundan yana çevirin. O zamanlar işte bu Marshall yardımları da yapılıyor ve demiryollarının gerileme süreci başlıyor. Ta ki demin Tugay'ın söylediği 1995'teki Boot Allen & Hamilton raporuna kadar bu ilk gerileme dönemi sürüyor. Sonrasında da Canac raporu demiryollarını bölmeye, işlevsizleştirmeye kadar götürüyor. Yani diğer hükümetler döneminde de demiryolları aslında ihmal edildi. 1945'ten sonra hiçbir hükümet demiryollarıyla ilgilenmedi, hatta zamanında Özal demiryollarını zafiyete uğratmak için 'komünist yatırım' da demişti. Fakat bu AKP iktidarı gelir gelmez bir 'hızlı tren' projesini vitrine çıkarttılar. İşte "Demiryolları şöyle kötü, böyle kötü, biz hızlı tren kuracağız" diye kamuoyunun önüne bir hızlı tren koydular. Yerelde de İstanbul'da bir Marmaray koydular. "Marmaray Boğaz tüp geçişiyle İstanbul'un trafik sorununu çözeceğiz" dediler. Şimdi kamuoyu zannediyor ki hakikaten demiryollarında bir çalışma var. Şu ana kadar 8 yılda demiryollarına yapılan 200 km.lik bir hızlı tren

Yangından sonra Haydarpaşa'da durum ne?

T.K. Üniversitelerin piyasaya çalışmasını önünü açan şirketler kuruluyor biliyorsunuz, İTÜ bünyesindeki Teknobil diye böyle bir firma var; Haydarpaşa'nın çatı düzenlemesi ve restorasyon, röle, restitüsyon yapmak üzere yetkilendirilmiş durumda. Çalışmaya başladılar, geçici çatıyı kapattılar yani kümese benzer o şeyi. Şu anda ıslaklık ortadan kalktı ama bina gerçekten de çok büyük zarar görmüş durumda, tuzlu suyla söndürmeden dolayı. Bunu da kendi raporlarında itiraf ettiler. Yani bilerek yaptılar, demiyoruz ama çok büyük bir ihmal ve kasıt var. Baronuri, Mimarlar Odası'nın ve BTS'nin ayrı ayrı yaptıkları suç duyurularıyla ilgili savcılık soruşturması daha tamamlanmadı. Kurumun kendi teftiş kurulunun yaptığı inceleme tamamlandı. O raporda binada yangın söndürme tesisatının olmaması büyük eksiklik olarak belirtiliyor.

Zaten Meclis gündemindeki Tabiatı ve Bioçeşitliliği koruma kanunu tasansının yasalaşması halinde bütün

ama 10 bin 800 km.lik ağın geneline baktığınızda demiryolları dökülüyor. Yük taşınması bitmiş durumda, maden taşınması bitmiş durumda, yolcu taşınması ancak birkaç hatta devam ediyor, işte bölgesel trenler seferden kaldırıldı. Demiryollarının birçok yapmış olduğu iş, belki 20, 30 kalem sayabilirim, artık hizmet alımı şeklinde dışarıya yaptırılıyor. Yol yapımı olsun, bakım olsun, yolcuya verilen hizmetler olsun, önceden kendi yaptığımız ve yapmamız gereken işlerin hepsi bugün dışarıya yaptırılıyor. Meclis'ten çıkacak bir Demiryolu Kanunu var. Eğer o yasa çıkarsa Demiryolları'nın Türkiye'de tekeli de kalkıyor, lokomotifini, vagonunu alan gelecek, raylara koyacak, tık tık gidecek. Ve diğer bir fakları da, demin de söylediğimiz gibi müthiş bir şekilde kadrolaşmayla Demiryolları'nın içini boşaltıyor olmaları...

Sanırım dünyada da çok daha vahşi bir şirket emperyalizmi dönemine girildi...

H.B. Ama bakın, İngiltere'de yıllar önce uygulanmaya başlanmış bu bizde uygulanan program, İngiltere şimdi geri dönmeye çalışıyor. Niye? Çünkü demiryollarının doğası gereği tek elden idare edilmesi gerekiyor. Onun içine birkaç tane veya onlarca şirket girdiği zaman bu karayolu gibi değil ki arabayı alıp otobana çıkasın. Demiryolları kendine has kuralları olan bir kurum. Kârlılıktan ziyade güvenliğin ön planda olduğu bir kurum. Güvenlikle ilgili bir unsuru atladığınızda demiryolunda büyük kazalar oluyor. Arjantin, Kanada, İngiltere'de hep yaşanıyor aynı süreçler.

T.K. Elazığ Maden İstasyonu son dönem kapatılan istasyonlardan biri. İnsanoğlu bakırı ilk kez Maden'de bulmuş. Bölgede ilk belediye teşkilatı 1824'te Maden'de kurulmuş. Bölgede polis teşkilatı ilk kez 1887'de Maden'de kurulmuş. Ziraat Bankası bölgedeki ilk şubesi 1882'de Maden'de açmış. Maden Türkiye'nin ilk illeri arasında. Tenis kortları bölgede ilk kez 1930'larda Maden'de yapılmış. Bölgedeki tek saat kulesi de Maden'de ve yıl 2011 Maden yolcu taşınmasına kapatıldı.

Bir yandan güya Hızlı Tren'le kalkınıyoruz...

T.K. Demiryolları'nın kendi web sitesinde, 2023 hedefleri diye bir bölümde diyor ki 2023'te 1000 km.lik bir hızlı tren

korunan alan ve varlıklar tehlikeye girecek. Bugünkü statüyü bile arar hale geleceğiz...

T.K. Evet... Öte yandan siyasi iktidar sendikaların yönetiminde de çok etkili oluyor. Hani diyoruz ya liyakat yok, sendikada da liyakat yok. Sendika yönetimlerine bu işi kotarabilecek insanların gelmesi çok zor. Siyasi yapılar hangi adam gelecek derse o adam geliyor yönetime. Meselenin diğer bir zorluğu da sivil toplum kuruluşu denen yapılardan kaynaklanıyor. İstanbul SOS diye bir grup var, onlar koruma üzerine bir sivil inisiyatif kurmuşlar, koruma kurulları bunlardan görüş alıyormuş. Bunlar kredi bulup düzenleme yapıyorlarmış. Geçenlerde bize de bu konuda bir teklif geldi. Dediler ki "AB'de bir fon var, oraya başvuralım, dönüşümü biz çizelim" diye. Başta onlara sıcak bakar gibi olduk ama işin içine fon girince iş tehlikeye giriyor. Sivil Toplum kuruluşculuğu da sermaye eliyle uzlaşma yapıları şeklinde işletiliyor ve gerçek toplumsal muhalefeti uzlaştırmaya hizmet ediyor...

özelleştirmesiyle birlikte Demiryolları'nın bilet kapsama oranı düştü. Bu bir itiraf gibi duruyor ama bir yandan da özelleştirmelerden vazgeçmiyor. Bunun yanı sıra bu hızlı tren gibi işler dıştan dayatılan, Avrupa'daki sermayenin dayattığı bir ürün gibi duruyor. İtalya'dan getirilen ve ilk denemeleri yapılan araca, daha sonra şimdi bu İspanya'dan getirilen araca bakıldığında birisi Başbakan'ın *Medeniyetler Buluşması* toplantısının bir sonucu, birisi de dönürlüğünün sonucu ülkemize kazandırılmış gözüküyor. İspanya'ya giden arkadaşlarımız diyor ki, İspanya bile bize satmış olduğu bu setleri ancak küçük şehirlerdeki hatlarda kullanıyor. Kendi ana hatlarında Almanya'dan almış olduğu hızlı tren setlerini çalıştırıyor. Ülkemizin ihtiyacı değil şu anda hızlı tren hatları. Yapılan hızlı tren hatları 250 km. ve üzerinde düşünülüyor. Böylece bu hatlarda yük treni çalıştırma imkânı ortadan kalkıyor. Bunları 200 km. için yapsalardı bu hatlarda yük treni çalıştırarak yatırımı geri kazanma imkânı vardı ama hızlı trenin bu koşullarda kendini sübvansede edebilmesi mümkün değil.

Marmaray'ın son durumu nedir?

T.K. Marmaray'a karşı açılmış üç davamız var. Marmaray projesinde çalışan, şantiye kuran şirketlere işgal ettikleri yerleri bedava verdiler, bu yerler için ödeme istenmesi lazım, kamu arazisini bedava veremezsiniz. Diğer dava, "Projenin bütünlüğünde kamu yararı yoktur, proje iptal edilmelidir," diye açıldı. BTS genel merkezi de hatların kapatılma süresinin durdurulması için dava açmıştı. Bu çalışmaları yapan konsorsiyum ihaleden çekilince bu dava kapandı. İlk iki davayı ise kaybettik. Mahkeme, "Bu yerler satılmamıştır," diye alakasız bir karar verdi. Ben zaten satılmıştır, demiyorum ki, bedelsiz tahsis edilmiştir, kira parası alınsın diyorum. Bu karar temyize götürüleceğiz. Başta Marmaray ihalesini alan konsorsiyum ihaleden çekilmeden öncesinde banliyö hatlarında yolların da 3 yola çıkarılması söz konusuydu ve bu kapsamda bütün istasyonlar da yıkılacaktı ve asıl hedef istasyon binalarının gayrimenkul rantıydı. Yeni gelen firma da bu işin sıkıntısından çekiniyor olmalı ki bu işi taşeronla verdi. Kurula başlıyınca 2023'e kadar 200 km.lik bir hızlı tren

tarihi sit alanı ilan etmelerini talep ettik. Anadolu yakasındaki birkaç köprü ve üst geçit için sit kararı alındı. İstasyon binalarının da ayrıca tescili var ama biz diyoruz ki, "Bu banliyö hattını korumaya alın, burada inşaat yapmayın." Marmaray da tıpkı 3. Köprü'nün kendi rantını yaratacak olması gibi bu bölgedeki arsa düzenlemeleriyle kendi rantını yaratacak bir proje. "Marmaray projesi tarihe saygılı, hiçbir şeyi yıkmayacağız," diyorlar ama bu proje kapsamında Gebze ve sonrasındaki bir köprü, çalışması kapsamında yüzlerce ağaç kestiler. Kurul bizim itirazlarımız üzerine bu kesimi durdurdu ama daha sonra da ağaç cinslerini filan çıkartıp tarihi eser değildir diye karar verdiler.

Bundan sonrası için ne öngörüyorsunuz? Mücadeleyi nasıl yükseltebiliriz?

T.K. Bizim kurumumuzda 23 bin civarında memur olarak çalışan kamu görevlisi var. Bunun yüzde 50'si sendikalara üye olmuş. Yüzde 50'nin de çoğunluğu şu anda Memur-Sen'de, 10'a yakın kişi Kamu-Sen'in örgütlülüğünde, BTS'de ise MHP iktidarında da AKP iktidarında da sendikasını terk etmeyen 2700 adam kalmış. Son dönemde yapılan eylem ve etkinliklere de bakacak olursanız bunlar kadrolar üzerinden gidiyor. Bu meslek odalarında da böyle. Mesela Mimarlar Odası'nda da bir sürü üye vardır ama sokağa inen kaç kişi? Ki sokağa da biz indirdik onları. Onlar 80 öncesinde sokaktaydılar ama sokağı da terk etmişlerdi. Haydarpaşa Dayanışması ile mimarlar sokağa çıkmayı da öğrendi. Yani yönetime gelmiş kadroların ve kendisini gerçekten sorumlu hisseden insanların üzerinden mücadele yürüyor. Bu insanların diğer kesimleri örgütleme, insanları mücadeleye aktarma gibi bir gelenekleri de yok. Kamu sendikalarının gidişatına bakınca da 1980 öncesinin eğitiminden geçmiş insanlar varsa o sendikanın içinde, biraz daha sola yakın düşünebiliyorlar. Yoksa da düzen içerisinde sabahı akşamı etmeyi düşünen bir yapıdalar. Siyasi hareketlere baktığımızda da bu böyle aslında. İşimiz zor ama çalışmaktan, örgütlenmekten geçiyor bu iş. Ama örgütlenme modelleri üzerine de çok iyi düşünmek gerekiyor. Özellikle bizim kurumumuzda daha sık gitmek gerekiyor işyerlerine. Tabi bir de önümüzde ortak hedefler, ortak yollar olması gerekiyor. Mesela biz 91 yılında kamu kurumlarında kamu sendikalarını örgütlemeye çıktığımız zaman "Biz size grev ve toplu sözleşme hakkı alacağız," diye yola çıktık ve herkes de buna inanmıştı ve kamu emekçilerinin mücadelesi de böylece gündeme taşınmıştı. Ama artık bu talebi dile getirseniz bile kimse için inandırıcılığı kalmadı ama bu sadece kamu sendikalarının başarısızlığı değildi. İşçi sendikaları da imzaladıkları toplu sözleşmelerle kötü örnek oldular. Şu anda mücadele belki bizim pek şahit olmadığımız ufak tefek fabrikalarda yürüyor ama bunlar da gerçekten örgütlü olmadıkları için çok çabuk yanan sönen alevlere dönüşüyor veya o günü kurtaran etkilere dönüşüyor. Çok bütünü kapsayacak bir sendikal örgütlenme yok ve onun için de burada karşı çıkan sadece Haydarpaşa'ya karşı çıkıyormuş gibi oluyor veya başka bir yerdeki oradaki gündelik bir meseleye karşı çıkıyormuş gibi oluyor. Sisteme bütüncül bir eleştiri yükseltmiyor. Kapitalizmin verdiği bu yeni aşamada emek mücadelelerinin yaşam alanı mücadeleleriyle, öğrenci hareketleriyle ve diğer tüm hak mücadeleleriyle ortaklaşmayı başarabilmesi tek çıkış yolu olarak gözüküyor.

İnsanın özgür iradesinden dem vurmaya pek seven cemaat müttefiki liberaller cemaatin yoksul çocukları devşirme politikalarına, devlet-i aliyye'nin kölecî yeniçeri nizamına taş çıkartacak 'altın nesil' uygulamalarına hiçbir felsefî karşı çıkışta bulunamaz...

Pek enternasyonal çocuk sömürüsü!

Çocuk kavramının savunmasızlığı atıfta bulunan cümlelerde bir tepki imgesi olması, yetersizliğe vurguda aşağılayıcı bir terim olarak kullanılması herkesin bir zamanlar çocuk olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hepimiz bir zamanlar zorunlu okunan istiklal marşları sayesinde devletin bekasını okul bahçesinde soğuktan donarak, bölünmez bütünlüğünü 19 Mayıs gösterilerinde sıcağın bayılarak, cumhuriyeti ve demokrasiyi çimsiz asfalt bahçelerde militer vizyona uygun, dizili halde müdürün kürsüden bizi nasıl aşağıladığını görerek hissetmiştik. Bu toplumda bir şeyler hep örtülür. Askerlikteki kötü muameleler, okulda kimlik oluşma sürecinde olduğu için ruhsal travmalara yol açan nice mevzu yaşanır. 'Devrimci', bu travmayı ve çelişkileri kavradıktan sonra öfkeye dönüştürüp, düzeni değiştirmeye çalışan kişidir. Toplumsal etiğin pozitif etkisine olan inanç bu paralelde yitirilir işte. Çünkü bu toplum post-kolonyal tezlerin, birey kültürünü yerleştirmeye çalışan yeni çağ akımların istediğinden daha fazla bireydir aslında ama sadece korktuklarında. Çünkü kendine sahip çıksan bile, çoğunlukla başlar birer birer duvardan yana döner. Bu bir Türkiye gerçeğidir, doğa yasalarını her iyi bilen insanın yapmaya çalışabileceği gibi, bu gerçeği değiştirmeye çalışırken bir anda karışımıza gene çocuk sömürüsü adını verebileceğimiz, üstelik sözde enternasyonal bir başka olay çıkıyor. Kan dökülerek oluşturulmuş mirastan duyulan bir kibirle karşı karşıyayız bugünlerde. Adına *Türkçe Olimpiyatları* diyorlar.

Fethullah&CIA iştirakiyle açılan ve dünyanın pek çok noktasında faaliyet gösteren 'Türk okulları'na kayıtlı yüzlerce yabancı çocuk Türkiye'ye geliyor, Türkçe şarkılar, şiirler, destanlar, sagalar okuyor. Bu organizasyon ve düzenleyicileri 40 senelik kanlı bir miras üzerine kurulmuş bir yapıdan aldıkları güçle bunu düzenleyebiliyor. Komünizmle Mücadele Dernekleri başkanlığından, 12 Eylül'e güzelleme yazmaya kadar türlü alanlarda çabalayan 'hocaefendi'leri varoldukça şaşırılmaması gereken bir hinlikle karşılaşıyoruz. **Türk-İslam ideolojisi bu topraklarda sömürge tipi faşizmin devrimcilerle, demokratlara kurduğu alçakça tuzakların müessibidir. Çorum, Maraş, Beyazıt katliamları, 6. Filo eylemlerinde devrimcilere ve halka yapılan saldırılar hep bu çevrenin başının altından çıkmıştır.** Bu vahşetten aldıkları güçle Türk'ün Türk'e propagandasını yapıyorlar gene. Fethullah'ın Amerikan destekli operasyonlarını Türkiye özelinde örtbas edip, milliyetçi paradigmaya bağli

Amerikalı çocuklar gelip Türkiye'de Kolbastı oynamıyor ve 'dünya barışı' için müthiş adımlar atılmış oluyor!..

kesimleri yanına çekmek için kullandığı basit bir taktik bu. Türkçe olimpiyatlarında okudukları türkülerin kendi kültürleriyle ne gibi köprü oluşturduğunu 10 yaşındaki bir çocuğa soramazsınız, çünkü o bunu bilemez. **Organizasyonda görev alan çocukların sadece kan dökerek varlığını sürdürebilmiş Türk-İslam doktrinine meze edilerek dünya barışına katkıda bulunduklarını sanmaları ne kadar şeytani bir sömürüyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor.**

'Maklube' yedirmek...

Türkçe şiir okuyan çocukların kendi kültürleriyle değil de, Türkçe üzerinden etkinlik içinde olmaları ise başka bir yabancılaşmanın göstergesi. 'Dünya barışı' fikri ancak her kültürün etkin ve eşit biçimde temsili, uzlaşısı şeklinde yansıması gerekirken okudukları şarkılardan ve şiirlerden hiçbir şey anlamayan çocukları sıraya diziyorlar. **Çok eleştirdikleri 'vesayet rejimi'nin küçük yaştakiler üzerinde uyguladığı ideolojik saldırıyı yöntem olarak aynen uyguluyorlar.**

Bu organizasyonun şakşakçıları ise güzel bir seçki oluşturuyor. Kararlı bir ilericiilik düşmanı olan ve Amerika'da yaptığı ispiyonlarla pek çok komünistin hayatını söndüren Ayn Rand'ı kendine rol model alan, onun kitaplarını yayınevi kurup basan, Haile Selassie reenkarnasyonu 'Sinan Çetin', organizasyon sırasında 'hocaefendi'sine sevgilerini sunuyor. Kemalizm efendileri tarafından rafa kaldırılınca kararlı bir demokrat olarak taklitçi Batılılaşmaya karşı filmler çeken, baskıları eleştiren Sinan efendi, şimdi aynı baskıların dahâ peşine

desteklerini sunmaktan geri durmuyor. Bu aymazlık elbette teşhir edilecek. Çünkü bunlar tıpkı Ayn Rand düşüncesinin özü olan 'kendi kışını kurtar' felsefesinin biricik müritleri. Düşükleri çelişkiler onların makyavelizminin sınır tanımayacağını bize gösteriyor.

Çocuk sömürüsü başlığında incelenmesi gereken bir başka nokta ise cemaat evleri gerçeği. **Anadolu'nun fakir çocuklarını dersanelerde ve öğrenci yurtlarında kafesleyip, maklube yedirmek için yanıp tutuşan bu cemaatin ideolojik karşı saldırısı her geçen gün bir başka boyuta taşıyor.** Çünkü çocuklar ve ergenlik çağındaki gençlik yaşı gereği her türlü siyasi düşünceden uzak yetişiyor. Bu sebeple cemaate karşılaşıncı neyi isteyip istemediklerini bilemiyorlar. Barış Müstecaplıoğlu'nun *Şakird* romanı buna bir örnek mesela. Roman tam olarak kurgu değil, çünkü karakterlerin topluluk davranışları ve düzenin işleyişi Müstecaplıoğlu'nun bizzat kendi tecrübelerine dayandırarak oluşturulmuş. Bugün internet aleminde dalga konusu olan 'şakird' sözcüğü rahle-i tedrisat makamında önemli bir sıfat oysa ki. Cemaati anlamak için öncelikle o şakird diye dalga geçilen insanları anlayabilmek lazım. Bugün 30 yaşına gelmiş cemaat üyelerinin çoğu yoksullukla boğuştukları sırada cemaatin sunduğu imkanlara güvenerek bu yaşamı seçti. Eğer biraz altını eşelersek bu onların suçu değil, bu onların mahkum edilmeye çalıştıkları bir sürecin sonucu. **İnsanın özgür iradesinden dem vurmaya pek seven cemaat müttefiki liberaller bu tür devşirme politikalarına, devlet-i aliyye'nin**

'altın nesil' uygulamalarına hiçbir felsefî karşı çıkışta bulunamaz. Biz komünistler ise bu konuda netiz. Marksizmin bize öğrettiği biçimde insan ancak ekonomik bağımsızlık şartları altında özgür seçimler yapabilir. Çocuklar ancak objektif bilimin getirdiği eğitim sonucu büyüdüklerinde kendileri için en iyisini seçebilir. Bunların hiçbirini kapitalizm ve onun dayattığı hegemonyanın ideolojik aygıtları sunamaz. Çünkü onlar ancak fakirliği, yabancılaşmayı ve her türden gerici ideolojiyi insanlığın başına musallat etmekle meşguldür.

'CIA üsleri'

Cemaatin çocuklara yönelik saldırgan politikası sadece Türkiye'de değil üstelik. Rusya'nın cemaat okullarını CIA üssü olarak tespit edip yasaklama kararından sonra, aynı okula çocuğunu yazdıran bir Tatar annenin **anlattığına göre, çocuğu cemaat okullarına gittikten sonra bir dönüşüm yaşayarak giydiği kıyafetlere bile 'İslami hassasiyet' adı altında karışmaya başlamış.** Elbette cemaatin bu tip davranışları Arjantin'de veya Japonya'daki okulda çocuklara telkin etmesi beklenemez. Cemaat dönüştüreceği kitlenin halihazırda İslam kültürü içerisinde gelmesini bekler. Arjantin ya da Japonya'daki cemaat varlığını CIA'ya sormak icap eder.

Devrimciler olarak gündemimiz işçi sınıfı gündemidir ve dolayısıyla bir hegemonya savaşıyla karşı karşıyayız. **İşçi sınıfının evlatlarını kafesleyip onları dönüştürmeye uğraşan bu tip yapılar, varoşlarda yarattıkları sosyal ve iktisadi alternatiflerle bizim birkaç adım önümüze geçiyor.** Ayın sonunu getirmeye uğraşan bir işçi, çocuğuna bu tip bedava olanaklar sunan cemaate minnet duyuyor.

Gramsci'den öğrendiğimiz gibi devrimciler iktidarı almaya uğraşırken bir yandan da alternatif iktidarı inşa etmek zorundadır. (1) Troçki'den öğrendiğimiz gibi, devrimci hareket, eski düzen devletin halk yararına yerine getirdiği işlevleri mücadele sırasında bir noktadan sonra üzerine almakla yükümlüdür. (2) Bu alternatif iktidar, çocukları ve gençleri kapsayacak biçimde olanaklar sunabilmelidir. Devrimciler İstanbul'un ve Ankara'nın varoşlarında 78 döneminde çok güzel pratikler gösterdi. Bugün bu pratikleri yeniden inşa etme ve ileri taşıma zamanıdır. Bu tip çalışmalar sık sık revizyonist ve reformist şeklinde suçlamalara uğrasa da, bu suçlamaları yapanların bugün bizzat bu yola girdiklerini görüyoruz ve aslında bu yola girdikleri için onları tebrik ediyoruz. Kim bilir, belki bir gün bizim de dersanelerimiz olur...

- (1) Antonio Gramsci, *Hapishane Defterleri*
- (2) Lev Troçki, 1905

Kimmiş 'manyak' olan?

Siyasi partiler belirli veya birbirine yakın politik görüşe, hayata ortak bakış açısına sahip kişilerin bir araya geldiği örgütler olarak tanımlanabilir. Böyle örgütler içindeki herkesin homojen, aynı fikir ve düşünce yapısına sahip oldukları söylenemez. Her ne kadar o kişileri bir çatı altına toplayan ortak değerler, ortak hedefler, ortak hisler olsa da, ortada ne kadar fert varsa o kadar farklı bakış açısı vardır.

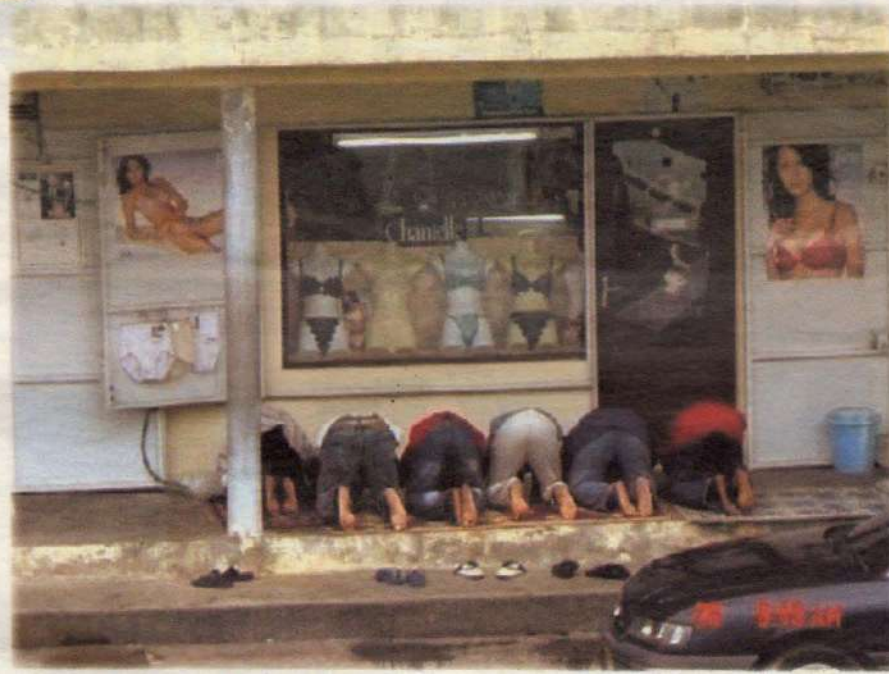
Meclis'e giren siyasi partilerin milletvekillerinin, alınacak bir kararda liderin hissimna uğrama korkusuyla aynı kararı vermelerine, hiçbir 'el'in aksi yönde hareket etmemesine fazlaca şahit olsak da, eğer herkes düşünen bir beyne sahipse, aynı görüş içinde olsalar da, düşüncenin derecesi, o kişinin hayatta karşılaştıkları doğrultusunda geliştiğinden ötürü değişiklik gösterebilmektedir. İşte bu yüzden ortak bir paydada buluşan topluluklarda olduğu gibi, bir siyasi partide de, o ortak görüşün bir tarafında ılımlı, bir tarafında da radikal ve köktenci savunucular vardır.

Muhafazakâr-milliyetçi kimliğe ve geçmişe sahip siyasilerin oluşturduğu şekilde sunulan, **radikal dinci-faşist parti AKP**'de de diğerlerine nazaran daha ılımlı ve daha karanlık kafaların varlığından söz edebiliriz. Partinin dört kurucu isminden Recep Tayyip Erdoğan'ın daha ortadayken, partideki yolsuzluklara dayanamayıp bakanlık ve Genel Başkan Yardımcılığı koltuğundan ayrıldığı söylenen Abdüllatif Şener ise, başbakanından daha ılımlı ve hoşgörülü bir portre çiziyor. Aynı şekilde Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün aslında Tayyip Erdoğan'dan daha radikal olduğu söylenirken, tartışmasız en tahammülsüz, en sevimsiz kişilik Bülent Arınç, bu özelliğini yaptığı açıklamalarla her fırsatta gösteriyor. Son olarak TUSİAD Başkanı Ümit Boyner, *Twitter*'da internete getirilmek istenen sınırlamayı eleştirince Arınç, müthiş bir mantık yürütme yeteneğiyle, "Boyner gibi düşünenler iktidara gelince porno siteleri serbest bırakabilirler," dedi.

Bağlantı kurma kabiliyeti!

Hava bulutlu diyen adama arkadaşı, "Vay, sen bana ne hakla kaz dersin?" diye çıkmış. Adam şaşırmış, "Ne alakası var?" diye sormuş. Arkadaşı cevaplamış: "Bulut yağmur yağdırır, yağmur göl olur, gölde de kazlar yüzer. Sen bana kaz dedin!"

En son, Başbakan'ın kızı Sümeyye'nin tiyatrodan çıkardığı olayda türbanına hakaret edildiğini söylediğinde akıllara gelen bu fıkra, hiçbir zaman gündemden düşmeyecek gibi. Ya bizde algılama problemi var, ya da onların olaylar arasında bağlantı kurma yeteneği olağanüstü! YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan da, bir sergi açılışında kadın figürlü bir heykeli müstehcen bulduğunu

söylemişti. Heykeli en ince ayrıntılarına kadar izleyen Özcan'ın zihninde neler çağışmıştı acaba? Nedense daha sonra o heykelin sol kolu kırıldı. Kırılma sebebinin de heykelin fırınlanmaması olduğu, herhangi bir kasıt aranmaması gerektiği açıklaması yapılmıştı. "Acaba neden fırınlanmadı heykel?" diye sormadan edemiyor insan...

Bülent Arınç'ın sözlerinin ise, 'sağlıksız' düşüncelerinin tezahürü olduğu, özgürlükleri pornoyla bağdaştırmasının ne kadar utanç verici olduğu yazıldı, çizildi, söylendi ve sonra duruldu! Fakat önümüzdeki olayın daha derinine inerek, sözleri söyletenin hangi düşünce sistemi, hangi zihniyet olduğu araştırılmalı, bu konuda sosyolojik analizler yapılmalı, yetiştirilme tarzının, küçüklükte edinilmiş, dikte ettirilmiş fikirlerin temeline inilmeli.

Örneğin, kadınları kara çarşafa sokmalarının nedeni, kadının tanınmasını kesinlikle engellemekle birlikte, bol giyinmeleri sayesinde vücut hatlarının belli olmamasını sağlamak. Böylece kendileri de, kendileri gibiler de tahrik olmayacak, ne de başkaları kendi kadınlarını arzulayacak. Çünkü kadına ait en küçük detay yine müthiş bağlantı yetenekleri sayesinde, farklı şeyler tahayyül etmelerine sebep olabilir. **Bu hastalıklı kafa, çoğunlukla bu yüzden mi şalvar giyer acaba, tahrik oldukları belli olmasın diye!**

Cinselliğe her erkek, her kadın düşkündür. Fakat bastırılan düşünce dolayısıyla, normalden daha fazla ilgi çekiyor, daha fazla hayal ediliyor, daha fazla arzulanıyor. Cinselliğin bir tabu olarak öğretilmesi sürekli kafalara takılmasına, bilinçaltına yerleşmesine sebep oluyor. Sekse olan düşkünlük, bastırılmaya çalışıldığından daha büyük boyutta oluyor, açlığa dönüşüyor ve bir hastalık halini alıyor.

Son olarak Prof. Dr. Celal Şengör'ün yazısı bu konuda büyük fırtınalar kopardı: "Cinsel faaliyet zevkli, hem de çok

zevklidir. Bunu adam gibi yaparak ondan en üst düzeyde zevk almak da bir eğitim işidir. Çiftleşme öncesi sevişme oyunları, çiftleşmenin muhtelif pozisyonları, çiftleşmenin süresinin ayarlanabilmesi

ve daha nice faydalı bilgiler çiftleşmeyi yapacak çiftler için gerekli bilgilerdir. İlkel kültürlerin pek çoğu, çiftleşmeyi ayıp saydığı için, gençler bu bilgilerden mahrum kalarak cinsel hayatlarında mutsuz olur ve tabiatın bizlere sunduğu bu müthiş hediye den istifade edemez."

Böyle yetiştirilenler ayrıca açık giyen insanların fuhuş yaptığını düşünür. Çünkü anlayışlarına göre her erkek kendileri gibi tahrik olacak ve kadına saldıracaktır.

Celal Şengör sözü buradan tartışılan porno sitelere getiriyor: "Porno sitelerinin ve filmlerinin ilk ve en önemli faydası bu eğitimi görsel olarak bireye vermesidir. Bu eğitimi almayanların ne halleri etiklerini

her gün gazetelerde okuyoruz: Irza geçme, namus cinayetleri, çocuklarla cinsel ilişkiye girme gibi sapıklıklar adam gibi cinsel eğitim almamış ve bu nedenle tabiatın kendisine verdiği çiftleşme dürtüsünü kontrolden aciz erkeklerin yarattığı vahşet örnekleridir."

Porno sitelerin bilimsel açıdan faydalı olup olmadığını, kadının bir meta haline dönüşüp dönüşmediğini bilemeyeceğim ama Bülent Arınç'ın, "Gençlerimizin seks manyağı olmasını istemiyoruz," savunmasının bilimsel yanının sıfır olduğu açık. Gençlerin hangi bastırılmış duygular dolayısıyla seks manyağı olduğunu görebiliyoruz.

Her şey poşete!

Muhafazakâr bir ülkede 12-14

yaşlarındaki çocukların toplu tecavüze uğraması, daha çocuk yaştaki çocukların ensest ilişkiye zorlanması ve bunun normal karşılanması ve bunların yine genelde muhafazakâr ve dışarıya tamamen kapalı bölgelerde meydana gelmesi bir kanıt teşkil ediyordur herhalde. Müslüm Gündüz gibi tarikat şeyhlerinin seks skandallarına karışmaları, Hüseyin Üzmez gibi mütedeyyin kesimin sözcüsü olarak lanse edilenlerin, kendilerinden 50 yaş küçük kadınla evlenmeleri, 12 yaşındaki kızları taciz ederek dinen o kızın kendilerine düşeceğini utanmadan söylemeleri şaşırtıcı olmamalı o yüzden.

Öte yandan son zamanlarda erkeğin, eş olarak seçtiği kişinin dışında, başka kadınlarla ilişkiye girmeye muhtaç, tek eşli olamayacak kadar sekse düşkün bir varlık olduğu vurgulanıyor. Hem de belediyelerde aile danışmanı olarak görev yapan kişiler tarafından. Ve bu ihtiyacın karşılanması da dört 'adet'le belirlenmiş durumda. "**Ben de erkek olsaydım çok eşli olurum, bu onlara verilmiş bir hak, bu yüzden kadın, erkeğin ihtiyaçlarına ses çıkarmamalı,**" gibi sözler aslında ne ilk kez vurgulanıyor ne de bu zihniyete sahip varlıklar sınırlı sayıda! Muhafazakar ülkelerin genelinde kabul gören bu anlayışa göre tek kişiyle evlenen erkeklerin hepsi, basiretsizlikleri dolayısıyla eşlerini aldatıyorlardır ve aldatmakta haklılardır. Evlilik dışında girilen ilişki de zina demektir. Zinayı ne engelliyor peki? İmam huzurunda kıyılacak bir imam nikâhı. **İran'da tek gecelik ilişkiye girebilmek için yapılan evlilikler bizde de olmalı o halde.** Olur ya, maazallah manyağa bağlarız! Her şeyin bir zamanı vardır ama. İlk önce bu düşünceleri sergileyenler önemli kademeye getirilir... Sonra Giresun'da, yapılacak mezuniyet törenleri için iktidarın valisi, "Kızların giyeceği eteklerin diz altı olacağı" talimatını verir... *Harakiri* dergisine 18 yaş altı yasağı gelir ve poşetlerde satılmaya başlar, vs...

Türkiye'nin en 'seksi' erkeği: Bülent Arınç

Rezillikte açık ara önde giden düşüncelerinizin ağzınızdan çıkmaması için, bilemiyorum ne yapabiliriz. Yardıma ihtiyacınızın olduğu gün gibi ortada. Dünya diye bir yer var ve orada hâlâ ayıp diye bir şey var... Karakolları kurtarılmış bölgeniz sanıyorsunuz. Yanlış!..

Muzır neşriyat röntgenci mi?

"Manken, misin? Sen de mi buralara kadar düştün?.." Bu soruların sorulma nedeni; Funda Uncu, Chuck Palahniuk'un *Ölüm Pornosu*, -Ayrıntı Yayınları, Snuff- adlı kitabı çevirmesi. (Bu konuya tekrar döneceğiz...)

Yayın dünyasını kısılcasına alan zihni sinir Muzır Neşriyat Kurulu pervasız kararlarından birini daha alıp 'yaptım oldu' diyor. Okuyucular olarak, bu kurulun kelli felli adamlarına pembe kurdele takmanın zamanı geldi.

Kurulun üyeleri *Üsküdar'a Giderken* türküsünde yaşıyor olabilirler, Abdülmecit döneminden kalan bir kurumun başında olabilirler, aldıkları kararlarda mutlaka benim çocuk çocuk bu kitabı okumalı mı, okursa ne olur, okumazsa daha iyi olabilir diye karar da veriyor olabilirler... Kurulun üyeleri! Şu saniyede dünyada 50 bin çift çatır çatır seviyor. Evet, ne yaparsınız ki, çocuk doğurup insan olmalarını sağlıyorlar. Sonrasında o çocuklar da ergenlik döneminde kendilerine dokunup dünyanın en büyük keşfine imzalarını atıyor.

Aslına bakarsanız gençleri siz de tanırıyorsunuz, biz de... Kitapla yan yana gelişleri otobüs seferlerinde, -gazi, yaşlı ve hamilelere yer vermezlerse- vapur sefasında, -manzarayı izlemezerse- metrobüste, -ter atarken- oluyor. Diğer zamanlarını türlü çeşitli hamburgercilerde, yeşilli beyazlı *Starfucks*'larda inanmazsınız, kışın bile kıçları donarak dışarıda kahve içmeyi, grip olmaya tercih ediyorlar. Siyasetten bok gibi nefret ederler ama, "Biz de biliriz meydanlara beş-on bin kişiyi dökmeyi!" sözündeki o, 'beş-on bin kişi'den biri mutlaka o gençlerdendir. Fakat onlar da, haklısınız, sevişmeyi

Funda Uncu, çevirmen... Evet, Muzır Neşriyat Kurulu'nun hakkında sekiz sayfa rapor yazdığı *Ölüm Pornosu*'nun çevirmeni... Ve çevirmenle yazar arasındaki farkı bile bilmeyen polis tarafından altı saat sorgulandı, hakarete uğradı... Tabii ahlak bekçilerinin de başı göğe erdi...

mutlaka gündemlerinin ilk maddesi olarak belirlenmiştir.

Aslına bakarsanız, muzır fikirlerim de var. Siz, Sağlık Bakanlığı'yla beraber aslanlar gibi bir proje üretebilirsiniz. Biz kurdelenizi taktıktan sonra bunu kesinlikle yaparsınız ama önce fosforunuzu yükleyelim, libidonuzu, testosteronunuzu düşürelim.

Muzır neşriyat projeleri

Sağlık Bakanlığı'yla Muzır Neşriyat Kurulu ortak eylem planı:

1. Reşit olmayan gençler reşit olana kadar **kısırlaştırılsın**.
2. Reşit olanlar reşit olmayanlara ot muamelesi yaparak bahçeye diksin.
3. Büyük şef 23 Nisan'da küçük çocuğa, "Artık sen başbakansın ister asarsın, ister kesersin," demişti ya, o çocuğa bu sözler altında ezilmediği için cesaret madalyası takılsın.
4. Dış politikada **Amsterdam yüzünden**

Hollanda yok sayılsın.

5. Tekel bayilerinde '18 yaşından küçükler sigara satılmaz' yasağının yanında sigara isteyen bazı densizler olabilir onlara da zoraki şap yedirilsin.

Pornoya sahip çıkıyoruz.

Bilerek en az üç çocuk yapıyoruz!

Açık söylüyorum doğanın dengesini bozmaya çalışıyorsunuz. İnsanların yazdıkları kitapları yasaklamanın mantık sınırları içinde tartışması bile olmaz. Bu vesileyle sadece dalga geçilen, hafife alınan insanlar olarak anılmanın dışında, insanların özgürlüğüne ket vuruyor kararlarınız. Sizin bu kadar saçma adamlar olduğunuzu düşünmüyorum. Kurumunuzun kendisi **kokuşmuş** durumda ve o pisliğe bulaşmış, hayatınızı o kokuyla geçiriyorsunuz. Akla zarar yasaklamalardan sonra mutlaka tatil yapıyorsunuzdur. **Su faturalarınızı incelemek isterdim.** Üzerinize bulaşan

o koku, o pislik kolay kolay **çıkacak** gibi değil. Sizi, ötesiyle ilişkiniz ne derecedir bilemem ama, okyanus bile paklamaz. Balina katliamına sebebiyet verebilirsiniz köpek balıkları bile yanaşmaz size.

Kitap okumanın mantığı insanın dünyasını tanımasıdır. Biz *Playboy*, *Penthouse*, *Hustler*'larla büyüdük. Askerde başucu kitabı yaptık bunları. Hep imdadımıza yetişti, orduda silâh altındaki gençlerin tamamının acil çıkış kapısıdır onlar.

Kısaca diyorum ki, insanları politize etmeden, cinselliği öğretmeden... Bu kitapsavar zihniyetinizle bir yere varılmaz ve kaybedeceğinizi biliyoruz. Çünkü siz bu kitapları sakladıkça bizler o yüce gerilla taktiklerimiz ve fotokopi makinelerimizle kitapların peşinden koşacağız. *Ölümcül Porno*'yu ihtişamla okuyup, dost sohbetlerine taşıyacağız.

Okumuş polis yetmez, doçent polis gerekiyor!

Baş dönecek olursak "Manken misin? Sen de mi buralara kadar düştün?" diyen polisler tacizin ne demek olduğunu bilmiyor olacak ki, hepsinin eğitimiyle övünen hükümetler var. Zihniyetinizi biliyorduk ama bu kadarını, edepsizce davranışınızın bu raddeye geleceğini tahmin etmiyorduk. Okumuş polisin okumamışından pek farkı yokmuş. Rezillikte açık ara önde giden düşüncelerinizin ağzınızdan çıkmaması için, bilemiyorum ne yapabiliriz. Yardıma ihtiyacınızın olduğu gün gibi ortada.

Dünya diye bir yer var ve orada hâlâ ayıp diye bir şey var. İnsan, bir yabancıyla konuşurken dikkat etmeli. Ama siz çoktan olmuşsunuz beyler.

Karakolları kurtarılmış bölgeniz sanıyorsunuz. Yanlış!..

Olcayto Art Quartet, Anadolu'nun iki önemli halk çalgısı olan **bağlama** ve **kaval**ı Batı müziğinin 'evrensel' iki altyapı enstrümanı olarak bilinen **davul** ve **kontrabass**la buluşturan; enstrümanların kendine has tınılarını yeniden yorumlamaya dönük olarak yerel, folklorik kodları çağdaş form ve üsluplarla yorumlamayı, **kanştırmayı** amaçlayan bir ilk deneyim...

Birliğin ve farklılığın, uyum ve uyumsuzluğun, baskın ve çekinik olanın iç içe geçtiği, zamanını arayan, çare arayan bir trans-formasyon arzusu, dramatik bir füzyon...

Denize karışan kar suyu, kan, lağım... Yerelin ve evrenselin birlikte iç çekışı...

Yeşilin karanlığa değdiği ve yokluğa, sonsuza doğru uzadığı bir bahçede çalmanın esenliği, müziğin kaçınılmaz olduğu bir atmosferde olma tahayyülü...

Albümde Olcayto Art'ın yazdığı toplam 9 beste yorumlanıyor.

Temalar enstrüman ve vokal emprovizasyonlarıyla işleniyor, çoğalıyor ve nihayet bir hikayenin adeta eksik bırakılmış sayfalarında, kelimelerin uzağında bir ses susuyor...

Olcayto Art Quartet

Olcayto Art: Bağlama & Ses

Erkan Tekci: Kaval & Ses

Bülent Ay: Davul

Ahmet Türkmenoğlu: Kontrabas

İktidar her yerde... Kadınlar da...

Hopa'da yaşanan olayları protesto etmek için Ankara'da polis panzerine çıkan ve olaylardan sonra polislerce takip edilip acımasızca dövülen Dilşat Aktaş'ı mitinglerde açıkça hedef gösteriyordu Tayyip Erdoğan. Seçmen kitlesini nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu: "Ankara'da polis panzerine tırmanan bir tane kız mıdır kadın mıdır bilemem... Polis yerinde sabrediyor!"

Erdoğan'ın kadın düşmanlığını ayan beyan ortaya koyan bu laflardan önce AKP'nin genel popülist söylemlerine bakalım...

İktidarın yıllardır uyguladığı neo-liberal politikalar, halkın, eğitim, sağlık, barınma, vb. temel haklarını, hak olmaktan çıkardı ve küçük bir azınlığın elinde bir ayrıcalık haline getirdi. Geçen seçimlerden önce Tunceli Valiliği'nin, 'Her eve bir beyaz eşya' projesi kapsamında dağıttığı -her ne kadar arkasında AKP'nin olduğu söylene de- beyaz eşyalar, yani formel yardımlar, informal yardım olarak algılandı. Çünkü artık halk, devletin formel, yasal olarak verdiği yardımı, hak olarak algılamıyor. "Bana filanca belediye başkanı verdi, evimdeki musluğu ev sahibi yaptırmıyordu, gittim AKP İlçe Başkanlığı'na, onlar yaptırdı, Allah Başbakan'dan razı olsun!" gibi söylemleri çok sık duyuyoruz. "Seçmen'in istikbali, hayırsever bir başbakana, belediye başkanına ya da iktidardaki partinin ilçe başkanlığına bağlı!..

İçimden bas bas, "Hak verilmez alınır ulan!" demek geliyor ama 'hak' kavramı ortadan kalktığı için, insanlar artık haklarını istekleriyle eşitliyor.

Başa dönecek olursak, içimdeki o ses bu sefer de çifte cinsel ahlak standardı diye bağıyor. Kadının yaptığı bir hareket, 'kötü' olarak nitelendirilen bir davranış, toplumda 'kaltak', 'sürtük' gibi hakaretlere maruz kalırken, aynı davranışı bir erkek sergilediğinde, 'koçum', 'çapkın' gibi teşvik ediyor; kuşkusuz bu, toplumun ataerkil yapısından kaynaklanıyor. Mesela toplumda, 'orospu' lafının erkeğe yönelik bir karşılığı yok; kimileri 'erkek orospusu' diyor, kadının uğradığı çifte cinsel ahlak standardı devam ediyor...

Dilşat Aktaş'ın üstüne çıktığı aynı panzere bir erkek çıksaydı, acaba Başbakan ne derdi? Tahmin edemiyordum ama bu şekilde belden aşağı vurnayı tercih etmeyeceğine eminim. Çünkü panzerin üstüne çıkmak, 'makul erkek tipi'ne aykırı bir davranış değildir ama 'makul kadın tipi'ne aykırıdır. Onların makul kadın tipi: ideal bir eş, evine bağlı, lafını bilen, kocasını sayan, misafire iyi hizmet eden, hamarat, güler yüzlü kadındır. (Tanım: Serpil Sancar)

Yani senin ne işin var ki panzerde? Sen git evinde pineke, kamusal hayata gireceksen de ya kocan çalışmıyordur ya da maazallah savaş koşullarında iş gücüne ihtiyaç duyulur o zaman gidersin... "İş gücüne gidersin," dedim diye de hemen öyle 'saygıdeğer' bir iş bekleme kadın! İşinde yükselmeyi falan da hiç aklından geçirme, zaten 1-2 aya hamile kalır gidersin, sen ancak sınırlı olarak iş gücünde varolabilirsin. Senin sınırlı rasyonelliğin öyle her işe yetmez kadın, aman pardon kız, ya da her neysen işte...

Başbakan, Dilşat Aktaş'ın 'kadın' mı 'kız' mı olduğunu sorgulamaya kalkarken, onların kafasındaki kadın tipiyle uzaktan yakından alakası olmayan bir kadınla karşı karşıya kaldığı için, büyük ihtimalle ne diyeceğini bilememiştir, afallamıştır. Tıpkı Dilşat panzerin üzerindeyken -ee tabii kameralarda var- bir şey yapamayan polisin afallayıp, 'erkeklik karışması' nı çizdirmesi gibi. Ama tabii, Dilşat'ı haince takip edip döverek, çizilen karışmalarını düzeltmişler, erkeklik iktidarlarını da yeniden tesis etmişler!..

Tabii diğer yandan şunu da sormak elzemdir:

Başbakan, Dilşat Aktaş'ın kadınlığını kızılığını meydanlarda bu kadar ayan beyan sorgulayabilecek cüreti kendinde bulabiliyorken, mesela aynı muameleyi, TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner'e de yapabilir miydi? Elbette hayır. Çünkü kadın sorunu, sadece erkek-kadın arasındaki bir cinsiyet ayrımlarına indirgenmesiyle açıklanabilecek bir mesele değil, her toplumsal sorunda olduğu gibi, erkek egemenliğinin temelinde de sınıf egemenliği var. Dolayısıyla, Başbakan'ın Dilşat Aktaş'a ettiği hakaretleri, sınıfsal bir bakış açısından yoksun bir şekilde yorumlarsak, hem sorunu doğru bir biçimde açıklayamayız hem de kadın sorununu salt kimlik siyasetine indirgeyen burjuva feminizminin seviyesine gerileriz.

Kadınlar, toplumsal cinsiyet ayrımlarına rağmen her yerdedir ve her yerde olmak zorundadır. Birkaç ay önce KOBİ-DER başkanı Nurettin Özgenç, "Eşitlik bir safsata"dır. Fiş de prize eşit değildir," demiş; ayrıca, "İhtiyaç giderme yerleri neden farklıdır? Niçin hastabakıcılar, hemşireler, çocuk yuvaları gibi şefkat ve merhamet isteyen kurumlarda çalışanların çoğu kadındır? Demek ki kadın ile erkek, görev ve misyon açısından da birbirinden farklıdır," diye saçmalamasını sürdürmüştü. Özgenç burada açıkça, özel alan ve kamusal alan ayrımlarını vurguluyor ve orta çağ zihniyetinin ağızyla konuşuyordu. Kadın özel alanda, erkek ise kamusal alanda varolmalı, iki yer birbirine karışmamalıdır Özgenç'e göre. Neymiş kadın? Anaçmış, merhametliymiş, tek görevi eviyle ilgilenmekmiş... Özel alanında informal emek sergileyen kadın, kamusal alana 'sınırlı' olarak girse de yine Özgenç ve onun gibilere göre cinsiyetinin kadına yüklediği bir takım özellikler nedeniyle bu özellikleri içeren mesleklerde 'yönelmeli'ymiş.

"Zarafette, duygusallıkta, nezakette, şefkat ve merhamette erkek kadına yetişemez. Akli muhakemede, soğukkanlılıkta, fikri tahlil, yani çözümlemede de kadın erkeğe yetişemez. Bazı kadınların erkekler için bazı işleri başarıp birçok erkeği geride bırakması, tamamen istisnai durumlardır," derken de Özgenç, yine cinsiyetin bireye yüklediği birtakım özelliklerden bahsediyor ve bazı kadınların başarısının tamamen istisnai olmasını kastediyor. Ya evet, hatta bu kadınlar kadın da değildir! Bıyıldan falan vardır belki ha?! Kadın mı kız mı olmadığı belli olmayan kadınlar var ya, öyledir belki de!

Feministler hakkındaki engin düşüncelerini de açıklıyor KOBİ-DER başkanı: "Feministlerin eşitlik hayallerinden vazgeçip erkeği ve kadını olduğu gibi kabullenmesi gerekir. Feminist düşünceye sahip olanlar eşit yapacağız diye sokaklara döktükleri bazı kadınları erkek yapamadılar fakat, kadınlığından da çıkarmışlar ve maskaraya çevirmişlerdir. Bazı kadınlar, bu gayretlerle kartala özenen papağan durumuna düşmüşlerdir."

Burada anlamadığım husus, cinsiyet ayrımlarının zaten herkes farkında, biyolojik farklılıklarımızı biz de biliyoruz ama Özgenç'in feminizmden bihaber olduğu aşikar. Iris Marion Young, cinsiyet ve toplumsal cinsiyet ayrımlarını yaparken şöyle diyor: "Feministler tabii ki, kadınların ve erkeklerin fiziksel ve üreme işlevleri bakımından farkı olduğunu onaylayabilir; ancak bunu yaparken, bu farkların kadınların ve erkeklerin sahip olabileceği fırsatlar veya yapacakları faaliyetlerle bir ilgisi olduğunu reddederler." (On Female Body Experience: "Throwing like a Girl" and Other Essays, Oxford University Press, 2005)

Yani o papağana benzetilen, sokağa dökülen, ideal olmayan kadınlar, Young'ın bahsettiği fırsat eşitliği, cinsiyet ayrımlarının toplumsal tabana indirgenmemesi için sokağa dökülüyor.

Kısacası, bunların istediği, Malezya'daki gibi İtaatkar Kadınlar Kulübü diye bir şey kurmaktır. Fatih ve Eyüp belediyelerinin aile danışmanlığını yapan Sibel Üresin'in savunduğu çeşitliliğin yasallaşması isteği de bunun en tipik örneğidir.

"Sen manken mısın? Sen de buralara mı düştün?"

İktidarın saçmalıkları bitmiyor. Bir de Kadınlar Adayları Kuruluna Koruma Kanunu

ve Kurulu diye bir şey icat etmişler ki, dostlar başına! Kurulun üyeleri, başbakanlık tarafından seçilmekte. Sanattan, kitaptan çok iyi anlayan bu süpersonik kurul, geçtiğimiz ay Chuck Palahniuk'un Türkçe'ye *Ölüm Pomosu* olarak çevrilen kitabının müstehcen olduğu gerekçesiyle toplatılması kararını almış. Kitabın çevirmeni olan Funda Uncu'ya bu konunun muhatabı olmamasına rağmen savcılığın talimatı üzerine gözaltına alınmış ve emniyette altı saat gözaltında tutulmuş, üstüne bir de başkomiser tarafından, "Sen manken misin? (Artık mankenlikten anladığı ne ise?) Sen de buralara mı düştün?" gibi hakaretlere uğramış.

Uncu'nun olaya dair açıklamasıysa şöyle:

"Çevirmenim. Üniversite bırıldım. Neyle bağdaştırdılar anlamadım. 'Sen böyle bir şeyi nasıl yazarsın?' diye soruyorlar. Bu sorunun muhatabı ben değilim ki. Savcılığa ifade vermek istedim kabul etmediler. Maalesef böyle olaylar Türkiye'de oluyor. Önce kitaplar toplatılıyor, sonra davalar açılıyor. Suçlu gibi muamele yapılıyor. Kaldı ki, kitabın toplatılma kararı var ise de bana şu ana kadar bu konuda bir bilgi verilmedi, hiçbir tebligat da yapılmadı. Buna rağmen altı saat emniyette tutulup, hak etmediğim davranışla karşılaştığım için üzgünüm."

Görülüyor ki, yazar ile çevirmenin farkını bilmeyen bir takım 'bilirkişiler', Uncu'nun bu kötü muameleyi görmesine neden olmuş ve küçükleri muzır neşriyattan konuyalım derken, hakiki ahlaksızlığın öznelere olmuş.

"Umarız Başbakan, yeni dönemde kadınları eskisi kadar üzmez!"

Geçtiğimiz ay içinde gerçekleşen genel seçimler sonucunda, Başbakan'ın balkon konuşmasını değerlendiren Kadın Adayları Destekleme ve Eğitim Demeği (KADER) Başkanı Çiğdem Aydın, "Son dönem icraatları ve söylemi nedeniyle Sayın Erdoğan'ı kendi başbakanımız olarak göremiyoruz. Ancak Başbakan dün kadınların ve sivil toplumlarının görüş, öneri ve taleplerini dikkate alacağını söylemiş olmasını her şeye rağmen 'umutlu bir gelişme' olarak değerlendiriyorum. Umuyorum ki, yeni dönemde Başbakan'ın söylemi ve icraatları buluşur ve Sayın Erdoğan yeni dönemde kadın yurttaşlarını eskisi kadar üzmez" demiş ve sanırım umut bağladığı başbakanının Dilşat'a yönelik söylediği sözleri unutmuş ya da iki haftada hafızasını yitirmiş 'Sayın' Aydın! Başbakan'dan hâlâ umutlu gelişmeler beklemek nasıl bir şeydir bilemiyorum. Ama bir kadın olarak, KADER Başkanı'na daha ne kadar hakaret yiyip oturacağımızı sormak isterim.

Diğer yandan Çiğdem Hanım, Başbakan'ın balkon konuşmasının başında yalnızca iki kez kadın dediğini söylemiş. Bu duruma üzülmüş mü, sevinmiş mi anlayamadım ama bence sevinmeli. Çünkü Başbakan ağzına ne zaman 'kadın' lafını alsın hakarete maruz kalıyoruz. Kadın mıyız, kız mıyız, ikileme yapıyoruz. O yüzden en iyisi mi, Başbakan o ağzına kadınlar hiç mi hiç almasın, memnun oluruz!

Her Türk asker doğmaz!..

Burjuvazi, toplumdaki sınıfsal çelişkilerden doğacak çatışmaları bir nebze de olsa engellemek ve karşıt sınıfları düzen sınırları içinde tutmak maksadıyla çıkardığı yasalarda topluma bir takım hak kırıntıları sunmuş. Hal böyleyken dahi, o haklardan bazılarını, yeri geldiğinde bize çok görmüş.

Ama işin trajikomik yanı, hakkınız olmadığını düşündüğünüz bir şeyi de, "Hayır, o sizin hakkınız!" diyerek dayatması olsa gerek. Öyle ki, o 'hak' kullanılsın diye ekstrasından kanun yapmayı bile ihmal etmiyorlar.

Bilenler vardır mutlaka, ülkemiz anayasasının 72. Maddesinde, "**Vatan hizmeti, her Türkün hakkı...**" diye anlatılıyor. "**Ben o hakkı almıyorum, kalsın,**" diyemiyorsunuz. Çünkü öyle dediğiniz vakit önünüze 1111 sayılı Askerlik Kanunu'nda yer alan, "**Türkiye Cumhuriyeti tebaası olan her erkek, işbu kanun mucibince askerlik yapmağa mecburdur,**" diye başka bir madde koyuyorlar.

Bunlar yetmiyormuş gibi, "O 'hak'ı kullanmayın!" diyenleri bile düşünmüşler. Onlara da TCK 318. maddeyi yapmışlar. O madde de şöyle:

"1. Halkı, askerlik hizmetinden soğutacak etkinlikte teşvik veya telkinde bulunanlara veya propaganda yapanlara altı aydan iki yıla kadar hapis cezası verilir.

2. Fiil, basın ve yayın yolu ile işlenirse ceza yansı oranında artırılır."

Madde gerekçesinde de, "Vatanın düşman güçlerine karşı korunması bakımından her Türk vatandaşının askerlik hizmetini severek ve isteyerek yerine getirmesi şarttır. Esasen askerlik hizmetine yönelik duygu vatandaşlığın zorunlu gereği olan vatana sadakat borcunun bir parçasını oluşturur," diye yazıyor.

Her Türk'ün asker doğma yolculuğu işte bu şekilde başlıyor. Bir insan dünyaya geldiğinde sadece mekan değiştirmiş olmakla kalmıyor, aynı zamanda onun iradesi dışında hazırlanmış bir ortama da merhaba demiş oluyor. Askerlik de öyle bir şey işte...

Tüm bu vaziyet muvacehesinde, ben de zarurettten, geçtiğimiz altı aylık kısa zaman diliminde 'haklım' olan vatani hizmetimi almış oldum - pardon yerine getirmiş oldum. Sizlere kısaca askerlik sürecimden bahsetmek istiyorum.

'ACEMİ'

Acemilik dönemini geçireceğim birliğe vardığımda dikkatimi çeken, kalabalıktan ziyade gelişi güzel alay çevresine alay edercesine asılmış olan '**Yuvanıza hoş geldiniz**' ve ailelere yönelik olduğu belli olan '**Evlatlarımız bizim de evlatlarımızdır**' yazılı afişlerdi. Bir cesaret, kuyruğa girip

Askerlik bir bellek silme işlemidir. O ana dek öğrendiklerinizin unutturulup, sistemin kendi açısından uygun bulduğu şeylerin yüklemesinin gerçekleştiği bir süreçtir. Beyninize 'hard disk' misali format atılmaktadır... Peki askerlik yapmadan nefes almanın bile mümkün olmadığı mevcut koşullarda, ne yapmalı?

kapıdan içeri girmiş bulundum. Acemilikte geçen sürede, genelde saatlerce ayakta dikildik ya da beton zeminde oturduk. Acemiliğin sonlarına doğru ise temel askeri hareketleri yaptık. 'Bir hak olarak' gitmiş olduğum askerlikte ustalığa geçiş için kalan son şey de yemin etme işiydi. Yemin töreni oldukça renkli görüntülere sahne oldu. Ömrümde bir arada ve çok sayıda bayılan insanı ilk defa gördüm. Oğullarını bahriye kıyafetleriyle içinde görmeye gelmiş birçok anne baba gözyaşlarıyla töreni izliyor, kimisi de duygu yoğunluğundan olsa gerek düşüp bayılıyordu. O dönemden tek hatırladığım izin kağıdımı aldıktan sonra çantamı kapıp kapıya koştüğumdur.

'USTA'

Bir hafta tatil yaptıktan sonra usta birliğime gittim. Usta birliği dedikleri yer o kadar da ustalık gerektiren bir yer değil açıkçası. Hatta usta birliği denen yerde asıl acemiliğinizi yaşıyorsunuz desem yeridir. Çünkü **acemi birliğinde gördüklerinizin tamamının yanlışlandığı ve doğrularının ne olduğuna hâlâ karar verilememiş olduğu bir ortamla** karşılaşıyorsunuz. Usta birliğinin genel farfı, orada daha uzun süre kalacak olmanızın yanı sıra size bir silah verip nübete yollamalardır diyebilirim. Bizim orada genellikle 'denetleme' denen şeye sık rastlandığından, gider gitmez elimize bir sayfa kâğıt verip ezberlememizi istediler. Koskoca beş ayın gündeminde herkes için o kâğıt vardı. Çünkü o kâğıt **haftada bir günün sadece sekiz saati olan özgürlüğümüzün anahtarıydı.**

O kâğıtta da askerlikle ilgili temel şeyler yazıyordu. Disiplin, askerlik, askeri tabirle söyleyecek olursak askerin yiyecek-giyecek ihtiyakları vb... Neyse uzatmadan **askerlikten**

döneyim...

Her ne kadar 'vatan savunması', 'vatan borcu' dense de, askerlik, özü itibarıyla, sistemin toplumu kendisine uyarlamasındaki süreçlerden biri olarak özetlenebilir. Başka deyişle, askerlik bir bellek silme işlemidir. O ana dek öğrendiklerinizin unutturulup, sistemin kendi açısından uygun bulduğu şeylerin yüklemesinin gerçekleştiği bir süreçtir. Beyninize 'hard disk' misali format atılmaktadır. Öyle ki, kışlaya adım attığınız an itibarıyla size söylenen şudur: "Siz artık sivil hayattaki kişi değilsiniz, onu dışarıda bırakıp geldiniz buraya ve burada sizden istenenleri yapacaksınız. Burada emir-komuta vardır. Sorgulama yoktur..."

Yani anlayacağınız orada kendi kişiliğinizden soyutlanmanız, gerekiyorsa unutmanız istenir. Sizden olmanız istenen kişi olacaksınız. Olamıyorsanız da huzuru bozmayacaksınız. Amaç sorgulamayan, hakkına razı olan insan tipi yaratmaktır. Tam da sistemin istediği gibi... Askerliğin zorunlu bir hizmet olmasının altındaki neden de bu torna işleminin sistem açısından mükemmelen başarı sağlıyor olmasıdır.

Hani derler ya, askerlikte mantık yoktur diye. **Askerlikte mantık vardır.** Bu mantık, esas olarak burjuvazinin çıkarları ekseninde şekillenmiş, kendi yörüngesi etrafında dönen bir mantıktır.

'VİCDANİ RET' HUSUSU

Yazının başında belirttiğim gibi, sistem askerlik hizmetini bir hak olarak görmeyenler için 318. maddeyi uygun görüyor. Adam öldürmeyi, savaşmayı, eline silah almayı insan doğasına aykırı gören, kendi iradesiyle, özgür bir beden ve ruh ile **askerlik istemeyen** kendisi açısından bir

tehdit olarak algılıyor sistem. Bu bağlamda son 19 yıllık dilime baktığımız zaman 590 kişiye dava açıldı. 140 kişi de tutuklandı. Tutuklulukları süresince yaşadıkları işkenceler de cabası. Vicdani ret yolunu seçenlere yönelik baskılar hâlâ devam ediyor. Vicdani retçilerin mücadelesini tabii ki destekliyoruz. Lakin burada iki temel mesele var. Birincisi, benim gibi yaşamını işçilik yaparak kazanan milyonlarca insanın 'sistem dışı' bir yaşam kurması, yani 'işyeri'yle, 'mesai'yle, 'sigorta'yla, kısacası eve götüreceği ekmekle ilişkisini kesmesi mümkün değil. İkincisi, biz, "**Hiçbir koşulda elimize silah almayız,**" gibi bir **düsturu benimsemiyoruz.** Dürüst olmak gerekirse, her bilinçli işçi, sınıf düşmanlarına karşı harekete geçeceği günün hayalini kurar ve bu hayal bizi ayakta tutan en önemli motivasyondur...

NE YAPMALI?

Özetle, askerliğini yapmayanların toplumsal ve milli değer yargıları ve düzenlenmiş kanunlar karşısında özgürce hareket edemedikleri bir ülkede yaşıyoruz. Askerliğin, erkekliğin bile ölçütü sayılıyor olması ayrı bir vakadır tabii. Belirli bir yaşa gelmiş ve askerliğini yapmamış olanların ne çalışma hakkı, ne evlenme hakkı, ne de özgürce **doğuşma** hakları var. Peki bu durum karşısında bizim tavrımız ne olacak?

Az evvel vurguladığım gibi, bilinçli bir işçi, sınıfının askerlik hizmetini görmekten çekinmez, hatta bunun hayalini kurar. Fakat sınıf hareketinin dibe vurduğu günümüz benzeri dönemlerde, egemen sistemin belirlediği kanun ve ölçülerde askerlik yapma konusu son derece tartışılmalı bir konudur. Zorunlu askerliğe kitlesel bir tepki gelişmiyorsa, hele hele, o zorunlu askerlik bizi hiçbir derdimizin olmadığı -kendimiz gibi- yoksullarla savaşmaya zorluyorsa, meseleyi her fırsatta tartışmaya açmamız gerekiyor. Kuşkusuz onca gencin askerlik sorununu **çözecek** sihirli bir 'teorik formül' yok; yine de, **RED**'in ilk sayısında ele alındığı gibi, meseleye sınıfsal yaklaşarak işe başlayabiliriz; memleketteki büyük patronların, Başbakan'dan başlayarak kodaman siyasetçilerin, hatta generallerin çocuklarının nasıl dövizli askerlik yaptığını ve onlar 'yan gelip yatarken' bizden kendileri için nasıl ölmemizi beklediklerini tekrar tekrar teşhir edebiliriz.

Belki de Cumhuriyet'in kuruluşundan bugüne '**vatan savunusu**' için tek bir kurşun atmayan, onun yerine sık sık emperyalistlerin hizmetinde dünyanın orasına burasına asker yollayan, arada bir darbe yapıp durmadan kendi halkına kurşun sıkan ve durmadan **milli gelirin önemli bir kısmını emen** bu kurumun gerçek niteliğini böylelikle daha fazla emekçiye anlatabiliriz...

Korkuyorum be abicim!..

Birkaç kadeh içmedim iyi mi oldu? Yok karaciğerde büyüme varmış yok sağlığınıza dikkat etmemiz gerekiyormuş, yok arada bir ara vermek iyi gelirmiş diyerek bu akşam ağzımıza bir şey koymadık, iyi mi oldu? Bir uyuyoruz bir uyanıyoruz. Kesintisiz uyku yok... Ne severim kesintisiz uykuyu, aynı kesintisiz devrimler, sürekli devrimler gibi mutlu eder insanı...

O da ne? Bir ses mi duydum? Evet, kesin bir ses duydum, hırsız olmasın! "Site içinde olsun, devletin polisi askeri bizi koruyamaz, özel güvenliği olsun," dedik ama nafiye, bak işini bilen hırsız yolunu bulmuş, evin içine girmiş...

Bence, hiç ses etmeyeyim ne bulursa alsın gitsin, canımdan olmak istemem doğrusu. Zaten bu yaşma gelene kadar çok korkular atlattım. 80'li yılların başıydı, "Seks yapmayın, AIDS olursunuz," dediler, "Aman çok eşli takılmayın, erir bitersiniz. Hele hele heteroseksüel ilişki dışına hiç çıkmayın," dediler. Sonra bu hastalık en çok Afrika yerlilerinde görüldü, bir de eşcinsellerde. Tam AIDS'den kurtulduk derken, birden 'OZON TABAKASI' delindi, görmememiz gereken şeyleri gördük, ayıp oldu. Her an nefes alıp vermemizi sağlayan O2 bitecek diye spor yapmaktan vazgeçtik, 'yusufyusuf' ortada dolandık.

Bu sırada ülkemize özgü, evrensel olmayan bir korku çıktı ortaya, PKK'nin, Kürtlerin ülkemizi bölecekleri korkusu... Milyonlarca kişi bu korkuyla geceleri uykusuz kaldı ama duvarların yıkılışıyla, bütün bir Avrupa paramparça oldu, bölünen bölünene yani. Korkunun ecele bir faydası olmadığını gördük ama biz bölünmedik ve böleceğini düşünen -PKK ve Kürtler-, "Biz bölmeyeceğiz bir arada demokratik bir ülkede yaşamak istiyoruz" demeye başladı. 30 yıllık bir bölünme korkusuyla bugünlere kadar geldik...

Ben böyle derin konulara daldım ama hırsız dizüstü bilgisayarımı almıştır şimdi; çok önemli değil, canımdan daha kıymetli değil ya. İyi de son çalışmalarımı garantiye almamıştım, en iyisi müdahale edeyim...

Ben bu özel güvenliğe sorarım ama! Adamlara bak o kadar para alıyorlar... Hoş onların müdürünü gözüm tutmamıştı zati, hilal gibi bıyıkları var, eski özel timci midir, nedir? Beni de tanıdı mı yoksa? "Çok konuşmayalım beyler!" diye uyardı elemanlarını, sanki beni ima ediyordu. Bunlar 90'ların ortasında yargısız infazları artırmış, köyleri yakıyor ve şehirlerde ev baskınlarında sorgusuz sualsiz devrimcileri katlediyorlardı. O zamanda illegalitenin korkmaya başlamış ve hep birden açık alana geçmiştik. Hepimizin cicili bicili

partileri oldu. Hoş, dergiler de parti gibi çalışıyordu o günlere kadar. İsimler değişti, tabelalar büyüdü, fena olmadı da. Devrimciliğin, komünistliğin meşru olduğunu anlatabildik birilerine...

Bu arada dünyada ve ülkemizde büyüyen İslami hareketler palazlandı ve yeni bir korku çıktı karşımıza: ŞERİAT! Hoş Uğur Mumcu'nun katlinden sonra ve '2 Temmuz Sivas Devlet Katliamı'ndan sonra mollaları İran'a gönderme çabamız da bu korkunun sonucuydu aslında. Pek beceremedik ki mollaların halefi bir parti iktidara geldi. İşte 'Şeriat geliyor!' diye yine milyonlarca insanımız geceleri uyuyamadı, benim gibi. Neyse ki askerler imdadımıza yetişti ve bizi korkulu rüyalardan kurtardı...

Devrim, deprem...

Bu arada ses kesildi, ya adam ne var yoksa götürmüştür ya da buzdolabındaki

sarmanın başına oturmuştur. Yanına bir de soğuk bir bira açıtıysa, deyme keyfine... Bak o kadar da aklımdan geçti ben yiyeyim diye, neymiş kilo almışsınız, göbeğimiz 114 santimi geçmiş!..

Aman be! Şu ölümlü dünyada nedir çektiğimiz.

Bir sarsıntı mı oldu? Ne, yoksa deprem mi oluyor? Bir de diyorlar ki depremle yaşamayı öğrenin. Japonlar öğrendi de iyi mi oldu? Başlarına gelen ortada. Ben depremle yaşamak istemiyorum, ırkçılıkla faşizmle yaşamak gibi bir şey. Korkuyorum, var mı ötesi? Hatırlarım tam 90'ların sonunda başladı bu deprem korkusu. Büyük Marmara Depremi hepimizi sarstı, yeryüzünü sarstığı gibi. O depremin ardına bekledik Büyük İstanbul Depremi'ni. Yıkılan ve yerle bir olacak İstanbul'dan sonra, diye birçok senaryo yazıldı. Hatta devrimi bu depreme bağlayanlar da oldu...

Seldi, trafik terörüydü falan derken ölümüne şerbetliymiş ki bugünlere kadar geldik. Ama bu yaşlarda yani 40'lı yaşlarda kalp krizi riski varmış. 'Çember'i, yani göbek çemberini daraltmamız gerekiyormuş. İyi de kardeşim sarmaları sonuçta kapırdık,

hem de yaprak sarması ve ekşili, Arap usulü...

Ulan Arap usulü dedim de ne olacak bu Arapların işi, bir kalktılar ayağa, oturmaya pek niyetleri yok sanırım. Korkuyorum, bu isyanlar bizim ülkemize de yansır... Yok, aslında ben de isyandan yanayım da, bu Arapların kontrolsüz bir kalkışma. Yok canım hatta tam kontrollü, CIA yönetiyormuş zati. Ben böyle isyanları sevmem, beni korkutur kardeşim. Mısır Tahrir Meydanı'ndaki halleri neydi öyle, mini etekli kadınlarla, türbanlı kadınlar yan yana isyan etti; olmaz öyle şey. Bir terslik var. İsyan dediğin, yukardan aşağı örgütlenip, bir disiplin içinde olmalı. Hatta askeri bir disiplin olmalı, askerler de olsa iyi olur tabii. O zaman ona isyan değil darbe diyorlar ama fabrikalarda askerler bildiri okuyup işçilere devrim olduğunu haber verse, onca insanı zahmetten

kurtarmış olmaz mıyız?

Ben de bu askerlerden korkuyorum kardeşim, lakin onlarsız da olmuyor ki!.. Hazır silahlı güç, değerlendirmek lazım...

Neyse bu arada bizim hırsız ne yaptı sarmaları, bitirdi mi? Yok canım tencere çok büyüktü tek başına yiyemez... Korkularımız hiç bitmiyor, 11 Eylül'le birlikte EL KAİDE, BİN LADİN korkusu ne hale getirmişti bizi. Başta ABD olmak üzere Batı dünyası milenyum

çağına bir kabusla uyandı. Irak işgali, Afganistan derken bütün bir Ortadoğu savaş alanına çevrildi de korkular hafifledi. BİN LADİN'in geçenlerde naklen öldürülüşünden sonra, 'muasır medeniyet' rahat bir nefes aldı denebilir. Bu arada, BİN LADİN gerçekten öldü mü sizce? Benim kafam karışık da biraz...

Tabii KÜRESEL ISINMA mevzuunu unutmayalım... Bakın ben bundan hiç korkmadım. Ha! Eve yaptığım yedek su deposu mu? O ne olur ne olmaz diye... Aslında bende susuz kalma fobisi var. Canım her şeyden de korkan bir adam değilim, misal KUŞ GRİBİ'nde çatır çatır

tavuk yedim. Hem de ne zaman? KIRIM KONGOLU KENE ülkemizde cirit atarken, piloniklerde mangal başında tavukları götürdüm. Hatta hiç unutmam, SAHTE RAKI'dan insanlar bir bir ölürlen, ben rakı içmeye hiç ara vermedim. Hoş bizim rakı garantiliydi. Çünkü boğma rakıydı ve arkadaşımızın annesi yaptığı için sorun yoktu ama olsun, yine de korkmadığımı göstermez mi bu?

Durun bir dakika, bir şey düştü, büyük gürültü çıktı! Hırsız acemi galiba baksana bir buzdolabını bile açmayı beceremiyor. Gitti güzelim sarmalar...

Sarmaları düşünüyorsun sen de, bir tuhafısın. Ya bilgisayar gittiye? En iyisi bir bakmak, acaba işini bitirip gitmiş midir?.. Neme lazım ortaklık iyice sessizleşsin sonra kalkarım. Hiç ses gelmiyor, sanırım gittiş...

Kredi kartları, taksitler...

"Baba baba kalk hadi! Bugün sen beni okula götüreceksin!"

O da ne? Gece bitmiş, kızım beni uyandırdığına göre. Ortalıkta hırsız da yok ama ben terlemişim, korkularımızı tekrar ederken, hem de nasıl. Uyanmak gerektiğini kızım hatırlattı bana, korku düşleriyle düşürmeye çalışıyorlar bizleri, tek tek ve hep birlikte...

Uyanmak ve bilmek gerek onların düzenine nizam eden bütün bu korkularımızı.

Fakirler, açlar niye var?

Orta sınıfı korkutmak için.

İşsiz kalma korkusu, işten atılma, kredi kartları, ev taksitleri, açlık korkusu barınma korkusu... Bitmez tükenmez tali korkular.

"Hadi baba uyan artık!" diyor kızım.

Haydi artık uyanalım. Asıl korkmamız gereken geleceğimizi belirleyememek... Bir arada yaşamayı beceremeyen insanlar olmamız asıl korkmamız gereken. Sermayenin her şeyi belirlediği ve insanın meta bile-olmadığı günlerin yakın olması, bizi korkutmalı.

Korkuyu beklemiyoruz artık, korkacak bir şey yok. Alanları dolduran bizler, korku salanların korkusu olduğumuzu anladık mı...

"Hadi baba uyan artık okula geç kalacağım!"

Uyandım kızım, korkutamazlar artık bizi, ne KCK operasyonlarıyla, ne sahte ERGENEKON düzmeceyle ne de DEVRİMCİ KARAGAH operasyonlarıyla. Çünkü bir arada durmanın ayrıcalığını yaşıyoruz. Emek, özgürlük ve demokrasi için yan yanayız...

Tamam kızım, şimdi uyandım çünkü bütün korkularımı asıl ben korkuttum... Bir daha hiç gelemezler...

20.7.2010

Yalarım yutarım abicim çağı...

Aslına bakarsanız, ÖSYM Başkanı Ali Demir bu ülkenin özetidir. 'Akademik' hayatı intihalle lekelenmiş, bürokratik hayatı ise malum skandallar serisiyle çöplüğe dönmüş, düzenin en has kurumu YÖK'ün başındaki adam bile istifa etmesi gerektiğini söylüyor, o koltuğuna yapışmış, ne bir laf ediyor, ne tepki gösteriyor, öylece oturuyor. Yani aslında bir yandan çok komik bir durum.

Her taraf benzer yöneticilerle dolu. Sivas'ta Madımak Otel'i'nin önünde anma yapılmasına izin verilmedi, anmaya gidenler polis tarafından biber gazlı saldırıya maruz kaldı. Valilik kararıymış. O valiye kim talimat veriyse artık... Madımak Otel'i'nin lobisinde 18 yıl önce katledilenlerin anısına düzenlenmiş köşede, en tepede oteli yakarken ölen Ahmet Alan'ın ismi yer alıyor! Bir diğer katliamcının ismi daha 'anma' listesinde! **Dalga geçiyorlar bizimle.** Aslında ne olmasını bekliyorduk ki? Sivas katillerinin neredeyse tüm avukatları AKP'nin idare heyetlerinde, 'ileri demokrasi' açılımı yapmakla meşgul!..

Kürt halkının meşru temsilcileri parlamentoya alınmıyor. Ömrünü halkının mücadelesine veren Hasip Kaplan'ın milletvekilliği, seçimden üç gün önce onaylanan mahkumiyet kararı gerekçe gösterilerek düşürülüyor! Tayyip Erdoğan, "Tükürdüklerini yalayacakları!" diye meydan okuyor. AKP'iler yeni milletvekillerinden de kimilerinin cezaevine tıklılacağını alenen beyan ediyor. Seçimlerden önce, oluşacak parlamentonun, YSK kararları, kasetler, psikolojik savaş uygulamaları gibi nedenlerle meşru hiçbir yanı olamayacağını vurgulamıştık; gelinen noktada, artık parlamentodan bile söz etmek mümkün değil. Milletvekilleri parlamentoda giremiyor!

Ve 'bağımsız yargı'ya bakın hele! Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım da dahil olmak üzere, onca kişiye operasyon çekiliyor. Elde acayip telefon kayıtları var. **Bu kanıtlar aylar öncesinden elde. Ancak operasyon için seçim sonrasında talimat veriliyor.** Seçim öncesi o kadar takımı küme düşürme lafının bile edilme riski alınamazdı elbette. Mazallah AKP'ye oy kaybı olarak falan yansırdı. Bağımsız yargı süper çalışıyor!

Bu 'yargı' meselesi çok acayip tabii... Hakan Soytemiz hapishaneden bize dergi yazısı yolluyor, hapishane idaresi bunları 'örgütsel yazışma' diye sansürlüyor, yollamıyor. Bir yandan sansürcülük mekanizması işletilirken, bir yandan da kendilerince 'delil' mi yaratmaya çalışıyorlar, bilemiyorum. Bu konuda suç duyurusunda bulunacağız da, kime ne anlatacağız, onu da bilemiyorum. Malum, cemaate, hükümete yan bakan savcı, anında Silivri kadrosuna dahil edildiğinden, memlekette meram anlatabileceğimiz savcı bulabileceğimizi sanmıyorum. (Önümüzdeki ay, ömrümüz vefa ederse, AKP faşizminin o çok özel halini geniş biçimde irdeleyeceğiz.)

Kadrolaşma akıl alır cinsten değil. Her kurumun başına tespih böceği kılıklı, işbilmez, kafa sallayıcı tarikat kulları getiriliyor. Ama sadece devlet kurumları değil. Hep beraber

takip ettiğimiz üzere, toplumsal yapının pek çok yerine, hatta sendikalara kadar, her türlü yöntemi kullanarak hakim oldular. Medya da bir gasp alanı haline geldi. Burada kısa bir hikayeyi anlatayım, durumun boyutunu gözler önüne sersin...

Malum, son günlerde bir 'uzatılan eli öpme' hali var medyada. Önce Türk medyasının öncüsü ismi Ertuğrul Özkök, "Okyanusun ötesiyle yapılan sohbetten sonra uzatılan eli havada bırakmak istemiyorum," diye beyanatta bulundu... Herkes Ertuğrul Özkök'ün birileriyle el sıkıştığını zannediyordu ama iş daha başkaydı; Özkök **uzatılan eli öpmüş, başına koymuştu** çoktan. Arkasından devamı geldi tabii. Herkes el öpme sırasına girdi...

Misal Oray Eğin... Yeryüzünde kapladığı hacmin fazlalığı beni ilgilendirmez, nazarımdaki fikri hacmi matematiksel olarak ihmal edilebilir boyuttadır. O yüzden muhatap olmak istemem ama onun girmiş olduğu haller hayli dikkat çekici olduğundan, konu etmemiz lazım. Oray Eğin, öyle Pişekar kadrosundan ulusalcı tosunlar korosuna katılıp yüksek perdeden kanon yapmayı, kah orduyu görevle çağırıp, kah 'Cemaat'e laf dokundurmayı kolay bir iş sanmıştı. Boyunu aşan laflar ediyor, o lafları kaldırıp kaldıramayacağını hesap etmek aklına bile gelmiyordu. 'Renkli' sınımlarla

akşam gezmelerinin magazin basınına düşmesi kendisini türlü elem ve kederden muaf bırakır sanıyordu kuşkusuz... Bunlar böyledir. **Özel hayatlarında cüzdanlarının kendilerine sağladığı güvenle yaptıkları her türlü şımarıklığı 'kamusal' hayatta da yapabileceklerini sanırlar, siyasete dair kaldıramayacakları laflar ederler ve işte o andan itibaren kafayı duvara toslarlar.** Peki sonra ne olur? Bu memleketle gerçekten muhalefet etmek, afedersiniz, bütçük istediği için ve onlarda o bütçük olmadığı için, kafayı tosladıkları ilk duvarın önünde diz çökerek af dilerler...

Nitekim, Oray Eğin'in fazlasıyla feyz aldığı Soner Yalçın'ın iftiharın tahammül sınırları ötesine geçip Ergenekon davasından tutuklandığında, memleket medyası açısından yeni bir merhale başladı. Soner Yalçın'ın ve Oda Tv'sinin bertaraf edilmesi, kendileriyle ilgili bir durum olmanın ötesinde, medyaya verilen yeni bir gözdağıydı. **Bir zamanlar Türkiye'nin en etkin gazetesi olan Hürriyet'te yazmak bile artık kimseyi dokunulmaz kılmıyordu. Çizgiyi aştığınız anda, derdest edilip Silivri'deki davaya ekleniliyordunuz işte!** Oray Eğin bu korkunç hakikatin farkına vardığında, vakit kendisi için pek geç olmuştu. Şimdi korkusundan memlekete gelemiyor. Kaderin acı cilvesi işte. Okyanus ötesinde, berisinde dolanıyor...

Yazdıklarından öğreniyoruz ki, Türkçe Olimpiyatları denen 'cemaat müsamesesi' için davetiye almış. Yüreği pıt pıt atıvermiş birden. Çok anlam yüklemiş bu davetiye. "Benim için

bu davetiye'nin simgesel bir önemi var. Üstelik daha Başbakan balkondan 'helalleşme' çağrısı bile yapmadan göndermişler, ben bunu bana uzatılan bir el olarak yorumlarım," diyor. "Ben bana uzatılan elin kıymetini biliyorum. Bunu kopan diyalogun yeniden inşası için temiz bir sayfa olarak yorumluyorum. Bu diyalog çabasının benimle sınırlı kalmayacağını da ümit ediyorum. Aynı elin her kesime uzanmasını diliyorum," diyor... Ya, işte böyle. **Ver elini öpeyim Fethullah Emmi!..**

Adı bunların meclisinden dışarı, Maksim Gorki, kendini kartal zanneden, lakin yerden ancak birkaç karış havalanabilen horozların o trajikomik halini yazmıştı zamanında. **Bu memlekette kendinizi olmadığınız bir şey zannederseniz, göbük üstü yere çakılırsınız ve halinizle kafa yapan da hemen bulunur.** Nitekim iktidarın bordrolu kalemi Engin Ardıç, bu tuhaf ruh haline daha havadayken voleyçi çakıverdi: "Bizim tosun seçimin hemen ertesi günü yüz seksen derece döndü... Acaba kaseti zamanaşımına mı uğradı, yoksa Bedrettin Dalan gibi 'yurda dönmek için tutuklanmama garantisi' mi istiyor? Vermezler, boşuna umutlanmasını. Hele bir gelsin, iki kat iç çamaşırı, iki paket sigarası benden. Pardon, GString mi olacaktı, fırfır mı, fistolu mu?"

Tabii Engin Ardıç'ın bu lafları, memleket medyasının içler acısı halini ortaya koyuyordu. İşin cinsiyetçi kısmına hiç girmeyeceğim... Medyada da her kıraathanede bulunan cinsten iktidarsız ihtiyarlar vardır ve karşılıksız çek misali onun bunun kızıyla başıyla uğraşırlar, arada mevzu kaynar. Onlardan olmadığım için mevzuyu kaynatmayacağım. Burada mevzu, Engin Ardıç'ın alenen beyan ettiği 'tutuklanma' ve

'kaset' vakasıdır. Belli ki, Engin Ardıç yargı süreçlerine vakıftır. 'Kaset'lere de öyle... Kimin tutuklanacağını, kimin ne kaseti olduğunu biliyor... Hiç şaşırtıcı değil. Başbakan seçim meydanında, "Kaseti internete bugün yarın düşer," diye nutuk atıyorsa bu ülkede, birileri bize **kıçını açıp gösterse ve, "Hadi meramını buna anlat!" dese yine şaşırmayacağız.**

Artık yaşanan toplu halvet halinin üzerini örtmeye bile lüzum görmüyorlar. Bundan bir süre önce, **'Medyada kimler tasfiye olacak, kimler kalacak'** başlıklı bir tartışma açılmış, o güne kadar 'dokunulmaz' sanılan isimlere ömür biçilmeye başlamıştı. Ertuğrul Özkök'ün, genel yayın yönetmenliğini yaptığı 'amiral gemisi' Hürriyet'in başından, televizyondaki 'Star' yarışması jüriliğine uzanan hikayesi de böyle başladı. Evet, Ertuğrul Özkök, tasfiye edilenler kervanının en yaldızlı ismidir ve tıpkı Bülent Ersoy gibi, bir eğlence nesnesidir artık. Hey gidi günler heyl!..

Medyanın parlak çocuklarının katar katar Pensilvanya'ya el öpme turları düzenlemesi de aynı sürecin parçasıdır. **Serdar Turgut, Cüneyt Özdemir, Ferhat Boratav ve Bejan**

Matur, bilet parası cemaat tarafından ödenen Pensilvanya turunda Fethullah Gülen'le kahvaltı yapma şerefine nail olmuş, Fethullah Gülen de her birine kendi imzası bulunan birer kol saati hediye etmiştir. **Kol saati!.. Ne kadar manidar!..** Malumunuz, 'kol saati', eski delikanlı argosunda 'şaklatarak el hareketi çekmek' manasına gelir. Büyük medyada pek 'delikanlı' kalmadığı için, mesajın pek de algılandığı kanaatinde değilim ama **'Hocaefendi' hareketini çekmiştir.**

'Kafile'deki Bejan Matur'u geçelim... Manzume bile yazamayan, lakin Zaman gazetesine kapılanıp, cemaatin Kürtleri kafalama -beyhude-girişimi dahilinde hisli yazılar yazdırıldığı için 'kadın şair', 'kadın yazar' diye cilalanan Matur, Pensilvanya'da ya çeşni niyetine bulunmuş, ya da birilerinin başının etini yediği için, 'hadi bu da aradan çıksın' kabilinden 'kafile'ye ilştirilmiştir. Mesela **Ferhat Boratav farklıdır;** fani vatandaş tarafından pek tanınmasa da televizyon haberciliğinin kritik noktalarında oldu hep. **Serdar Turgut'un** durumu da herkesin malumu. **Hürriyet'in** köşesi, **Akşam'ın** başı, **Habertürk'ün** kıçısı... Öyle dolaşabilen biri... Lakin daha da önemlisi, Silivri'de tutuklu Soner Yalçın'ın -bir zamanlar- kankalarındandı. Şimdi inzivaya -hizaya diye de okunabilir- çekildi, o fevkalade 'mizah' kabiliyetiyle köşe dolduruyor...

Ve Cüneyt Özdemir... Hani o çok 'etik gazeteci' halleri var ya bu arkadaşın, mazarisini kulağından tutup çıkardığımızda ve **'5N1K'** sorgusuna **tabi** tuttuğumuzda, hoş neticeler çıkıyor. Kim: Cüneyt Özdemir. Ne: İştirilmiş gazeteci. **Ne zaman:** ABD'nin Irak işgali sırasında. **Nerede:** ABD ordu birliklerinin yanında. **Nasıl:** Akredite olarak, kumanyaya bağlanarak. **Neden:** O öyle biri de o yüzden...

Bir ara Cüneyt Özdemir'in de yediği içtiği ayrı gitmezdi Soner Yalçın'la ve -her ikisinin de- pişekarı Oray Eğin'le. Lakin Cüneyt Özdemir uyanık. 'Etik' gevelemelerini bir an olsun terk etmeden, lakin o güne kadarki pozisyonlarını dikkatle kaydırarak, uzatılan eli öpme turuna katılıp hac vazifesini de yerine getirerek, 'bembeyaz bir sayfa' açtı kendisine. Bakınız, bu **Birgün'den Tarafa** transfer olan **Melih Altınok'un** ya da ulusalcılığın manifestosunu yazmaktayken birden **"Fethullah Gülen Türkiye'ye dönmelidir!"** bayraktarlığına kadar zıplayan **Yiğit Bulut'un** vülger tarzlarından çok farklı, çok daha kolpa bir tarzıdır... Ve artık, "Türkiye değişiyor," diyerek ve alenen AKP'ye bir kedi gibi sürünerek canlı yayında muhabir azarlayan bir kimsedir o...

Uzun lafın kısası, medyada bir süredir **'okyanus ötesi önünde hizaya geçme, el öpme, hatta öpme ne kelime, yalayıp yutma'** hali yaşıyor. Patron medyasında tutunmak isteyen herkes aynı tezgahı geçiyor. Ya seve seve, ya da tecavüze uğrayarak... Aslına bakarsanız, bunların bir bir teşhir ve tasfiye olması son derece hayırlıdır. Memleketin bu hale gelmesinde payları büyüktür. Ve bazı saftirik ulusalcıların hayallerini yıkmak pahasına belirtmeliyim ki, patron medyasında bu iktidara karşı haysiyetli bir duruş sergileyecek ne adam vardır, ne de alan...

